

—•••••—
FİLİZLENEN HECELER
DENEME ve HİKÂYE
—•••••—

Filiz Grubu
Mayıs 2023, Ankara

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 120

Yayın Koordinatörü

Dr. Mehmet TUĞRUL

Editör

Doç. Dr. Muhammet Enes KALA

Tasarım & Mizanpaj

Ütopya Grafik

Çetin Emeç Bulvarı No:21/25 Çankaya / ANKARA

Tel: 0(312) 481 51 53 Faks: 0(312) 481 50 80

www.utopyagrafik.com

Basım Yeri

Emsal Matbaa Tanıtım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bahçekapı Mah. 2744 Cad. No: 6

Şaşmaz / Etimesgut / ANKARA

Matbaa Sertifika No: 46753

Birinci Basım

Mayıs 2023, Ankara

ISBN: 978-605-7912-33-6

TAKDİM

Sevgili Gençler,

Sizlerle çıktığımız bu yolda, geldiğiniz seviye, hepimiz için oldukça umut vericidir. Yazmak için gerekli yetenek ve motivasyon, her insanda bulunmayabilir. Kimisi bu cesareti kendisinde bulamazken, kimisi yazdıklarına nasıl yön vereceğini bilemiyor olabilir. Bu amaçla, “Bilge Yazarlar Projesi-2” ile öğrencilere iyi ve verimli okuma, eleştirel bakış açısı kazandırma, edebî bir metinle ilişki kurmayı öğretme ve yazma disiplini kazandırma gibi amaçlara yönelik, faydalı bir çalışmayı hayata geçirdik. Türkiye Yazarlar Birliği ile iş birliği hâlinde, değerli öğretmenlerimizin özverili katkıları ve verimli atölye çalışmaları ile gençlerin yazma becerilerini destekledik. Değerli şair ve yazarlarımızla belli aralıklarla gençlerimiz buluştu. Onların tecrübelerinden, birikimlerinden istifade ettiler. Böylece kültür ve sanat alanlarında gençlerimizin kendilerini bulmaları ve büyük birikiminden haberdar olmaları konusunda bir eksikliği giderdiğimizize inanıyorum. Bundan sonrası; gençlerin yeteneklerinin ve dil gücünün farkına varıp içlerindeki cevheri ortaya çıkarıp cesaretle işlemesine kalıyor. Çünkü yazmanın tekniğini öğretebilirsiniz ama iyi bir eser ortaya koymak için daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Ankara genelinde yazma konusunda temeli ve yeteneği olan öğrencilerimiz ile başladığımız ve bu sene ikincisini icra ettiğimiz bu proje, eserlerin kitap hâline gelmesi ile amacına

ulaştı. Artık kalem sizde... Bu yolu siz devam ettirecek, kıymetli eserler üreteceksiniz.

Proje sürecinde gördük ki gençlerin söyleyecek çok sözü var. Tasvir yeteneği, kurgu gücü ve kelime seçimleri ile geleceğin yazarları bu atölyelerde yetişecektir.

Çabamız ve amacımız siz gençlere, yeteneklerinizi ortaya çıkaracak ve geliştirecek imkân ve fırsatlar sunmaktır. Bu, size ve gelecek nesillere karşı en önemli görevimizdir.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

TAKDİM

İnsanlığın en büyük buluşlarından biri; yazının Sümerler tarafından icat edilmesidir. Çivi yazıları ile başlayıp gelişen yazılı metinler, tarihin akışını değiştirmiş; uygarlığın, bilimin, sanatın ve sonuçta medeniyetlerin gelişiminde en büyük etken olmuştur.

Yazılı anlatımın zemin bulup üzerinde yükseldiği alanlardan biri de edebiyattır. Yüzyıllardır edebiyatın her dalında eserler vermiş, önemli yazar ve düşünürler sayesinde hikâye, roman, masal, deneme, mektup, şiir ve destanlar dünyanın her tarafında hem yaygınlaşmış hem de nitelikli metinler ortaya çıkmıştır.

Yazarak da konuşuruz; Söyleyecek bir sözü, bir felsefesi, hayata bir bakış açısı olanların ‘ben varım ve buradayım’ diye seslenmesinin bir ifadesi olan yazı; düşündürür, eğlendirir, öğretir, duyurur, bilgilendirir, duygulandırır. Tüm bunları yayar, yarına taşır, kalıcı yapar.

Peki, yazarlık öğretilir, öğrenilebilir bir meslek midir? Elbette yazarlık öğrenilebilir bir iş.

Bunu en iyi Ankara’da “Bilge Yazarlar 1-2 projesine” katılan gençler bilir.

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde, Türkiye Yazarlar Birliği’nin katkılarıyla hayata geçirilen “Bilge Yazarlar Projesi”; Ankara’daki lise öğrencilerinden okumaya yazmaya meraklı gençlerin yazma becerilerinin geliştirilmesi ve yetenekli kalemleri keşfetmek

amacıyla düzenlenen üç boyutlu bir projeydi, projemizin her iki merhalesi de başarılı oldu, umarım gelecek yıl son merhalesini de tecrübe etmiş oluruz.

Yazma süreci, yazar kimdir, kelime dağarcığı geliştirme, metin yazma teknikleri, edebi türler ve Türkçe dilbilgisi gibi konularda eğitim alan, atölye çalışmalarına katılan gençler, kalemlerini günbegün daha da güçlendirdiler, eserler yazmaya başladılar. Bu kitap da o eserlerden birisidir.

Yazdıklarının kitaplarda yer alacak değerde olması az bir şey değil. Eğitime katılan her bir gencimizi tebrik ederim. Yazmaya başlamak ciddi bir iştir ve devamlılığı olan bir serüvendir. Gençlere tavsiyem, milletimizin inancıyla, değerleriyle barışık olun. Seçerek özenle ve dikkatlice okumaların dışında duygularınızı, düşüncelerinizi, hissettiklerinizi mutlaka yazın. Okudukça, kelime dağarcığınızın arttığını ve metinlerinizin uzadığını göreceksiniz. Kesinlikle yazdıklarınızı küçümsemeyin, zamanla çok daha iyilerini yazacaksınız.

“Bilge Yazarlar” projesinin başarıyla tamamlanmasında emeği geçenler var. Başta, kültüre, sanata, edebiyata büyük önem veren Ankara Valimiz Sayın Vasip Şahin olmak üzere, Ankara Valiliği AB ve Dış İlişkiler Bürosunun değerli çalışanlarına, usta yazarlarımıza, eğitici öğretmenlerimize, TYB Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala’ya ve TYB Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Tuğrul’a teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Musa Kazım ARICAN
TYB Genel Başkanı

ÖNSÖZ

Yazmak, var olan ve yerleşen öğütücü durumlara karşı yeni bir teklifte bulunmak manasını da seslendirebilir. Bu açıdan esasında yazmak, yeniden yapmak için bozmaktır. Şikâyetten hikâyet çıkarabilmektir. Elde olanları yeni haline sokma imkânlarını sorgulamak ve insanları yeni yollardan haberdar etmektir.

Harfler, kelimeler ve cümleler bir araya gelir, iddiaları meydana getirir. Boza boza, iz bıraka bıraka ve toplaya toplaya sadırlardan satırlara dökülür manalar. Kimisi şiir olur, kimisi deneme, kimisi hikâye ve roman... Hepsini esasında insanı, âlemleri ve Yaratıcıyı insana anlatmak ister, duygulandırarak, düşündürerek ve tecrübeye davet ederek... İnsana bir çağrıdır, duygusunu ve düşüncesini yeniden harekete geçirmek için insanı mana ziyafetine davet eder. Ziyafet süreklidir, her an ve her yerde insandan kendisine iştirak edilmesini ister. Bu iştirak ne kadar nitelikliyse ve ziyafet ne kadar zenginse, kültüre o kadar güçlü yansır. Kültür ne kadar güçlü olursa, o kültürle mayalanan toplumun mevcudiyeti ve teklifi de o kadar güçlü olur.

Esasında bu, toplumun her ferdine düşen örtük ama önemli bir vazifedir. Gençleri kültür sofrası etrafında toplayabilmek bu açıdan çok önemlidir. Yazarak yaşayabilmeyi üstlenebilmek, toplumu var eden kıymetleri sürekli gündemde tutabilmek, geleceğe taşınabilecek müktesebata onu güncelleyerek sahip çıkabilmek oldukça değerlidir. Mesele bunları gençlerin zihin ve gönül dünyalarında birer dert haline getirebilmektir.

Okuyarak, düşünerek, anlayarak, yazarak ve anlatarak bu derdi demlendirebilmeyi gençler kazanabilirse kültürümüz adına müsterih olabiliriz. “Bilge Yazarlar” projemizde de bu dert bizi hem yola koydu hem yolda tuttu hem de yol azığımız oldu. Gençlerle güzel bir yolculuk yapmış olduk. Bu yolun bir güzelliği de ömür boyu devam etmesi ve her merhalesinde büyük keyif vermesidir. Umarım yolda olanlar bu keyiften hissedar olabilmışlerdir.

Kültüre yatırım yapmak güzeldir, gençlere yatırım yapmak güzeldir. En güzeli belki de ikisine birlikte yatırım yapmaktır. “Bilge Yazarlar” projesinde bu ikisi hem bir araya geldi hem de kültürden gençlere, gençlerden kültüre ulaşan yolların keşfedilmesi murat edildi. Gençler kültürümüzün önemli eserleri ve simalarıyla atölyeler ve yazar buluşmaları maharetiyle daha yakın ünsiyet kesbetmiş; edebiyat külliyyatımızaysa öğrencilerimizin mütevazı eserleri dahil olmuş oldu. Okullarından arda kalan “boş zaman”ı “değer zaman”ı olarak yeniden inşa edebilmeyi öğrendiler. Gönüllerine, hislerine ve düşüncelerine bu “değer zaman”ı ayırınca nelerin olabileceğini tecrübe ettiler.

Geçen yıl başladığımız yolculuğun ikinci merhalesinin hasadıyla muradımızın bir kez daha gerçekleştiğine şahit olduk. Öğrenmek için gayret etmenin, gayret etmek için de fedakârlık yapabilmenin gerekli olduğunu biliriz. Gençlerimizin şairlik ve yazarlık yolunda, sanatın inceliklerini öğrenebilmek için gayretlerini ve bu gayretleri taşıyan fedakarlıklarını müşahede ettik. Nihayetinde her birisi yarınlara kalmasını arzu ettikleri eserleriyle kitaptaki yerlerini aldı. Onların ortaya koydukları eserleriyle yarınlara dair umutlanmaları bizim de onlara dair umutlarımızı yeşertti. Yarınları itimat ve ümit dışında yeşertebilecek daha değerli ne olabilir ki?

Okul müfredatlarının yanında öğrencilerin severek ve isteyerek dahil oldukları tamamlayıcı faaliyetlerin önemi konusunda bir kez daha düşünmenin önemli olduğunu anladık. Projemiz, gönüllü şekilde iştirak eden öğrencileri sevdikleri alanlarda geliştirmek maksadı taşıyan okul dışı faaliyetlerde kendilerini daha iyi gerçekleştirebileceklerini göstermesi adına da bizim için öğretici oldu. Bu durumu eğitim sahasında ve onu tamamlayıcı alanlarda yeniden düşünmemiz gerekiyor. Öğrencileri ilgi alanlarında, teorik ve pratik veçheleri birlikte düşünmek suretiyle birbirlerinden istifade edebilecekleri sevimli bir atmosferde bir araya getirmenin sonuçları hem öğrenciler için hem öğrencilerle muhatap olan öğretmenler için karşılıklı güzellik alışverişine dönüşüyor. Önemsenen ve değer verilen gençlerin neleri yapabilecekleri noktasında tecrübelerimiz bize güzel şeyler söylüyor. Bu konu üzerinde hem düşünmeli hem de harekete geçilmeli.

“Bilge Yazarlar” projesinde gençlerimizin eleştirel düşünme, araştırma ve problem çözme, okuduğunu anlama, düşünme ve düşündüğünü etkili şekilde anlatabilme, Türkçeyi güzel kullanabilme becerilerini geliştirmek hedeflendi. Projemizin ilk merhalesi, 19 Şubat 2022 tarihinde başladı ve 16 Haziran 2022 tarihinde nihayete erdi. Projemizi, tohum, filiz ve fidan gruplarından oluşan üç aşamaya ayırmıştık. İlk merhaleyi başarıyla tamamlayanlardan seçilen bir grup gençle, ikinci merhale olan filiz grubunu oluşturduk. 26 Ekim 2022-17 Mayıs 2023 tarihleri arasını kapsayan dönemde gerçekleştirilen atölyeler, okur-yazar buluşmaları, şehir gezileri ve yazarlık kamplarıyla eğitimler devam etti. Bilge Yazarlar Projesinin ikinci merhalesi sonunda da öğrencilerimiz deneme ve hikâye türlerinde verimlerini paylaştılar.

Deneme, işiyle birlikte içine bakan insanın fikirlerinin ve duygularının el ele vererek bir metin mimarisi inşa

etme yolculuğudur. Bu yolculuk, dolu heybeler ve zengin yol azıklarıyla yapılabilirse o nispette diğer insanların iç yolculuklarını da temsil edebilme kudretini haiz olur. Bu açıdan bakıldığında deneme yazmak için birikimin değeri son derece mühimdir. Gençlerimizin yol azıkları zenginleştikçe, heybeleri doldukça, tecrübeleri arttıkça çok daha nitelikli denemeler yazabilmelerinin yolları açılacaktır. Her emek daha iyiye ulaşmanın güvencesidir.

Hikâye, kişinin varoluş sancılarını, heyecanlarını, hamlelerini sonsuza taşıyabilme imkânlarından haberdar eder insanı. Hikâyede itirazlar, teklifler ve çağrılar seslendirilir. Hikâyeye dünyalar inşa edilir. İnşa edilen dünya bir yaşama küresi olarak belirir. Bu küre, okumayla, dinlemeyle, tecrübeyle, gözlemlerle, seyirle, yaşanmışlıklarla, umutlarla büyür büyür. Nihayetinde insanlık hikâyemizi büyütme aday olur.

Tohum grubunda ilk yazılarını veren öğrencilerimiz, ikinci merhalede sundukları eserlerle esasında kendilerini mukayese edebilecekleri bir eşik de meydana getirmiş oldular. Karşılığında yine kendilerinden olan bir ayna koydular. Kendilerini mukayese edede daha nitelikli eserler vermelerinin önünde hiçbir engel yoktur. Elinizde tuttuğunuz eser, yolcusunu yeni duraklara yolcu etmek isteyen o heyecanın ve cesaretin ikinci merhale hasıllarıdır. Kuşkusuz bu eserde yer alan, büyük birer deneme ve hikâye olmaya, dahası anlatmaya namzet olan yazılar ileride daha nitelikli hale gelecek ve ifade ettiğimiz insanlığın hikâyesini ve imkânlarını zenginleştirmek için yeni ve özgün sözler söyleyeceklerdir.

Bu projenin gerçekleştirilmesi, başarılı şekilde sonuçlandırılması ve eserlerin meydana getirilmesi sürecinde teşekkür etmemiz gereken isimler vardır. Projemizin valilik himayesinde olması hem projenin uzun soluklu olabilmesine, süreçlerin daha

nitelikli şekilde tanzim edilmesine ve sonuçlara daha verimli şekilde ulaşılabilmesine vesile oldu. Başta Ankara Valisi Sayın Vasip şahin'e, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan'a, Ankara Vali Yardımcısı Sayın Turan Yılmaz'a, Yayın Koordinatörü Dr. Mehmet Tuğrul'a, şükrü Can Yılmaz'a, Zeynep Türksoy ve Bülent İlhan'a, atölyelerde ders veren kıymetli öğretmenlerimize, projede bizi yalnız bırakmayan yazarlarımıza, öğrencilerimize, onları destekleyen değerli velilerimize ve emeği geçen herkese şükranlarımızı sunar, projemizin hayrlara vesile olmasını dileriz.

Doç. Dr. Muhammet Enes KALA
TYB Genel Başkan Yardımcısı

İÇİNDEKİLER

Takdim	5
Takdim	7
Önsöz	9

Denemeler

Belinay Beyza Aygün Basamak	19
Büşra Kılıç Sevgili	21
Elif Ece Kızıkan Bir Avuç Umud	23
Elif Kekillioğlu Topluma Marjinal Bir Bakış	25
Furkan Başaran Kuklayı Ele Almak	27
Gülsimay Özmen Ezilmiş Bir Şeker Kâğıdı	29
İdil Zeynep Arslan Bilinmeyen Yaşamı ve Ölümü Üzerine	33
İkra Efsun Dalkılıç İnkisardanmış Ölüşlerim ve Bu Diyardan Gidişlerim...37	
İlayda Özdemir Bağımlılıkla Mücadelenin İnsanın Ruhundaki Ehliyeti....41	
Melike Başaran Yıldızlı Bakışlar.....43	
Reyyan Kerime Kaşıkırık Varlık Sancısı.....45	
Ruveyda Nur Şadar Kasım.....47	
Sevde Ahsen Doğan Arayışlar.....49	
Sinem Yılmaz Halka.....51	

Hikâyeler

Buse Ceren Öztekin Sıcak Çikolata	57
Dilara Özdoğan Yarın Ne Olacak?	61
Ebrar Çelik Bulanlar ve Arayanlar	65
Irmak Ekşi Mavi Düşmüş Gökyüzü	69
İpek Yaşar Atlas Okyanusundaki Kayıp Çocuk	73
İrem Yardımcı Lâl	79
Muhammed Melih Aslanhan Kağan.....89	
Tulgar Batu Alan Kangal İle Kuş.....95	
Zeynep Naz Keskin Maske.....107	
Zişan Gül Odabaşı Albüm, Anı ve Seyyah	111
Elif Su Sökmen Eftelya	115
Gülsüm Demirer Kıbriti Küçümsemek	119
İkbal Sevgi Denkli Zencefili Kâğıda Dökebilmek	127
Melike Saniye Bektaş Yeniden Başlamak Mümkün.....135	
Nehir Ekşi Sönük Güneşin Parçaları	141
Nesibe Feyza Şerefoglu Ruh U Revan	149
Nesibe Şahinoğlu Sahipsiz	155
Neslihan Özvatan Çelikuş'un Albümü.....161	

DENEMELER

Belinay Beyza AYGÜN

BASAMAK

Engeller doğuştan oluşmaz, engelleri biz oluştururuz; kimi zaman kötü bir anımızı hatırlayarak, kimi zaman pişmanlıklarımıza odaklanarak ve çoğunlukla da potansiyelimizi unutarak. Eğer çocuksanız çok anı biriktirmediyseniz, pişmanlıklarınız yoksa ve potansiyelinizi unutmadıysanız engeller sizin için sadece yaşamın basamaklarıdır. İnsanoğlu yaşadığı müddetçe bu basamaklara maruz kalır çünkü bu basamaklar hayatın ta kendisidir. Önce bunları engel olarak görürüz sonra bunların tecrübe ve daha sonra da hayatın özü olduğunu anlarız. Peki bu basamakları tecrübe ettikten sonra ne yapacağız?

En başa döneceğiz, basamakları birer birer çıkmaya başlayacağız, fakat bu sefer aşağı doğru. Aşağı doğru çıkacağız basamakları, çünkü ömrümüzün çoğunu engel sandığımız basamaklarla tüketmiş olacağız. Yaşımız 50 olacak veyahut 60. Ömrümüzün yarısından çoğunu geçirmişken en baştan öğreneceğiz yaşamayı; yaşamaktan zevk almayı. Anne karnında oluşmuş bir embriyo gibi yeniden hayata tutunmayı öğreneceğiz. Belki bu sefer annemiz beslemeyecek fakat bizim aklımız kordonumuzdan gelen besinde değil, dışardaki dünyayı anlayabilmekte olacak. İlk dünyaya gelişimizde temel ihtiyaçlarımızın bilincindeyken şimdi aklımızın bilincinde olacağız. Dünyanın sadece karanlık bir anne karnından ibaret olmadığını, aydınlık

bir dünyaya gözlerimizi açacağımızı bilerek anne karnının keyfini sürdüreceğiz. Elbette burada da engeller çıkacak karşımıza. Düşürmek isteyecekler, hayata tutunmamamızı isteyip ellerinden geleni yapacaklar ama çoğu zaman başarısız olacaklar. İçimizin de derinindeki sevgi; anne sevgisi sınırsız tutacak bizleri. Dışımızdaki dünyaya dair hiçbir şey bilmiyorken annemiz anlatmaya çalışacak, çoğu zaman kendi duygularını ve fikirlerini de ekleyecek özlü cümlelerine. Engelleri atlamayı annemizle beraber öğreneceğiz. Sonra büyüyeceğiz, düşmeyelim diye babamız elimizden tutacak, yemek yemediğimiz zaman büyükanne-babalarımız ısrar edecek.

Hayatta kendimize koyduğumuz engelleri birileri hep çözecek fakat büyüyene kadar. Çevremizde engelleri atlamamızda destek olan herkes bizi bilincimizle baş başa bırakacak. Yaşamın basamaklarında hep arkamızda durmuşken artık kendi adımlarımızı ve kendi basamaklarımızı oluşturmamızı isteyecekler. Oluşturacağız da. Onlara inat değil kendimize inat oluşturacağız. Büyüdükçe kendimizle yarışacağız, kendi sınırlarımızdaki engelleri aşacağız. Hayatın basamaklarını koşarak çıkmayı belki tecrübelerimizden sonra öğreneceğiz fakat yaşlanmak diye adlandırılan bu kelimeyi gençleşerek yaşayacağız.

Çok bilen mi çok gezen mi bilir sorusuna çok tecrübe edinen diye cevap vermeyi öğrenerek, kendi kendimize koyduğumuz kalıpları aşacağız. Sonra hayallerimizle tutunacağız yaşama. Nerede olursak olalım hayal kuracağız, pişmanlıklarımızı dile getirmeyeceğiz, geride bırakacağız. En önemlisi de kendimize engel olmayacağız, anılarımıza sahip çıkıp onları kucaklayıp seveceğiz. Geri dönüş alamayınca üzüleceğiz sonra tekrar seveceğiz çünkü hiçbir şeyin sevmeye engel olmadığını bilmenin farkındalığıyla yaşayacağız. Torunlarımıza sevmeyi, hayal kurmayı öğreteceğiz, işte o zaman ölsek bile yaşamının ne olduğunu bilerek öleceğiz.

Büşra KILIÇ

SEVGİLİ

Özlüyorum hem de en can alıcı yerinden. Özlüyorum seni mürekkep kokan ellerini, bilgili oluşunu, her kültürü bilişini, okumak istemeyip de yazdığın bin bir türlü yazını, kitap evlerinde uyuya kalışlarını. Özlüyorum seni, çay, kahve diye tutturduğun günleri. Metroda bana yer arayan umutsuz bakışlarını. Hani hatırlar mısın çocuklar metroda kitap okumaya alışsınlar diye kitap dağıttığımız günleri? Ne garip değil mi asla ayrılmayacağız diye yazılan mektuplara damlayan gözyaşları... Fakat hayat işte, ayırıyor bizi, her şey birbirimizi bulmak değilmiş, aşkımıza sahip çıkmak da önemliymiş. Keşke biz aynı kalsaydık sevgili, o düşünceler, o banklar...

Meğer bizi ayıran şey başka evrenlerde kaybolmalarımızmış, ben seni kitapları oku diye zorlardım, sen ise sana yazdığım yazıları oku diye zorlardın beni, ama ben yanında okuyamazdım ki, ağlardım, sen de bana “sevgili dökme göz yaşlarını bu değersiz yazılarım için” diye kızardın...

Özlüyorum seni, işin yüzünden başka şehre gitmek zorunda olduğunu anladığın an, yutkunamadığın sözleri bana anlatmaya çalışmanı ve erkek adam ağlamaz sözüne sığınıp içindeki yağmuru dindirmeni. Biliyorsun senin gözünden çelimsiz yanaklarına bir damla yaş süzülse ben bulut olurum,

o gözyaşını tutardım ve sonra umursanmayacak bir şey dahi olsa içimde fırtınalar kopartırdım. Hatırlar mısın emek verip tasarladığımız kitabın kapağını? İnsanlar fiyatını görünce şaşkınlıklarını gizleyemezlerdi, fakat bilmiyorlardı ki içindeki konuları, tema tema ayrılışlarını. Kitabın bir bölümünde aşkımızı anlatmıştık ben senin yazdığını, sen ise benim yazdığımı tamamlamıştın, ne güzel bir bütün olmuştuk...

Ah sevgili ben ilmide, bilimi de aşkı da sende tatmışım, sende öğrenmişim bataklıkta bile batmamayı. Bugün yine gözümden bir damla sen akıyor, sen okunuyorsun her gözyaşımında...

Ön sözleri yazılmamış bir kitap gibiydik ilerlemeden sonumuzu bilemezdik, ama maalesef sonumuzu öğrenmemize rağmen devam ettik bu yola. Çamaşır makinesi bir türlü dolmadığında, sofrayı hazırlarken iki tabak koymadığında anladım gittiğini. Bu hayat yalnız yaşamaya fazla, biliyorsun değil mi?

Ben seni çok özliyorum be sevgili gel yine yak canımı, gel yine bizim için ağlıyorum diye kız bana ama her ne olursa olsun gel olur mu sevgili? Bugün yine başucunda seni bekliyorum, gözümdeki yaşlar ile toprağını ıslatıyorum, bu yüzden de kızmazsın değil mi sevgili? Artık toprağını sevmekten yoruldum... Belki seninle doğmadım ama seninle ölmem gerekiyor şu beş para etmez dünyada.

Elif Ece KIZKAPAN

BİR AVUÇ UMUT

Korkunç bir felaketin akşamıydı. Hiç kimse o geceden sonra neler yaşayacağını bilmeden yattı yatağına. Köpüşler sığındı avlulara. Kuşlar kondu her zamanki tellerine. Sabaha ne pişirsem diye düşündü anneler. Çocuklar çizgi filmlerini izledi. Yarın sabaha çıkamayacağını bilmeden. Felaketler her daim başımıza gelebilirdi fakat bu sefer farklıydı. Ve güm! Sıcacık yatağında uyuyan bebeklerin üstüne devrildi beton yığınları. Hala yaşama tutunmaya çalışan insanların vaveylaları koptu yüksek bir minarenden. Allah büyük, o küçücük bedenleriyle binaların altında kalan çocuklar bile dua ediyordu. İnsanlar sokağa dökülmüş fısıltılarda arıyorlardı nefesi. Ah! Daha yaşayacak çok şeyin varken ölmenin ağırlığını kim bilebilir... İnsan utanır mı sıcak yatağından? İnsan sıcak bir duştan yediği güzel bir yemekten utanır mı Allah'ım? Utanırımış. Bir avuç umut göründü çok derinlerden. İnsan elleriyle kazıya kazıya çıkardı umudu. İşte biz insanoğlu muhtaçtık birbirimize. Öylesine muhtaçtık ki, yaşamımız bir doktorun ısısına kadar ayarladığı seruma bağlıydı. Biz yaşadık Allah'ım. Biz yaşadık ve yaşadığımızdan utandık. Siz utanmayın dostlarım, gökyüzüne birer yıldız, yüreğimize ise birer sızı oldunuz. Ruhunuz şad olsun.

H'den

6/2/2023 Pazarcık depremi

Geçmiş olsun memleketim...

Elif KEKİLLİOĞLU**TOPLUMA MARJİNAL BİR BAKIŞ**

Bazen kendimi dünyaya kafa tutarken buluyorum. Eğer diyorum içimde böyle bir karakter olmasaydı omurgasız düzende, dik durabilen insanların hikayelerine inanmazdım. Eğer içimdeki güce inanmayan, sokakta çevirsen karşılaşacağın o sahte gülümsemeli insanlardan olsaydım eminim Türk kahvesine sade hali ile acı diyen kısımda olurdu. Bazen klişe laflar söyleyen insanların diğer kısımda olduğunu düşünüyorum. Çünkü farklı olmak için anlamların manasını yitirdiği cümleler kurmayarak post modern romanları süsleyen o asetat kağıdından sözleri (namı diğer popüler kültür) peşinden sürükleyebilecek kadar üretici olurlar. İşte bu jenerasyon bu karakteri içinde bir yerlerde taşımasına rağmen önüne ısıtılıp ısıtılıp konan yemeği yemeyi, yemek yapmaya tercih ediyor. Alınacak bir şey yok efendim. Neslimi sevmiyor demek değil bu. Ya da atalarımızın kuşağına saygısızlık değil. Bu, kelimeleri gerçeklere alet etmektir. Sessizlik sevmenin aniden geceye olan tutkunun toplumsal düzeyde baş göstermesi gibi basit sürü psikolojisi adı altında anlatabileceğimiz hobiler gibi gülünç. Tabii bazen farklılığın kişinin adı haline geldiği insanlar vardır ki eğer sıradan davranırsa ya yeteneği elleri veya yüreğini terk edecek ya da zihninde çıkılmaz bir döngüde sürüklenip duracak. Bunlara sanatçı diyoruz. Yazar, ressam, şair, heykeltıraş, mimar, girişimci... Ve daha bu satırları aşacak tonla uğraşı.

Hasılı azizim, düşün sorgula etkilenmeden sorgula ve gün geldiğinde karşında dünya varken mikrofon hoparlör olmadan sesini duyurabileceğine inan. Ve fikirlerini sessizliğinde yeşeren gülüşlere çevir. Zor değil. Zaman alacak. Fakat ardına baktığında masalda olmadığını ve bir arpa boyu yoldan çok daha fazlasını gittiğini gör. Kör neslime selam olsun.

Furkan BAŞARAN**KUKLAYI ELE ALMAK**

İnsanların artık tek derdi para olmuş, kimse ne yaptığını ve neden yaptığını bilmiyor, herkes bir ip tutuyor ama hiç kimse neden ya da neyi tuttuğunu bilmiyor, bilemiyor. Bu insanlar genellikle hayata anlam veremez ve anlam da aramazlar çünkü tek dertleri para olmuştur bunların. Para uğrunda her şeyi göze alabilecek arkadaşlarını hatta ailesini bile satabilecek duruma düşmüşlerdir. Para uğrunda ömürleri geçen bu insanların arkalarında bıraktıkları tek şey birkaç kâğıt parçası uğrunda ömürlerini bırakır olmuşlar. Hiç kimse bundan nasıl kurtulurum diye düşünmez ve köleliğin bittiği bu toplumda artık paranın kölesi olma durumuna düşmüşlerdir. Bunun tek çaresi de ancak öğrenmek ve bilmektir. İnsan ne kadar çok şey öğrenirse o kadar hayatın anlamının ne olduğunu bilir ve paranın tek umut olmadığını öğrenir. İşte o zaman belki de kuklayı artık ellerine alabilir. Martin 5'inde Gölbaşı vergi dairesine çağırılıyorsunuz.

Gülsimay ÖZMEN

EZİLMİŞ BİR ŞEKER KÂĞIDI

Bugün eleştiri kapıları sonuna kadar açık ve fırtına geliyor. Üzgünüm ama bunlardan kaçış yok. Dallarınızdan ayrılın ve fırtınama kendinizi katın.

Fırtınam bırak zarar vermeyi, sadece başkaldırmak istiyor. Bu basmakalıp düzene ve birbirinin aynısı düşüncelere biraz haşın rüzgarıyla eşeleyip başka yollar sunmak istiyor. İnsanları alıp kendine getirmek için, gözlerinin açılması için uğraşiyor. Eğer yolunuzun aynı olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Gidip aynaya bakın. Bu fırtınalı ve aykırı düşünceler sizi endişeye sürüklüyor ise daha fazla bakın, birçok aynaya bakın. Çünkü endişeleniyorsan bir sorun var demektir.

Fırtınam bana yakınıyor;

İnsanların kaç farklı aynası var? Hangi birinin kafasından kaç tane farklı dünyalar geçiyor? Orada kimi görüyor? Her baktığında başkasını gören, kendi simasından uzak ve bir o kadar da yalandan ibaret olan. Onlar sadece olmak istedikleri sahte kişiyi görüyorlar. Yumuşatmak için kelimenin önüne sevimlilik katan “pembe” ifadesi insanı cambaza çeviriyor. Cambaz, o ince ipin üstünde ustaca taklalar atıyor.

Peki sorarım o cambaza, o hangi aynaya bakıyor? Görülen yansıması pamuk şekerden farksız ancak ayna bu döngüyü kıracak. Kendini parçalara ayırıyor, cambazın zift karası yalanları sirki yutuyor. Fırtınam, bütün hepsini yıkıp geçiyor.

Fırtınam, herkesi esir altına alıyor.

Her ne kadar insanların yansımasından yakınsam da benim de bir aynam var. Hatalarımı yüzüme vurması gereken, gerçekleri kuvvetlice alınma yapıştıracak türden. Karşısında güçlü durmak gerekir çünkü o sizin en derin noktınıza kadar gösterecektir. En sevdiğiniz çizgi filmde en korkunç kabusunuza kadar sizi takip edecektir.

Madem benim de bir aynam var, fırtına esintisi bana doğru yöneliyor; o halde kendinizle barışmanızı sağlayacak birkaç şeyden bahsedeyim. En başta size başkaldırmaktan bahsetmiştim. Bu illaki etrafınızdaki insanlara karşı olmak zorunda değil. Önce kendi kişiliğine başkaldır. Dik dur ve aynadaki kendine bak. Korkma, o sensin. Senin kopyan. Bundan ibaretsin.

Eğer kabul etmiyorsan, kendi kabusunda boğuluyorsan, kaçış yolu arıyorsan bu çabalarına bir son ver. Kendine güzel şeyler söylemeyi dene. İstedğini yap, sen bilirsin.

Ben aynamdan içeri girdiğimde, kendime ulaştığımda yeni bir evren gördüm. Evren felaket kasvet içeriyor ve her yerinden dehşet saçıyordu. Etraf neredeyse bir şeytanın yemek masasına benziyordu. Şeytanın yutacağı şeylerden oluşuyordu masa. Neresinden tutsan kir damlayan porselen takımlarda benim anılarım vardı. İblis benden besleniyordu. Ben neredeydim peki? Masadan firar etmiş bir şekerin etrafında kurduğum sirkte iblisten kaçarak oyunlar oynuyordum. Cehennemin ortasında kendime göre bir oyun alanında, yarattığım

evrenimde ancak böyle var olabiliyordum. O oyun alanına sıkı sıkı sarılmışım ben. Onunla bir cehennemin ortasında yer aldığımı unutuyordum. Şekeri bir arkadaş olarak görüp ona benzemeye çalışıyorum çünkü bu şeytana benzemek, hayattan ve bu evrenden en son istediğim şey bile değildi.

Ayna portalımdan çıktığımda o şeker ile masumluğunu koruyan kıza sarılmak istedim. O şeytanın evinden kaçamazdı. O, onun var olduğu yerd. Ama emin olduğum bir şey var ki, onun yok olmasına izin vermeyeceğim. Şeker sirkteki cambazların sihirlerine inanmasına izin vereceğim. İsteddiği zaman aslanları izleyebilecek şekilde yöneteceğim. İşte, bahsettiğim başkaldırı. Benim çocukluğumun şeytanları arasında hayata tutunmuş bir şeker parçası. Ona duyduğum güven ve sevgi. Benim başkaldırım bundan ibaret.

Sizi bilemem ama benim yansımam bu. İster şeytanınızı pembe şeker kalıbına sokun, ister şeytana bulaşmayın ya da ta kendisi olun. Ama ya cambazlar? Bunların dışında kalan ve kendisinin farkında olmayan yalancılar? Bilemiyorum. Şeker kağıdının ardına sığınmış yalanlarınızdan vazgeçin çünkü sizi sadece sahnede gösterdiğiniz şov için alkışlayacaklar. Umarım anlatabiliyordumdur.

Günler geldi ve geçti. Fırtınam esti, gürledi ve bizi terk etti. Tekrar gelecek tabii ki. Umarım o geldiğinde, aynalarımız düşüp kırılmaz, çatlamaz ya da bir zarar görmez. Çünkü en büyük doğrular, aynanın karşısında saklanırlar.

İdil Zeynep ARSLAN

BİLİNMEYENİN YAŞAMI VE ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Demek yaşıyorsun, demek sen de öylesine bir mahlûksun şu küçücük dünyada. Sen yaşamak ne demek nereden bileceksin? Kafanı bir kez olsun çıkardın mı ki kabuğundan, bir kez olsun cesaret ettin mi cevabını kimsenin bilmediği soruları sormaya.

Yaşadım diyorsun, yaşadım ya biz de az şey görmedik hayatta! Hiç tek sahip olduğun eskimiş bir yüzün fotoğrafıyken kaldın mı sokaklarda? Söylesene kaç kez başını yaslamak zorunda kaldın ıslak tahta parçalarına.

Hüznünü, kederini yaşamak sanıyorsun, hâlbuki daha hiç gözlememişsin bir mektubun yolunu, tarih atarken hiç titrememiş elin. Senin de suçun değil ki be adam, sana hiç mektup yazmamışlar nereden bileceksin. Hiçbir yürek sevmemiş ki seni; ben nasıl barışı, huzuru haykırmanı bekleyeyim senden. Tüm eller kaçınmış senin saçını okşamaktan, ben nasıl kızayım sana okşamadığın için bir köpeğin başını.

Demek hiç fark etmedin insan olmanın tüyler ürpertici coşkusu, aynada kendi gözlerinden dahi kaçtığını söyleyen de anlaşılırdı zaten. Demek hiç yalanlar sıralamak zorunda kalmadın bir tefecinin karşısında, ben sana yoksulluğu tarif etsem yaşam stili zannedersin sen adam. Üstelik bununla da yetinmez inkâr edersin hırsızlık olduğunu zenginliğin.

Vay be adam! Hiçbir başına yaşadığını hissetmedin şu dünyada öyle mi? Anlaşılmamak olmamış hiç derdin, anlatamamanın korkunç acısıyla boğuşurken çalınan kelimelerinin ardında ölmeyi arzulamamışsın hiç. Hayatta kalmak için eksilmen de gerekmemiştir şimdi senin. Yaka paça kaldırılmamışsındır sıcak yatağından, kasıtlı lekelenmemiştir düşlerin.

Yaşamak sanıyorsun ya, nefes akışından başka bir şey değil seninki. Alnındaki damlanın hakkını savunurken zindanlara düşmeden yaşayamaz insan. Dirseğinin yamasından küçük düşürülmeden, sınıfından utandırılmadan yaşayamaz. Sen henüz eşinin gözyaşını silecek bir peçete parçasından mahrumken, bahçedeki ağaçların acımasızca kesilip götürüldüğüne şahit olduğun gün biraz olsun yaklaşıacaksın yaşama.

Ve ne yazık ki yaşamamanın korkunç hazzını tadamadan geri döneceksin yettiğin toprağa. Merak etme yaşamın gibi göz ardı edilmeyecek ölümün. Yaşamak için mahkûm bırakıldığın karanlıklara benzemeyecek bu defa. Yaşarken koklamana fırsat bırakılmayan çiçekleri ağırlayacaksın mezarında. Ceplerini senin özgürlüğüne dolduran herkes siyaha bürünecek o gün. Ve üzgünüm ki geride bıraktıkların için aralanmayacak hiçbir yürek. İsminin yazılmasına gerek duyulmayan o mermer parçası senin bir kez olsun beceremediğin kadar dimdik duracak.

Neticesinde ölüm göğsünü tıkadığında yağmur damlarının buruşuk ifaden üzerinde usulca gezinmesine izin vereceksin, gün batımının seni nasıl es geçtiğini o gün fark edeceksin. Olur da başını kaldırabilecek gücü bulabilirsen çatının üstünü kuşatan binlerce yıldız bakmayı ihmal etme. Yastığının çevresini tüm ciddiyetiyle turlayan sineği ezme o gün, karşıdan karşıya geçerken koluna giren genci sakın mahcup etme. Paslı kapının gıcirtısı sana son defa uğradığında yaşamının aksine şüphelere yer vermeyecek ölümün.

İşte be adam, yaşam sandığın savaşların sonunda hiçbir zafer karşılamıyor seni. Aslına bakarsan tüm bu sitemime rağmen seni zihnimde yaşatmaya devam etmek isterdim, ancak görüyorum ki yaşamların hiçbir türlüüne dâhil olmak istemiyorsun artık. Karşına çıkan insanlar adına senden özür diyorum, sen olarak doğduğun için özür diliyorum senden. Kendine iyi bak.

İkra Efsun DALKILIÇ

İNKİSARDANMIŞ ÖLÜŞLERİM VE BU DİYARDAN GİDİŞLERİM

Gideyim diyorum buralardan.

Sen “Gitme, kal. Bu diyarlar soğuk...” dersin, biliyorum. Yine de gidiyorum. Gelişlerimi düşünüyorum.

Dolabımın üstünde asırlardır orada duruyormuş gibi görünen üzeri tozlu, fermuarlarının kenarı dikişli bavulumu da yanıma alıp gideyim. Biraz parşömen koyarım içine, yarım kalan mürekkebimi ve belki birkaç kitap. Çok ağır olmasın, taşıyamam sonra. Öyle ki başımın üstündeki bulutlar dahi ağır gelir omuzlarıma. Ceketimi de alırım, ne de olsa mevsimlerden baharsa dahi üşürüm ben oralarda. Soğuk olur mu öteki diyarlar? Karlar yağmış mıdır harami kayınlara? Bir ince ceket kâfi midir soğuktan sığınmaya? Suları da soğuk mudur oraların? Geçit verir mi başı dumanlı, karlı dağlar?

Kimse “Gitme, kal.” Demez bana. Gidişlerim değmez onlara. Belki birkaç kırlangıç gelir ardımdan, son bir defa vedalaşmaya. Bir küçük şiir gelir dudaklarımdan ucuna. Susarım sözlerimi. Söylemem ucu yanık dizelerimi.

Yine de açık bırakırım pencerelerimi, kayıp ruhlar gelir diye odama. Ay ışığı yağsın diye beyaz papatyalarımı. Kayıp ruhuma bir mektup bırakırım belki de. Bu karanlık odada arama beni ola ki günün birinde çıkıp gelirsen. Biliyorum, gelmezsin bir daha; hele ki şu soğuk havalarda. Gittiğim yerlerde seni de bulur muyum acaba? Oysa uzun zaman oluyor onu aramayı bırakalı. Yine de sesleniyorum sana kimi gecelerde pencerelerimin ardından. İşitiyor musun haykırışlarımı, bilmiyorum.

Eğer olsaydın yanımda “Soğuk dışarı, gitme,” derdin. “Kal burada, üşürsün sen oralarda.” Şimdi bir bilsen; yanan şöminemin karşısında ısınan ellerimle, yün kazağım ve dizlerimde battaniyemle öyle üşüyorum ki... “Isıtın bedenimi!” diyorum. “Isıtın şu ruhu...” Oysa unutuyorum, bir ruhumun olmadığını. Isınamıyorum. Her geçen gece bir öncekinden daha soğuk oluyor. Ateşi harlıyorum, daha da. Kalbim kor karası... Üşüyorum. Güneşe muhtacım. Ama senin bulutlarının yükünü hala omuzlarımda taşıyorum. Islanıyorum yağmurlarının altında.

Ah, nerelere gideyim ben?

Yerlerde yatan gölgelerimi de yüklenip sırtıma, hayaletlerim yanı başımda... Nerelere gideyim? Korkularım ve kâbuslarımla, düşlerimi gerisingeri bırakıp nasıl gideyim o diyarlara?

Ola ki unutursam geri dönüşü, evimin çakıllı yollarını, harami kayınların gözettiği şu daracık patikayı... Unutursam kimlere, kimselere sorayım evimin yolunu?

Çıkıp gidemem ama. Duvarlarım var dört bir yanımda. Kendi ellerimle ördüğüm yıkılmaz duvarlar. Prangalarım var. Bileklerime kendi ellerimle taktığım prangalar. Şimdi ayrılmak zor... Mahzenim karanlık, biliyorum. Ama üşümüyorum buralarda.

Hep yanlış yollarda yürüyorum, biliyor musun? Evimin yolunu bulamıyorum. Yürüdüğüm şu çakıllı yollar, adım adım geçtiğim burçak tarlaları ve bozkırın sert rüzgarları... Varamıyorum... Ah, varamıyorum sana. Sana ve yorgun ruhuma... Yoruluyorum uğrunda. Ölüyorum dikenli burçaklar arasında. Güz hiç gelmiyor ve güneş bu diyarları terk etmiyor. İnkisarlardayım...

Sabrediyorum hiç duymayışlarına beni bu denli. Yine de sesleniyorum durmaksızın. Toprağa eğiliyorum usul, sessiz. Bir düş görüyorum karanlıklarda. Gözlerim kapalı, yanaklarımdan süzülüyor yaşlar. Bir ılık rüzgâr esiyor. Bir soğuk düş...

Burçaklar arasında... Sarı tarlalar, kahverengi toprak ve mavinin en beyaz renginde gök. Boynuma kuru sıcak bir yel değiyor. Saçlarıma güneş yağıyor. Dudaklarımda bir küçük şir... Yatıyorum aydınlıklarda. Bir beşik misali doğa ana, kucak açıyor bana. Başımın altında sarı samanlar, yumuşak ve sıcak. Bedenim hafif, kirpiklerim ağır, özümü bahtiyar hissediyorum. Ellerimi kaldırıyor, gözlerimin önüne tutuyorum. Bakıyorum, bakıyorum ki kana bulanmış ellerim. Parmaklarımda nasırlar, yaralar var avuçlarımda. Parmaklarımla bedenimi yokluyorum. Kalbimde kor kırmızısı kanlar...

Öldürmüşler mi beni?

Yoksa ben miyim avuçlarımı kana bulayan?

Hissetmiyorum acı yahut keder. Ne bir sızı ne de bir yara... Öyle ki bahtiyarım bu diyarda. Güze hasret ben, güneşlerde ne vakittir bahtiyarım?

Kanlar kalbimde ve ellerimde... Bedenim canlı, ruhum bahtiyar.

Kimleri öldürmüşüm gecelerin birinde?
Bir defa daha mı ölmüşüm sessizliklerde?
Gidişlerim öldürmüş beni.
Gelmeyişlerin yaralamış bedenimi.
Gidip de gelmemiş ya ruhum, ölmüşüm ya uğrunda...
Ruhum peşinden gitmiş, “Geri dön,” dememişsin.
Ruhumu sen, şu aciz bedeni ben öldürmüşüm.
Burçakların arasında, ruhum henüz bahtiyar, güneşler
saçlarımda...
Gelemezmişim ya sana.
Sessiz ölmüşüm ben. Kimsecikler duymadan...
Burçaklar arasında, gün henüz gelmeden.
Bir küçük şiir içinde ölmüşüm.

İlayda ÖZDEMİR

BAĞIMLILIKLA MÜCADELENİN İNSANIN RUHUNDAKİ EHLİYETİ

Bağımlılık başlaması bakımından isteğe benzer, zamanla bağlar, akrep yelkovana dalar, zamanın gözlerine bir düğüm atar, kulaklarına bir tıpa takar. Amacı olmayan bir hedefe ulaştırmak açısından insanlarda gözü kapalı uyandırmaya çalıştığı duygusuzluk iradesinin zayıflığında boşluğun ağlarına tutunmaya çalışır. Ruh ehliyet ister, beden bağlı kalmayı. Varlığımız dipsiz bir kuyunun tarlasıdır aslında. İnsan içinde arşivlemeye mecbur bırakıldığı her duygusu için bir dilek hakkına sahiptir. İnsanların öğrenilmiş çaresizliği tam olarak burada başlar. Arşivler sayfalar değil, tohumlardır. Ehliyetsiz bir ruh, boş yere gaza basmaktan başka bir şey bilmediği için, mahkûm tekerleklerini sürükleyebileceği en son durak yine o dipsiz kuyunun Sebastian'ı olmaktan öte geçmez. O kuyuya attığı her duygu, tohumu tarlaya değil, mücadele etmek istemeye, hatta yıkmak istemeye başladığı o kuyunun duvarlarından yavaşça süzülür ki arkasına dönüp bakmasın. Geriye dönüp başı eğildiği zaman, hayatına yanlış döşenmiş zamanlara çarpınca tohumları, kuyuda asılı duran boşluğun ağlarına takıldığını bilmesin, bilmediğini bütün insanlar da bilmesin, herkesin bildiği herkesin yaşadığı, gördüğü, duyduğu bütün duyguları kimse bilmiyor. Herkes ya da hiç kimse ortada bir öğrenilmiş duygusuzluğun içinde duygu aramaya çalışırken, bütün dilek

haklarımızı varlığımıza ekliyoruz, ama o kuyuya bağılı yaşıyoruz. Gözlerimizin altı zigon sehpaları, her duyguda ulaştığımız göz perdelerimizdeki ağırlığın kuyudaki iplere asılması, gözyaşını içine akıtmak, çoğu insan güneşsiz kalmış çamaşır, o kuyuya asılır kuyuya ait kalır, gözyaşı akıtsa da boşa olan mücadelesiyle bir kuyuyu doldurduğu zaman kuyusu çatlamaya başlar. Güneş ışığı içeri süzülür, ama o çamaşır hep ıslak kalır...

Melike BAŞARAN

YILDIZLI BAKIŞLAR

Bir insanın en çok gözlerine bakmayı seviyorum. Eğer gözlerindeki gerçek gökyüzünü görebilmeyi başarırsanız o insanın yıldızlarına da ulaştığınız demektir. Tanıştığınız her insandaki yıldızlar birbirinden güzel ve eşsizdir. Onlarca göz arasından sadece birinin gözlerinde size ait kutup yıldızını bulursunuz. Kutup yıldızınızı bulmak çok da kolay olmayabilir. Sakın telaşa kapılıp yanlış yıldızları takip etmeyin. Yıldızınızı bulutlar ve şehrin ışıkları saklamış olabilir. Saklanmış olmaları onların hep orda olduğu gerçeğini değiştirmez. Bir gün elbette doğru gözlerde doğru yıldızları bulacaksınız. Bulduğunuzda ise size doğru yolu gösterecektir. Yolunuzu kaybetmemek için kutup yıldızınızı aramaktan vazgeçmeyin.

Reyyan Kerime KAŞIKIRIK

VARLIK SANCISI

Ben şiir adamıyım. Hayat ruhumdan hızlı buldu beni. Farkında olmadığım bir hiçtim ben. Varlık sancısı buldu beni bir haykırıyla. Yoktu vakit toprak gibi hissedemeden yoğruldu ayaklar altında. Günler geçtikçe değişmem gerekiyordu, beden ve zihnen. Değişiyorum ruhen. Gerisinden sorumlu hissedemiyorum. Perdeler örtülü etrafımda, çekiliyor peyderpey her biri, birileri. Sahnenin ışığını hissediyorum her geçen gün. Şov sırası bana geldiğinde kim olduğumu haykırmam yetmezdi, göstermem gerekiyordu. Tutuluyorum her gün rengi solan perdelerin ardında. Karanlık hissediyorum zihnimde ve perdeler dağılmış etrafımda. Karanlığa tutunmak istiyorum, uzanıyorum sarılmak için. Kendimi buluyor kollarım. Yakmak istiyorum karanlığı yanan bedenimle. Ben kül olurken karanlık sarılıyor bana. Ruhu olmayan karanlık hem vardı hem yoktu. Bu son perdeydi. Hiç kimse yok izleyen. Rüzgâr es geçiyor bu sahneyi. Perdeler yeniden sarıyor etrafımı. Toprak gibi hissedemeden, ruhum hayatımdan önce terk etti beni.

Ruveyda Nur ŞADAR

KASIM

Takvim yaprakları Kasım'da kalsa da köstekli saatim tam dokuzda dursa da. Zamanın ellerimden kayıp gidişini her sokak başı kaldırımda bıraktığım izlerden anlıyorum. Hatıralarımı yokluyorum sonra. Sokak tanıdık besbelli. Zihnimin kıvrımlarında bu sokağa açılan kapıyı arıyorum. Hafızam beni yanıltıyor, bu denediğim kaçınıcı kapı. Daha kaç yenilgi gerekiyor diye soruyorum kendime. İnsan zamanla doğru yolu bulmayı da öğreniyor. Belki de o yolu kendisi inşa ediyor, kendisini kabul ettiği vakit açılıyor tüm yollar. Ben, ben olarak geçtiğimde o sokağı buldum, tıpkı kendimi bulduğum gibi. Zamanı elime aldım ve bıraktım yarınları. Üzüntüyü ve kederi çıkmaz sokağın birinde kilitledim. Bu sokakta barış ve huzur hüküm sürsün diye. Ara sıra çıkmaz sokağa uğramıyor değilim. O sokağın kaldırımlarını ıslatıyor gözyaşlarım. Sonra sıcak bir rüzgâr esiyor. Gözyaşlarımı o sokakta kurutup gidiyorum. Yaşamayı öğreniyorum gün geçtikçe. Hep on yedi kalmayacağımı biliyorum. Takvim ileri gitmese de yelkovan akrebi geçmese de büyüyorum. Her kasım kırlangıçlarla beraber göç ediyorum, karahindibalarla ufukta süzülüyorum.

Sevde Ahsen DOĞAN

ARAYIŞLAR

Bazı zamanlar bazı sorular beynimi kemiriyor ve bu sorulara yanıt ararken bambaşka cevaplarda, kendimi avutacak bambaşka çıkarımlarda bulunuyorum. Şimdi size bu durumu açıklamaya çalışacağım fakat inanın ne yazacağımı zaman gösterecek.

Mesela;

Of deyince dağlar yıkılıyor mu, bir insanın içindeki sıkıntının bu kadar yoğun ve güçlü olması mümkün mü? Özlemler denizleri köpürtecek kadar kuvvetli midir? Su gibi gidenin su gibi döndüğü doğru mudur ya da bizi kendine bağlayan bu inanç ne kadar doğrudur? Kaybettiğimiz her şey için ağlayabilir miyiz, hüznün bizi bu denli kuşatmış olabilir mi? Kaybettiğimiz her şey için ağlayabilir miyiz?.. Sahi insanlar ne için ağlar? Bir insanı hem ölümün hem de kaybettiği bir şeyin ağlatabilmesi ne tuhaf. İkisinin de insan ruhunda açtığı yaralar farklı ve insanın sahiplendiği acıların hiçbiri birbirine denk değil. Acı... Kimsenin duymadığı bir fırtındadır. Çünkü acının uğultusu sessizdir. Belki de yaşadığımız bizi üzen olaylar sonucunda dayanamayıp ağlamamızın sebebi budur. Acınız ne kadar büyük olursa olsun ne için ağlamış olursanız olun ağlamak yeryüzündeki tüm hüznlerin yegâne avuntusudur. Böyle umutsuzluk zamanlarında sizi teselli etmek için söylenen her sözün anlam bulmasını istersiniz.

Ve her kelime anlam bulabilmek için harf harf kâğıda damlatılmayı bekliyor. Ve sizi esir alan kalem olduğunda kalbinizden kopup gelen hiçbir şeyin sınırının olmadığını fark ediyorsunuz fakat sizin için önem ve anlam arz eden cümlelerinizin insanlık tarafından da bir anlam bulmasını bekliyorsunuz. Aslında kalbe de kelama da sınır yok. Belki de kalem sadece kalbin kelimelerini yazarsa kelimeler anlam bulur.

Umutsuzluk zamanları diye bir ifade kullanmışım bir önceki paragrafta. Umut gerçekten içimizde barındırdığımız, bize bahşedilen ve insanoğlunu ayakta tutan inanılmaz bir güç. Ama biz umudu bazen yanlış yerlerde arıyoruz. Bunun sonucunda türlü karamsarlık oyunları etrafımızda belirmeye başlıyor. Ben şuna inanıyorum ki; karanlıkta ışığı açmayı veya güneş doğarken ufka bakmayı herkes bir şekilde başarabilir. Peki ya karanlıkta ufka bakabilmek? Gecenin bir yarısı güneşi arayabilmek?

Sinem YILMAZ

HALKA

Tik-tak, tik-tak saatin zamanı yalayıp yutan kolları uzanıyor sonsuzluğa. Bulunduğu zamanla akamıyor insan. “Ben bu çağın adamı değilim,” yeni çılgınlığımız olmuş. Mekanlarımızısa kapı dışarı etmiş bizi, içinde yaşadığımız dünyaya giremiyor gibiyiz. Batan güneş yabancı, soluduğun hava yabancı, her gün bindiğin otobüs yabancı, ofisin, sınıfın yabancı, uyandığın gün yabancı. Hangi zamana ve mekâna ait olduğunu bilmeyenler, milyarlarca parçanın içinde tamamlamayı umduğu yapbozu arıyor. Gerçeklik koşarak uzaklaşıyor bu sırada zihnimizden; gördüğün, duyduğun, dokunduğun her şey buğulanıyor. Kafalar koca bir kazan kaynayıp duran, kaynadıkça şişen, patlamaya yaklaştığı her saniye deliliğe sürüklenen. İnançlarımızın inanacak yanı kalmaması bizi deliliğe sürükleyen. Aklın kurcalanıyor, beynindeşeleniyor, sınırların düğümleniyor. Modern çağın işkencesi: Halkası olacağın bir zincir yok (!)

Uçsuz bucaksız bir vadide koşuşturuyoruz. Neyi neden yaptığımızı bilmeden atıyoruz ortaya. Yıllar tüketiyoruz bir kayanın üzerinde; kafamızı dahi kaldırmaya tenezzül etmeden, ardımızda bıraktığımız topraklardan bihaber. Neyi beklediğimizi bilmeden bekliyoruz. Kendimizi adayacağımız bir mücadele bıraktık mı? Elindeki silahlarla nereye saldıracığını

bilmeyen askerler gibiyiz. Düşman bulamadıkça karşımıza çıkan her şeyi düşman belliyor, intikamlar uyduruyor, savaşıacak yeni sebepler üretiyoruz. Hakiki ilkelere sahip zihinler azaldıkça uydurma meclisler peyda oluyor, samimiyetsiz inançlara mensup haydutlar soyup soğana çeviriyor ortalığı.

Kuş uçmaz kervan geçmez bir çölün ortasına fırlatılmış gibiyiz. Yalpalayan adımlarla koşuyoruz vahalara. Ulaştığın anda buharlaşıveriyor ırmaklar, yerin dibine gömülüyor yemişler. Çünkü hakikatler tuzla buz; fırlatıldığın çölün kumlarından dahi ince, yalan rüzgarlarıyla savrulan toz zerrecikleri onlar şimdilerde. Seraplar yarattı zihnin, aranıp durma, bir vaha kalmadı, sahip çıkmayı bilemediklerimizdi o sular. Yitirdik kurtuluşu çünkü uydurduğumuz yalancı seraplara koşmayı, gerçeklere sabırla ilerlemeye tercih ettik. Şimdi, solan amaçlara karşın başı boş insanlar açıyor toprak.

Bağlanabileceğin bir halka görüyor musun? Zannımca kırıp attık hepsini. Susuz kalmamızın suçlusu yine biziz. Yemişleri elimizin tersiyle ittik. Onun yerine yiyip bitirdik ölüleri, ölmemesi gerekenleri. Kemirip durduğumuz her “geçmiş” bizden eksiliyor, kaybettiklerimizle kayboluyoruz. Parçası olabileceğimiz bir birikim bırakmadık ortada, yığılarak çürüyoruz çünkü kıssaları da gömdük. Toprak altında bıraktığımız her önce, sonrasızlığımızı gün yüzüne çıkarmaya hazırlanıyor. Nasıl unuttuysak öyle unutulacağız. Adımız hiç konmamış gibi bilmeyecekler kimdik. Çünkü biz de bilmedik onlar kimdi. Ne çeşit bir işkenceye maruz kaldığımızı ve ne çeşit işkencelerin devamına temel attığımızı henüz kavrayamadık belki de. Sonu gelmez bir uçurumdan atlamaya benzer aslında bu. Bir süre sonra derinlere karışan “Ne zaman çarpacağım?” korkusu yerini boşluğa bırakır. Koca bir nesil boşlukta çırpınmaktan başka ne yapabilecek?

Buz tutmuş beyinler. Fikirler soğuk, kafadan taze çıkmıyor ne de olsa. Basmakalıp yargılara oturan şekilsiz düşüncelerimizle pek mutluyuz (!) Çılgına döndük! Neden? Çünkü yabacıyız. Kendi ruhuna yabancı bu insanlar. Modern işkence dedik ya, ait olamamak işte o. Devamını getirmediğin bir geçmiş serili ayaklarının altında. Ait değiliz, çünkü bize kalanların hepsini hunharca tüketen bir mirasyediye dönüştük. Yalayıp yuttuk öğütleri sonra zamanı da mekânı da sindirdik. Şimdi koşmak vakti deliler gibi, “Kimim ben?”. Sor bakalım, kimsin sen?

Uydurma düşmanları bırakıp asıl savaşını vermeli insan. Gerçek savaş içerdedir ve asıl düşman inandığın yalanlardır. Bu mücadele sonunda kazanacağın yegâne toprak ise ait olduğun hakikattir.

HİKÂYELER

Buse Ceren ÖZTEKİN**SICAK ÇİKOLATA**

Ellerini ovuşturarak yürüyordu. Adımlarının bu saçları ağarmış kaldırımında çıkardığı sesler ona huzur veriyordu. Usul usul omzuna dokunan eller paltosunu da beyaza boyuyordu. Hayatında ilk defa fönlü saçlarının bozulmasına izin vermişti. Acaba yapılmış saçlarına dokunduğu anda kıyameti kopardığı eşi onu böyle görse ne söylerdi? Bunu düşününce gülümsedi. En sevdiği mevsimdi kış. Her sabah yanında uyandığı adamın aksine severdi soğuk havaları...

Çiğerlerine işleyen soğuğa rağmen eve dönmeyi aklından bile geçirmeden ilerlemeye devam etti, tek başına... Karşıdan el ele gelen çifti görünce bir hüznün dalgası geçti gözlerinden. Yine de buruk bir tebessümle “İyi akşamlar!” demeyi ihmal etmedi. Kadın da ona samimiyetle yanıt vermişti: “İyi akşamlar!” Ne güzel gülüyorlardı. Birlikteydiler en azından. Soğuktan kızaran ellerini cebine koymaya çalıtınca ceplerinin dolu olduğunu fark etti. Cebindekini alınca öğlen işten geldiğinde masaya bıraktığı eldivenlerini gördü. Hızla evden çıkmıştı, eldivenleri hatırlaması mümkün değildi. “Demek ki o koydu...” diye düşündü. Demek ki onu yalnız gönderse de ihmal etmemişti. Demek ki hevesini kırsa da üşümesine razı olmamıştı. “Belki de çıkmadan önce ona haksızlık ettim. Aman, sanki gelseydi ölür müydü?” diye söylenirken diğer sokağın başına varmıştı.

Dizlerine kadar gelen kar yürümesini zorlaştırmış, onu yormuştu. Etrafına bakınca eşsiz bir manzara onu kucakladı. Çam ağaçlarının kollarını dermansız bırakan kar, saçları dökülmüş ihtiyar ağaçların da belini bükmüştü. Gökyüzünün aydınlığı ve ayın silik görüntüsü altında dinlenen çalılarla çevrelenmiş banklar onu davet ediyordu. Tereddüt etmeden bu hiç bozulmamış yoldan arkasında küçük ayak izlerini bırakarak geçti ve oturdu. Ağaçların kendine sakladığı bu banklarda bir zamanlar birlikte otururlardı. Saatlerce konuşurlar, belki de civardaki bina sakinlerinin uykularını bölerlerdi. Şimdiyse yapayalnızdı...

Karşıdaki lambanın ışığından hızlanan karı izliyordu. Üşüyordu, fakat onu üşüten ıslanan kıyafetleri değildi... İç çekti. Onlara ne olmuştu? Bütün mahallenin imrenerek baktığı arkadaşlıklarına ne olmuştu? Ne kadar yalvarsa da çıkaramamıştı onu sıcak ama bir o kadar da soğuk evlerinden... “Keşke gelseydi.” diye düşündü eldiveniyle oynarken. “Keşke gelseydi...” “Kar kaçmıyor ya sabah görürsün, boş ver.” demişti ona. Lakin yanılıyordu. Ne kadar dil dökse de inadını kıramamıştı adamın. Hep böyle yapıyordu. Gözleri doldu. Düşünmeye devam etti: “Yanılıyor. Aynısı olmayacak. Şimdiki kadar güzel olmayacak. Erir belki yarına. Erimese de şu anki gibi taze ve yumuşak olmayacak. Az önceki gibi ses çıkarmayacak. Şimdiki gibi özel olmayacak...” Gözyaşları yanaklarını ısıtarak göğsüne düşerken şalına sıkı sıkı sarıldı. “N’aparsan yap aynısı olmayacak. Eğlenceli olmayacak. Güzel olmayacak. Buz gibi katılaşacak, hatta donacak. Aynı olmayacak işte...” Soğuktan kızaran burnunu çekti. “Anlamıyor. Sürekli erteliyor. Sürekli hevesimi kırıyor. Belki de farkında olmadan yapıyor ama işte-” Ellerini beline koyup derin bir nefes aldı. “Neden hâlâ onu savunuyorum ki? Kaç yıl oldu. O bilmeyecek de kim bilecek? Ama anlamıyor işte... Kar yine yağar belki yarın, hatta daha güzel gözüktür. Ama böyle olamaz. Aynı olamaz... Bu adam hep böyle.”

Derin bir nefes aldı. Başını öne eğdiğinde şapkasından düşen karları eliyle sildi. Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Bir çift göz ona bakıyordu. O tanıdık, yeşil gözler...

Şaşkınlığını gizleyemeyerek sordu: “Hayırdır?” Bu güzel gözlerin sahibi elindeki bardakları gösterdi. “Üşümüştür diye düşündüm. Oturabilir miyim?” “Otur da burada olduğumu nereden bildin? Ayrıca ben üşümedim.” Elini uzatarak adamın elindeki bardağı alıp kokladı. Bu cevabı adamı güldürmüştü. “Seni aradım ama telefonunu evde bırakmışsın. Ben de dışarı çıktım sonra burada olacağını düşündüm, yanılmamışım.” Kadın gözlerini devirerek sordu: “Ne bu?” “Sıcak çikolata, sevdiğin gibi.” “Güzelmış. Eline sağlık.” İçeceği sıcaklığıyla yumuşayan kadın, kırgınlığının üstünü beyaz örtüyle kapatmıştı. Gözlerinin içine bakan bu gözler gecesini güzelleştirmişti. Sıcak çikolataların yükselen dumanı, yoğunlaşan sohbetleri ve lapa lapa yağmaya devam eden karla birlikte bir süre daha orada kaldılar. Tıpkı eskiden olduğu gibi...

Dilara ÖZDOĞAN

YARIN NE OLACAK?

Ev sahibinin emekli asker olması yetmiyormuş gibi bir de çok sevdiği karısı onu sevmediği için, boşanmıştı. Her sabah sekizde mutfağın duvarında asılı olan saatin Guguk Kuşu öter ötmez mutlaka mutfağa gelir, ütülü gömleğinin kollarını katlayarak buzdolabının karşısındaki yerini alırdı. İlk iki yumurta çıkarırdı buzdolabından. Çay suyunu koyardı. Ardından yumurtaları ayrı kaplarda, farklı sürelerde pişirir; yumurtaları soğumaya -tam masanın ortasına-bırakır çayını demlerdi. Sonra tekrar açardı dolabı. Bu sefer dilimlenmiş peyniri, zeytini, vişne reçelini, balı ve pekmezi çıkarırdı. Kahvaltılıkları rastgele yumurtaların etrafına dizerdi. Kapıcının, hiç işi yokmuş gibi, sabah namazında fırından alıp kapının önüne koyduğu taze ekmeği de alır öyle otururdu masaya. Hiç bıçakla kesmezdi ekmeği. Kırıntıların yere dökülmesini sevmezdi fakat dökülünce umursamazdı da. Emekli olduktan sonra ekmeği hep eliyle koparırdı. Bugün de hazırlamış kahvaltısını, dizlerine örtüsünü örtüp oturmuştu masanın başına.

Daha Güneş yeni günü ilan etmeden, geçen akşamdan beri saklandığı duvarın çatlağından dışarı çıktı yiyecek bulmak için. İki gündür açtı. Ne kendisi yiyecek bir şey bulabilmiş, ne de eve bir şey götürebilmişti. Yerde halı ya da kilim olmaması onu biraz tedirgin etse de kimseye gözükmemek için olabildiğince hızlı şekilde masaya doğru ilerliyordu.

Hoş bu cüsseyle onu kim görecekti ki? Neyse can tatlıdır derler ya o hesap işte. Bacaklarında derman kalmamıştı. Sığınmak için duvarın dibine yaslandı. Ardına baktı. Birkaç gecelik de olsa edindiği yuvadan epey uzaklaşmıştı. Yemek bulup bir an önce kendi evine gitmeyi diledi. Masanın ayağına ulaşmasına daha çok vardı. Masanın üstünde yemek bulabilir miydi bilmiyordu. Bir umut tekrar hızlanmaya başladı. Sonunda masanın ayağına gelmişti. Asıl mesele onu tırmanmaktı. Güç bela, kan ter içinde, soluklanmadan tırmanmaya başladı. Henüz yolu yarı etmemişken gözleri karardı, bacaklarının ferri kesildi, dengesini kaybedecekken durdu. Sımsıkı tutundu masanın ayağına. Buradan başka şansı yoktu çünkü. Masa, İhtiyarın kendine çay doldurmak için yerinden kalkmasıyla sarsıldı. Korkudan ne yapacağını bilemedi ve daha hızlı tırmanmak için çabaladı. Sanki az önce korkudan kalbi duracak gibi çarpan o değilmiş gibi korkusuzca başını uzatıp baktı masanın üstüne. Çayını aldıktan sonra pencereden dışarıyı seyreden İhtiyar henüz fark etmemişti onu. İhtiyarın onu fark etmemesine mi yoksa ekmek kırıntısının yanındaki son peynir parçasını gördüğüne mi sevinse bilemedi. Çok da uzak sayılmazdı peynir parçası. Sadece birkaç yüz adım... “Yapabilirim” diye motive etti kendini. Fakat bir sorun vardı. İhtiyarın karısından kalan lanet dantel örtü masanın üstüne seriliydi. İstedığı gibi ilerleyemiyor sürekli tökezliyordu. Yemeğine bu kadar yaklaşmışken vazgeçemezdi. Erzak götürmeden eve giderse evdekilere ne diyecekti? Bir sağa bir sola düşse kalka yolu bitirmişti. Peynir parçasının yanına geldiğinde soluklandı. Bir kırıntıya bir peynire baktı. Hangisini götürmeliydi? Peyniri sırtladı fakat taşıyamıyordu. Üstüne üstlük kendi zor yürüdüğü yolda koca peyniri sırtında nasıl taşıyacaktı? Tezgâhın önündeki İhtiyar belli ki ikinci bardak çayını camın önünde bitirmiş, onu tazeliyordu. Karınca peyniri taşıyamayınca kırıntıya gitmeye karar vermişti. İhtiyar tekrar masaya oturmak için arkasını döndüğünde peynir ile ekmek kırıntısı arasındaki karıncayı gördü.

Eşi gittikten sonra böcekler basmıştı evini, ne kadar ilaçlatsa da fayda vermediği için, şaşırmadı bu duruma.

İzlendiğinden bihaber karınca, kırıntıyla peynir arasında kalmış hâlâ düşünüyordu. İhtiyar için “Yazık...” diye geçirdi. Sonunda ekmek kırıntısını seçen karınca onu bir sağından bir solundan tutup sürüklerken bugün aç olsa da yarın evdekilerin de karnı doyacağı için seviniyordu. Daha danteli aşmamışken İhtiyar’ın onun umut ve sevgi dolu yarınlarnı elinden alacağını nereden bilebilirdi ki?

Ebrar ÇELİK

BULANLAR VE ARAYANLAR

Kilitten çıkan tıkırtı sesiyle kapı açıldı. Eve giren iki genç konuşmaya başladılar:

“Ne havasız ev. En son kim bilir ne zaman biri gelmiştir buraya.”
“Sahibi yıllar önce bırakıp gitti herhalde.”

Varlığı koca şehir tarafından bile unutulmuş gibi duran, kuytu bir köşedeki bu apartman dairesini ararken epey zorlanmışlardı. Telefondan açtıkları yol haritası onları yarı yolda bırakmış, geri kalan yolu sora sora bulmuşlardı.

Yeşil vosvosu zorlukla buldukları apartmanın önüne bırakıp indiler. Çoğu dairesi boş olan bu bina bir hayli eskiydi. Dış kapıdan girdiklerinde bahçede uzamış otlar ve dalları yere uzanan söğüt ağaçları ile karşılaştılar. Gövdesi kesilmiş bir ağaca oturan siyah kedi gözlerini dikmiş onları izliyordu. Siyah vücudunda gri tüylerle kaplı gerdanı onu sanki gümüş bir kolyesi varmış gibi gösteriyordu. Vakit kaybetmeden binanın içine girdiler. Duvarları tozlu resim tablolarıyla dolu merdiven katlarını çıkararak aradıkları dairenin kapısı önünde durdular. Eski ahşap kapının üzerindeki altın rengi künyede bir isim yazılıydı fakat zamanla harfler silikleştigiinden okunmaz haldeydi.

Biri apartmanı incelerken, öteki cebinden çıkardığı anahtar ile kapıyı açtı. Gıcırıtıyla kapanan kapı ardında naftalin kokulu hava kadar yoğun ve derin bir sessizlik saklıyordu.

Salonda koltukların üzerine atılmış karmakarışık eşyalar, onların bir kısmını örten çarşaf ve bir duvarı baştan başa kaplayan koca bir kitaplık. Etrafa dağılmış bu eşyalar yığnında yürümeye zorlanarak evi gezmeye başladılar.

Biri ötekine heyecanla kitaplığı gösterdi:

“Şu kitaplara bak! şimdi hiçbirinin yeni baskısı dahi yok. Bu kitaplıktaki kitaplar başlı başına bir hazine.”

“Bırak şimdi kitaplığı. İşimize bakıp çıkalım şuradan. Nefes alamıyorum zaten bu ağır havada.” Dedi öksürerek.

Salonu iyice dolaşıp aradıklarını bulamayınca mutfağa geçtiler. Yuvarlak ahşap bir masanın üstünde ne yoktu ki. Dibinde telvesi kuruyup zaman içinde sertleşmiş bir kahve fincanı, üzerinde Japonca kelimeler yazan yiyecek ambalajları, kirli tabak ve tencerelerle dolmuş bir tezgâh. Vakit kaybetmeden dolapların içlerine, halının altına ve çalışmayan buzdolabının içine baktılar. Yoktu.

Her yere hâkim olan bu karışıklığın tesadüf olmadığını biliyorlardı. Sahibi, zamanında evi bilerek böyle bırakmış olmalıydı. Eğer bir şeyi saklamak istiyorsanız, onu bir karmaşa tablosunun içine atmak en kolay çözüm değil miydi zaten?

Koridoru geçerek arka odaları aramaya başladılar. Bu odalar da girdikleri diğer odalardan daha az dağınık değildi. Mektup zarfları, fenerler, kamp malzemeleri ve yerlere saçılmış daha onlarca kitap. Aradıkları bu evde olsa bile onu bu dağınıklığın

içinde bulmaya çalışmak güçtü. Girdikleri son odada çoktan aradıklarını bulmaya dair besledikleri umudun telvesi kurumuştı.

Bir köşede duran kilitli ahşap çekmeceyi bulduklarında ikisi de heyecanlandı. Çekmeceyi açmakla uğraştıkları sırada arkalarındaki dolap rafından bir ses duyuldu. Kendilerinden başka birinin olduğuna ihtimal vermedikleri odada duydukları ses ile korkup arkalarına döndüler.

Naftalin kokulu odada bir kedi miyavlaması duyuldu. Bahçede gördükleri gümüş gerdanlı kediydi bu. Bahçe kapısından içeri girmiş olmalıydı. Dolabın açık raflarından birine dikilmiş, onları izliyordu.

Ve belki de aradıklarını o bulmuştu.

Irmak EKŞİ

MAVİ DÜŞMÜŞ GÖKYÜZÜ

Hayatı siyah ve beyazdan ibaret bir çocuğun dünyası ne kadar neşeli olabilirdi? Renksizliğin bütün tonlarını keşfettikten sonra yarattığım düşlerin yıkılışı morla başlamıştı. Utancından yaprakları üst üste binmiş bir gülün kırmızılığı oturmuştu yanaklarıma. Serbestçe dolaştığım dünyamda ilk kez düşmüştüm. Hem de annemin mutluluk gözyaşlarıyla.

Derin ve titrek bir nefes eşliğinde mavi oluşunu kabullenemediğim gökyüzüne çevirdim gözlerimi. Yirmi senelik kabullenemeyişin içinde boğulurken annemin maviyi sevdirmeye çabası düştü zihnime.

“Duyguların iştahına yenik düşmemiş, sadık insanları temsil eder.” demişti.

“Gökyüzü sana ihanet etmez, sadakati taşır üzerinde.” Diyerek de devam etmişti. Küçük bedenimin taşıdığı en büyük yükü maviyi sevmek. Yağmur damlalarının yeryüzünü boyamadığını öğrendiğimde kaybettiğim bazı şeyler gibi bu da sarsmıştı beni.

Oturduğum kuru tahta kemiklerime batmaya başlayınca eve gitme vaktimin geldiğini anladım. Acele etmeden ayaklandım ve yerini değiştirdiğim bankı eski haline getirdim.

Her şeyi bulduğum gibi bırakıp hiç gelmemişim gibi düştüm yoluma. Çok kullanılmamasını fırsat bilerek de ortadan yürüdüm. Asfaltı yeni dökülmüş, zift kokusu daha üzerinden geçmemişti. Kenarlarındaki sarı çizgiler ne zaman solar bilmem ama soluşunu sevmeyeceğim kesindi.

Onun soluşu çürümeyi, hastalığı temsil ediyordu. Ve ben bu soluşu ilk kez bir hastane bahçesinde görmüştüm. Genç bir bedenın sayılı nefeslerinde, büyük, badem gözlerinde... Küçüktüm o zaman, kavrayamamıştım saçlarının yokluğunu, teninin solukluğunu. Kocaman, kahve gözlerine kapılıp gitmiştim. O gün renklerle birlikte duyguları, somut bedenleri var eden düşleri de ilk kez görmüştüm.

Sevgisini esirgemiş bir dünya sizi aniden kucaklasa kırgınlığınız geçer miydi? Mavi düşmüş gökyüzü moru yakıştırdığım semaya dönüşse bile benim kırgınlığım geçmezdi. Renksiz hayallerim özenle renklendirilmişti ve artık benim hayallerime benzemiyorlardı. Duygular hissettiğim gibi görünmüyor, renkler görüldüğü gibi hissettirmiyordu.

Düşüncelerim, ileri bakınca ufku gördüğüm çıkmaz bir sokaktı. Her zaman olduğu gibi yalnızlığımı kolluyor, beni köşeye sıkıştırmak için pusu kuruyordu. Sonu küçük bir sahil kasabasına varan bu yol da fazlasıyla müsaitti. Hemen bitiminde de büyük bir çarşı, her yere dağılmış insanlar olmasaydı hazırladığı tuzağın iplerine takılıp dururdum. Bilincim hayatımın somut parçasıyla tekrar bağlantı kurduğunda adımlarım çarşıya yöneldi. Yakıcı güneşin kararttığı suratlar, alnından teri eksilmeyen satıcılar, bir sonrakine geçtiği halde aklı önceki tezgâhta kalanlar... Her seferinde olduğu gibi aklıma değil yüreğime işleyecek şeyler arıyordum. Belki kırmızıya boyanmış bir minare belki de gri yapraklı bir ağaç...

Arayışımın ne kadar anlamlı olduğu da önemli değildi. Birbirine benzetilmiş binlerce suret içinde farklı olan her şeye açtım. Hiç geçmeyecek açlığımı doyurma çabam da bu arayıştı. Antik bir kentin duvarlarına asılmış modern bir tablo kadar dışlansam da vazgeçemeyeceğim arayışlardı. Şimdi de o arayışlardan bir tanesi içindeydim ve heyecanla yürüyordum. Yeni kurulmuş tezgâhları, ilk defa gördüğüm çiçekleri dikkatle inceliyor, her gördüğüme yetişmeye çalışıyordum. Sahil boyunca ilerleyen karmaşanın içinde bir oraya bir buraya yöneliyor, kalabalıktan önu görünmeyen tezgahlara yanaşmaya çalışıyordum.

Tezgahlar bitip de yerini beklemediğim kadar hoş bir sokağa bıraktığında renklerimin canlandığını hissettim. Birbirine karışmak için zıplayan duygularım şüphesiz, çizdiği gökkuşağına gururla bakıyordu. Peşine de beni takmış sıra sıra dizilen tuvalerin yanına koşuyordu.

İlki zıtlıkların buluştuğu cesur bir tabloydu. Çok güneşli bir günün yağmurlu havası resmedilmişti. Canlı da hissettiriyordu yorgun da. Bir dağın tepesinde dibe batmış insanları anlatıyordu belki de. Hemen ardından ikincisi... Boş gibi görünecek kadar dolu bir bardak. Tıpkı zihinlerimiz gibi gereksizlikler dolu. Üçüncüsü küçük bir fil, dördüncüsü kocaman bir kapı. Beşincisi simsiyah, altıncısı bembeyaz. Birisi gerçekçi öbürü hayalperest. Öylesi de var böylesi de. Ama bir tanesi var ki yirmi yıldır aradığım, defalarca dile getirdiğimdi. Yıldızlara baktığım kadar dilediğim, en saf ve imkânsız hayalimdi. Daha küçük bir çocukken iyileşip de dünyayı yeniden tanımaya başladığımda renklerle ilgili kurduğum ilk düşümdü.

Telaşla başımı kaldırıp etrafa baktığımda birilerini görmeyi bekledim. Aradığım kimdi bilmiyordum ama bu tuvalin sahibini bulmalıydım. Mor gökyüzüme kimin ortak olduğunu bilmeliydim. Sağıma baktım, soluma baktım, önüme, arkama...

Dakikalarca tuvalin başında döndüm durdum. Ta ki kalabalığın arasında, ellerinde boya kutularıyla bana doğru gelen bir kadın görene kadar. Attığı emin adımlar, yaşına göre fazlaca uzun ve gür saçlarıyla herkesi etkileyebilecek kadar asildi. Onda bana tanıdık gelen tek şey büyük, badem gözleriydi. Bir hastane bahçesinde kederi büyüttüğü gözleri şimdi kahve bir mutlulukla doluydu. Yeniden doğan tabiatın uyanışı, toprağı anımsatan gözlerinde vücut bulmuştu. Beni mucizelere inandıran annemin bile imkânsız dediği hayalim karşımdaydı. Benim hayallerim toz pembe değil yeşildi. Belki de bu yüzden herkesinkinden gerçekti.

İpek YAŞAR

ATLAS OKYANUSUNDAKİ KAYIP ÇOCUK

Karanlık odada bir başına oturandı yalnızlığım. Koskocaman dünyada tek kalan ve asla affedilemeyen çocuktum ben. Derler ya hep “Çocuklar masumdur.” diye işte ben o çocuk değildim. Asla da olmadım, olamadım. Ben Atlas okyanusunda kaybolan ve kendini bulmaya çalışan çocuktum. Hayatın şartları beni masum bir çocuk olmaktan çıkarmış, on beş yaşında kendi karanlığına çekmişti.

Duru...

Benden beş yaş küçük kız kardeşim.

Ateş...

Benden beş yaş büyük ağabeyim.

Annem ve babam...

Ünlü iş adamı ve avukat eşi.

Bizim hayatımız üç kardeş olarak çok güzeldi. Ta ki 2004 yılının aralık ayına kadar. O yıl magazine damga vuracak bomba olayın yaşandığı yıl. O yıl ünlü iş adamı, avukat eşi ve kızlarının acı verici cinayete kurban gittiği yıl. Benim hayata küsmemin, Ateşin ise öfke krizlerinin başlama sebebi.

Hayatımızın mahvoluşu beni değil en çok Ateş'i yaralamıştı. Beni ise kötü yollara sevketmişti. Ailemizin öldürülerek dağılması sadece düşmanlarımızın içine su serpmemiş aynı zamanda anneannemiz ve dedemizle ilişkimizi de bozmuştu. İnsanlar, anneanneniz ve dedeniz var ama yine de yetimsiniz öyle mi diye sorabilir. Evet öyleyiz ve çok da memnunuz. Çünkü anneannemiz ve dedemiz ailemizin ölümünden bizi sorumlu tutuyordu ve bu yüzden yanlarına almadılar. Bizi istemediler. Biz istenmeyenlerdik. Biz içimizi dökemeyenlerdik. Biz on ve on beş yaşında yetim kalmıştık. Aslında doğru bir mantık çizgisinde bakarsak anneanne ve dedemiz anneleri bile istemezken bizi istememeleri gayet normaldi. Ateş ve Atlas... iki küçük ruh karanlığa ve çaresizliğe teslim olmayı kabullenmiş iki küçük kardeş. İşte bu okuduğunuz iki çocuğun değil, ağabeyinin iyi olabilmesi için küçük kardeşin kendini feda etmesinin hikayesi. Bu Atlas Barlas'ın hikayesi. Bu benim hikayem. Ve her şey yetimhaneye bırakılmamla başladı.

Atlas Barlas...

Yetimhanenin küf kokan duvarları arasında oturmuş ağlayan ve asla sesini duyuramayan çocuktum ben. Asla arkadaşı olmayan, çocukların nefret ettiği hatta tiksindiği biriydim ben. On yaşında ailesinin ölümüne tanık olan ve on beş yaşında karanlığa bulaşan çocuktum ben. Sırf abisine gelen tehditlerden onu korumak adına abisini inciten çocuktum ben. Dünyadan ve insanlardan nefret edip doğduğu güne lanet okuyan çocuktum ben. Her ne kadar güzel geçse de çocukluğum her şeyden nefret eden çocuktum ben. Yetimhaneden nefret etsem de buradan başka gidecek bir yerim yoktu. Hayatın zorluklarına alışmam ancak iki senemi almıştı. Kendi benliğimi toparlamamsa üç. Ailemin ölümü ve her şeyimi kaybetmem içimde oluşmuş olan acıyı ikiye katlayarak dayanılmaz hale getirmişti. Acıyı yok edemesem de zamanla kontrol altına almayı öğrenmiştim.

İsteyerek değil zorla öğretilmişlerdi bana. Ve ben bundan oldukça memnundum.

Beni yanına alıp çok geç olmadan kurtaran ve eğiten adam aynı zamanda bana her türlü zorluğa göğüs germeyi de öğretmişti. Ulaş ESENKIYI. Esenkıyı holdingin patronu. Eğer yolum Ulaş'la karşılaşmasaydı şu an hayatım daha kötü olabilirdi. Biz insanlar hayatlarımızda olan olaylardan kaçmak için başkalarının kaderlerine sığınır ya da onlara yenilerini ekleriz. Ama ben ikisini de yapmadım. Ben onlardan kaçtım. Çünkü korktum. Hayatımdaki seçimlerimin çoğu abimi yani Ateş'i korumak üzere verilmiş olan kararlardı. Ve bu kararlar benim hayatımı kökünden değiştirmişti. Aynı zamanda da hayatıma giren insanlar birer birer çıkıp giderken içlerinden sadece biri bana kendimi iyi hissettirmişti.

Sadece o, bana kendimi ben gibi hissettirmişti. Hazal... “Acıların kızı” ona böyle derlerdi. Bana ise Kayıp... kayıptım çünkü kaybolmuştum. Geçmişimde, geleceğimde, anılarımda, düşüncelerimde, hayatımın içinde ben kaybolmuştum. Beni bulup o çirkin küf kokan çukurdan çıkararak kişi Hazal'dı. Yaptığım onca hatadan dönmemi sağlayan kişiydi Hazal. Her gün istisnasız yanıma uğrayıp beni eğlendiren kişiydi Hazal. Ve yine günün sonunda dönüp dolaşıp beni kendine aşık eden de Hazal'dı. Evet aşık etmişti beni kendine. Fakat ederken onu da sevinçlerimin, hayallerimin yanına gömeceğimi bilmiyordum. Hazal...Hazal'ım hastaymış meğer. Bu boş dünyadan acı çekmeden giderken o anlamamıştımsa oysaki. Trajik sahnelerin en kötüsüydü benim hayatım. O bu dünyadan göçüp giderken hayat, sevmediği kuluna en büyük darbeyi ikinci kez vurmuş ve onu bir piyon gibi etkisiz hale getirmişti. İşte o gün anlamıştım. Ben ne kadar çok kendi hayatımdan kaçarsam kaçayım asla ama asla kaderimden kaçmayı beceremeyecektim.

Yıl 2016...

Daracık sokakta bir başıma yürürken başıma geleceklenden habersizdim. Elimde tuttuğum deri ceketim, delikler olan siyah tişörtüm ve bir demet olan buketimden geriye kalan bir tane karanfilim vardı. Başiboş halde yürürken sokakta nereye gideceğimi bilemiyordum. Yavaştan bir baş ağrısı çıkarken gün yüzüne elimdekileri bir yere bırakmak istedim. Ama yapamadım. Onun yerine sanki ayaklarım beni götüreceği yeri biliyormuşçasına getirmişti yine mezarlığa gelmiştim. Kapıdan içeri girecekken gözümü kör eden ışıkla duraksamak zorunda kalmıştım. Bana yaklaşarak daha da parlayan ışığın arasından anımsayamadığım fakat tahminimce otuzlu yaşlarda olan adamın sesi yükseldi. “Görüşmeyeli nasılsın Atlas?” dediğinde anımsayamadığım bu sesin sahibini tanıyor olabileceğim gelse de aklıma tam olarak emin değildim. Sakin kalarak aklımda oluşan soruları ışıpta parlayan adama yönelttim. “Kimsin sen? Beni tanıyor musun?” ışıpta parlayarak gelen adamın gür kahkahası duyuldu. “Tabi ki hatırlıyorum. Yoksa sen beni hatırlamıyor musun Okyanus?” Hatırlıyordum sanki bu kalın ve tok sesi. Bana çocukluk arkadaşım Ulaş’ı hatırlatıyordu sesi. Ailemin ölümünden tam 12 yıl geçmişti. Onu nasıl tanıyabilirdim ki. “Ulaş ben... Ulaş Esenkıyı.” dediğinde neredeyse kalakalmıştım. Tahminimde yanılmamıştım. Çocukluk arkadaşım uzun yıllar sonra beni bulaştığım bu cehennemden çekip çıkarmış ve yeni bir hayata başlamama yardım etmişti.

Hayatında her ne olursa olsun insanın kaybolduğu o sokaklarda ya da denizde kendini bulması zor oluyormuş. Hayatım boyunca hep kaçmayı seçerek hem çevremdekileri hem kendimi zor bir yola sürüklüyordum. Ve ben bu yaptığım hatayı fark edip dönmeme konusundaysa ısrarcıydım. Ta ki Ulaş ile karşılaşana kadar. Ben Atlas Barlas kaybolmuş olduğum denizden kaçarak kötülük bulaşmamış ormana sığınan küçük bir çocuktum. Ulaş

zamanında gelip beni bulmasa ve bana yardım etmese hayatım daha kötü olabilirdi.

Yıl 2020...

Ayaklarımı sürüyerek çıktığım mezarlıktan yine ayaklarımı sürüyerek geldiğim evimdeydim. Yalnız ve umutsuz bir şekilde oturduğum dört duvar arasında kendime bir yaşam alanı kurmuştum. Her şeyden ve herkesten uzakta kimsenin bulamayacağı bir yerde hayatımı sürdürüyordum. Elime aldığım içki şişesinin dibine yaklaşırken anımsadım. Annemin bana söylediği son sözlerini “Affetmek... gökyüzündeki meleklerle şarkı yazıp sana kötülük yapanları affetmektir. Affetmek oğlum en büyük büyüklüğümüzdür.” Demişti annem. O zaman affetmeli miydim ki herkesi yoksa hayatın boşluğunda kaybolup gitmeli miydim? Elimdeki içki şişesini yere bıraktım. Oturduğum koltukta öne kayarak telefonunu aldım ve günlerdir aramakla aramamak arasında cebelleştiğim Ateş yazısının üstüne bastım. Affetmeliydi ne pahasına olursa olsun ağabeyim beni affetmeliydi. Telefon araması üçüncü çalışta açıldığında ne diyeceğimi bilemiyordum. “Alo?” dedim. “Kimsiniz?” karşıdaki ses. O ağabeyimdi kendisini yıllar önce yaptığım şeyler yüzünden beni terk edip yıllar sonra karşıma çıkan ağabeyim... kendi sesimi var gücümle topladım. “Merhaba Ateş ben Atlas. Görüşmeyeli yıllar oldu değil mi?” Telefon ahizesinin karşısındaki ses dondu. Belli ki şaşırmıştı. Ya da beklemiyordu benim aramamı. O gece geç saatlere kadar konuşmuştuk biz iki kardeş. Sadece acılarımızdan değil yaşadığımız hayal kırıklıklarından da bahsetmiştik birbirimize. Hatta ve hatta Ateş beni görmek istemişti. İşte bu yaşadıklarımızı tıpkı annemizin söylediği gibiydi. Yalnız unutulmuş bir şey vardı bence. O da affetmenin sadece sözde olmadığıydı. Bana göre o günden sonra Ateş yandı. Atlas ise karanlık suların en derininden daha dibine yuvarlandı.

İrem YARDIMCI

LÂL

Bir defasında bir su perisi bana sesini duyuramamaktan dem vurmuştu. Bitkindim ve çok uzun yollar aşmış varmışım irak diyarlardan birine. Öyle uzun sürdü ki yolculuğum, nereden geldiğimi de nereye varmayı ümit ettiğimi de unuttum. Ayaklarım su topladı, dizlerim yorgunluktan tir tir titremekteydi ve midem büzülüp karnıma yapışmıştı adeta. Ne zaman ki yolumu buldum sansam bir şekilde dönüp dolaşıp yine aynı koca ağaçların mesken tuttuğu düzlükte buluyordum kendimi. Uzun gövdelerin ve dev yaprakların ardında sakladığı müphem köşelerden tehlikenin çok yakınlarda olduğunu ima eden sesler geliyordu: kanat çırpma, uğultu, hırlamalar, çığlıklar... Bir turun daha sonuna geldiğim vakit, artık bedenim ayakta duracak gücü tamamıyla tüketmişti ve gözlerimin önünde siyah lekeler peyda olmaya başladı. Beşinci veya altıncı turumda, hangisiydi tam anımsayamıyorum, ayağımın takıldığı ve sert bir düşüşten sonra kollarımla bacaklarımı bereleyen kayanın yanına yanaşıp sırtımı bir müddet ona dayamakta ve bir parça kestirmekte karar kıldım. Bedenimden bu uyuşukluğu atabilir ve dinç bir şekilde yola koyulursam belki de bu Tanrının belası yerden kurtulabilirdim.

Dizlerimi kırıp kayanın yanına çöktüm. O an kulağıma bir böceğin veyahut bir kuşun, belki de minik bir farenin ciyaklaması-

nı andıran bir ses ilişti. Aldırmadım. Ağırlaşan göz kapaklarımı sıkıca yumdum ve karanlığın bir süre de olsa elimden tutup beni buradan götürmesi için başımı sert kayaya yasladım. Bu kez vahşi bir çığlık kulaklarımı sağır etti. Hemen başımı kaldırdım ve sıçrayarak ayaklandım. Sesin geldiği yöne, kayanın üzerine baktım. Bir yusuftuk muydu gördüğüm, bir kelebek mi? Hayır. Hala delice çarpan kalbimin gümbürtüsüyle kayaya doğru eğildim. İşte o an gördüm onu. Adem’le Havva’nın Tanrı’dan güç alarak bütün varlıkların isimlerini daha önce kullanmaksızın belleklerinden dillerine taşımaları gibi; ben de önümdeki alaimisema kanatlı, elleriyle yüzünü kapatmış, hıçkırarak ağlayan ufak su perisinin ne menem bir varlık olduğunu anlamıştım. Bu denli yüksek bir sesin kaynağının bu küçük mahluk olduğunu keşfetmenin şaşkınlığı bir yana, yalnızca annemin geceleyin uykunun şefkatli kollarına girmeden önce benim için anlattığı masallarda var olduğunu sandığım su perisini kanlı canlı karşımda görmek beni ürkütüştü.

“Ne diye ağlıyorsun?”

Kendi sesim kulağıma çalınmadan önce konuşmayı tasarladığımı dahi bilmiyordum. Kelimeler izinsizce salıverilmişti iki dudağımın arasından. Su perisi de en az benim kadar şaşırılmış olacak ki ansızın ağlamayı kesti, ellerini suratından çekti ve kocaman açılmış, buğulu gözlerle bana baktı.

“Beni gördün,” deyiverdi sanki ona bir lütuf bahşetmişim gibi. Efendisinin özgürlüğüne kavuşturduğu bir kölenin minneti vardı ifadesinde. Sesi, cüssesinden beklenmeyecek kadar gür çıkmıştı yine. Annemin masallarındaki gibi güzel şarkılar söyleyebileceğinden emindim.

“Elbette seni görüyorum,” dedim, sanki su perisi dünyada fark edilmesi en kolay varlıkmiş da onu görmek için kamburumu

çıkartmam gerekmiyormuş gibi. “Niçin ağladığını söyle bana.”

Su perisinin yanaklarından sicim gibi yaşlar süzölmeye başladı yine. Panikledim, onu teskin edeyim derken daha fena ağlatmıştım. Su perisinin gözyaşlarıyla ıslanmış kayanın yanına diz çöktüm ve ona daha yakından baktım. Beline kadar uzanan simsiyah saçları ve iri, lacivert gözleri vardı. Yaklaştığımı fark edince bir iki adım geri çekildi. O an birtakım çekincelerin pençesinde boğuştuğunu ve ihtiyatı bir can yeleği gibi aramızda bulundurduğunu idrak ettim.

“Neden merak ediyorsun ki beni?” diye hoyratça parladı birden. İstediginde sesini yedi cihana duyurabileceğini az önceki çığlığandan anlamıştım.

“Neden merak etmeyeyim?” dedim, hafif kekeleyerek. “Ben senin yanı başında ağlıyor olsam sen sebebini sormaz mısın?”

“Sormam!” diye haykırdı bu kez. Hiddetinden kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Belki de o an arkama bakmadan kaçmalıydım oradan. Yine de içimden bir ses bir müddet daha kalmam gerektiğini telkin etti bana. O sese kulak verdim. Üstelik nereye kadar kaçabilirdim ki? Herhangi bir çıkışın mevcut olmadığı bu ormanda geçirdiğim sancılı saatler bana bütün çabamın boşuna olduğunu göstermişti. Bir süre bu iç hesaplaşmamı sürdürürken oluşan sessizliği yine su perisi bozdu.

“Sen de onlar gibisin değil mi?” Bu sefer sesinde öfkeden çok hüznün hüküm sürüyordu. Fakat tonu yine de benim fani kulaklarım için oldukça yüksekti.

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordum nazik bir sesle, suyuna gitmeye ve öfkeden ördüğü o elim duvarı temellerinden sarsmaya gayret göstererek.

“Onlardan işte,” dedi. “Yolunu şaşırılmış ahmak gezginlerden. Onlardan biri olmalısın. Çıkışı sormak için geldin yanıma. O yüzden hislerimle ilgiliymiş gibi görünüyorsun.”

Sözlerinden tek kelime anlamamıştım ama hemen itiraz ettim. “Hayır, su perisi. Sana niçin ağladığını sormamın yegâne sebebi derdini merak etmemdir. İnan başka bir sebebi...”

“LAF!” diye haykırarak kesti sözümü. Gözleri alev saçıyordu adeta, öyle ki beni bir kaşık suda boğacak sandım. “Bana maval okuma laf ebesi! Senden öncekiler de böyle söyledi. Usulca, göz boyayan bir naiflikle yanaştılar. Ben ağlamayı kestim, onlara derdimi açtım. Başta kafa sallamakla yetindiler. Dinlermiş gibi göründüler. Ben konuştukça onlar başıyla onaylıyor, göz kırıyor, sanki kederimi kendi yüreklerinde hissedermiş gibi dudaklarını büzüyorlardı. Ben anlattıkça anlattım. En ücra köşelerine dek açtım ruhumu her birine. Zira tasan bir dağ gibi birikmişken konuşmaya başladın mı susamazsın.” Derin bir düşünce bulutuna dalmış olacak ki birden sessizleşti. Gözleri benden tarafa bakmıyordu, sanki arkamda bir yerlerde o kötü anılarının oynadığı bir film varmış gibi bakışlarını uzağa dikti. “Eğer bir parça sağduyulu olsaydım onlara da hak verebilirdim ama hayır, mağduru oynamayı sürdürüleceğim çünkü onlar emellerine ulaşıp yuvalarına dönerken ben her seferde yine bir başıma kaldım. Hepsi benim suçum. Her geleni farklı sandım, hepsi aynıydı. Tıpkı bir elin beş parmağı gibi!”

“Bahsettiğin gezginlere karşı öfkemi anlayamadım su perisi,” dedim bu kez onu öfkeliendirmeyi göze alarak. “Seni temin ederim ben onlardan değilim. Yolumu kaybettim. Saatlerdir burada dönüp dolaşıyorum. Belki de günler olmuştur...”

Su perisi bana cevap vermedi. Yalnızca başını önüne eğip sessizce gözyaşı dökmeye devam etti.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dediğimde başını iki yana salladı.

“Çok söz söyledim, çok pişman oldum. Artık benim kaderimde yalnızca sükut etmek var,” dedi kayanın üzerindeki bir çıkıntıya yavaşça otururken. “Kimsenin kulak vermediği fuzuli sözcükler sarf edilmemeli bu dünyada. Aksi halde her biri sahibini yaralıyor, aykırı sarmaşıklar gibi boynuna dolanıyor ve içten içe yiyip bitiriyor onu. Kelimeler sahipsiz kalıp havaya karışıyor, aldığın soluk da zehir oluyor böylece.”

“Fakat derdini anlatmayan nasıl derman bulabilir?” diye basmakalıp bir laf attım ortaya, sinirinin bir parça yatışmasından cesaret alarak.

“Söylediklerimi duymadın herhalde. Esasında kimse benim ne hissettiğimle ilgilenmiyor. Hepsinin tek bir gayesi var: buradan çıkabilmek! Yani ben bir söylemişim veyahut bin söylemişim hiç fark etmez. Bak, şu üzerine oturduğum kayayla konuşmakla aynı şey.” Yine duraksadı. Artık ağlamıyordu, bazen gözyaşı dökmemek, kederin son raddesine gelindiğinin alametidir. “Niçin ağladığımı sordun ya, ben ağlamayayım da kimler ağlasın laf ebesi. Hiçbir göze görünmemek, hiçbir kulağa duyulmamak ve hiçbir kalpte hissedilmemekten daha acı ne olabilir?”

Su perisinin anlatmaya çalıştığını kavrar gibi oldum. Tıpkı yeryüzündeki kırıkların zelzeleye sebebiyet vermesi gibi onun ruhundakiler de bu vahşi öfkeye yol açmıştı.

“Sevgili su perisi, sanıyorum ki pek çok şahsiyetle karşılaşmış ve hiçbirinde umduğunu bulamamışsın. Fakat her insan kötü değildir ki.”

“Hayır laf ebesi!” diye bağırdı, belli ki içinde bir kor gibi durmaksızın yanan hırsı dinmiş değildi. “Her çiçek güzeldir,

her pınarın suyu soğuktur ve her çınar uludur. Her insan da kötüdür. Bu doğanın bir yasası. En nihayetinde, zor yoldan da olsa öğrendim.”

“Yanıyorsun su perisi,” dedim. Söze devam etmek için dudaklarımı araladım. Ağzımdan başka bir kelime daha çıkmadı. Durdum. Bu zavallı yaratığa yanıldığının ispatını yapabilmek, fikirlerini boşa çıkarmak adına birkaç kelam edebilmek istedim. Lakin başaramadım. Dilim tutulmuş, fikirlerim bu mühim tartışmaya girmek için zayıf kalmıştı. Su perisi, bu halimi görünce karşılaştığımız andan beri ilk defa gülümsedi.

“Bana hak veriyorsun.”

“Hayır,” dedim ve bir kez daha açtım ağzımı. Devamı gelmedi. Aramızda bir suskunluk peyda oldu ve bana asırlar gibi gelen bir süre içinde kaybolmadı.

“Seni buradan çıkarmamı istiyorsun değil mi?” dedi su perisi, bitkin bir sesle. Yüzüme bakmaya yeltenmemişti bile.

“Bunu nasıl yapacaksın ki?” diye sorduğumda başını kaldırdı ve dudaklarını büzerek küçümseyici bir bakış fırlattı.

“Bu ormandan ancak ve ancak bir su perisinin rehberliğinde çıkabilirsin. Bütün gezginler bunu biliyordu. Belki de gerçekten onlardan biri değilsindir.”

Su perisinin sözleri zihnimin ücra köşelerinden birtakım seslerin gün yüzüne çıkmasına vesile oldu. Annemin evi anımsatan sesinden içinde su perilerinin olduğu masalı bulup çıkardım. Elbette! O an yapbozun son parçası yerine oturmuş, bu huzursuz sohbetimizin başından beri muğlak kalan asıl mesele bana açık seçik kendini göstermişti. Su perisinin bahsettiği

gezinlerin ona yanaşmasının sebebi buydu işte. Akıllarında kendi akibetlerinden başka hiçbir düşünce yoktu muhakkak. Belki de nezaketen ona hatırını sormuş fakat su perisi onları en derin taraflarına buyur ettiğinde, onu anlamaya çalışmamışlardı.

“Seni buradan çıkaracağım,” dedi su perisi, konuşmamızın bittiğine işaret eden kesin bir tavırla. “Sen de gidince diğer gezinleri uğurladıktan sonra yaptığım gibi nehir kıyısına gider, bir nilüfere yüz üstü yatıp çarşaf gibi suyun üzerindeki yabancıyla göz göze gelirim. Ondan başka kimsem yok.” O ana kadar fark etmediğim küçük heybesinden mantar tıpalı, siyah bir şişe çıkardı. “Al bunu. Bu sana yolu gösterir.”

Ancak baş parmağım boyutundaki şişeyi ona uzattığım avucuma bıraktı.

“Hadi artık git,” deyip kanatlarını açtığı anda ortaya çıkan büyüleyici manzara, avucumdaki şişeye olan minnetim ve su perisi için duyduğum üzüntü; tam kayadan birkaç santim yukarı havalanmışken, düşünme mekanizmamın devre dışı kalmasına ve yine her ikimizi de şaşırtarak “Bekle!” diye bağırmama sebep oldu. Su perisi merakla yüzüme baktı. Kafamdakileri toparlamak ve doğru kelimeleri seçmek için çok az zamanım vardı.

“Bana şişeyi verdin,” dedim sıkıca yumduğum avcumu açarak. “Ben yine de biraz daha kalacağım.” Bunu söylerken gökyüzünün hafiften pembeleşmeye başladığını ve bir süre sonra gecenin üzerimize çökeceği gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. “Ben seni dinlerim. Üstelik aptal bir şişenin peşinde olduğumdan değil.” Aklımdan geçenleri rahatça dile dökemiyor, savsak teselliler düşünüyor, hiçbirinin işime yaramayacağını kısa süren bir çözümlemenin ardından kabulleniyor ve bir türlü ağzımı açıp su perisinin narin boynunun üzerinde ser gibi taşıdığı

gamı götürecek tatlı cümleler söyleyemiyordum. Su perisinin bir an bile kırpmadığı nemli gözleri, hala insanlığa karşı bir umut taşıdığından olacak, sürdürdüğüm bu sükûnet boyunca ağzımdan onu ikna edebilecek bir şeylerin çıkmasını bekliyordum belli ki. Öldürücü tokatlar vurabilmek için saatlerce soğuk mermer taşlarını döven askerlerin elleri gibi onun yılğın ruhu da nasır tutmuştu, belki az önceki basit sözlerim, o mermerle hiç tanışmamış olsaydı işe yarayabilirdi fakat şimdi bayağı tekliflerden ve beceriksizce kendimi açıklama çabamdan daha fazlası gerekiyordu. Boşuna çırpınıyordum, su perisinin güvenini kazanmak, azgın dalgalarda hayatta kalmaktan çok daha zordu.

“Bana acıyorsun,” dedi su perisi, yüzüne sahicilikten uzak, göz pınarlarında biriken iri damlalarla tezat düşen bir tebessüm kondurarak. “Acınası merhametin altında ezileceğime ölene dek kimsenin uğramadığı kuytu bir köşe olarak kalırım daha iyi.” Bakışları mağrurlaştı, keskin sözleri bedenimi zangır zangır titretiyordu. “Kendini diğerlerinden farklı sanıyorsun laf ebesi, fakat sizin aynılığınız burada başlıyor işte. Bu ormandan çıkmanın yolunun benden geçtiğini biliyor olsan, sen de çıkarlarını gözetecektin, sen de dünyaya geldim geleli hasretini çektiğim samimiyeti esirgeyecektin benden.”

Su perisinin düşüncelerine karşı çıkmak, onu haksız çıkarmak istiyordum ama lanet dilim sırta kadem basmıştı sanki. Üstelik bu acımasız sözlerin aydınlattığı gerçeğin yoğun parlaklığı gözlerimi yaşartmıştı. Bunun bir iftira olduğunu iddia edebilir, kendimi savunabilir ve ona yeniden diğerleri gibi olmadığımı söyleyebilirdim. Belki bu sefer inanırdı bana. Yüzünde gezinen gölgeler, gardını elden bırakan bir şövalye gibi kendini bana teslim etmeye hazır olduğunu düşünmeme neden oldu. Hala benden ikna edici sözler bekliyordu. Ve hala ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Belki de gerçekten bütün insanlar aynıydı.

“Evine dön laf ebesi. Senin bir suçun yok.”

Tekdüze ve duygudan yoksun bir sesle söylediği bu son şeyden sonra kanatlarını açtı ve öyle hızlı yükseldi ki göğe, gözlerim onu seçemedi bile. Ormandan sağ salim çıktım ve su perisinin söylediği gibi eve döndüm. Günlerce düşündüm onu, haftalarca hatırası gözümün önünden gitmedi, aylarca vicdan azabı çektim ve yıllarca gecenin bir yarısı uykumdan uyanıp su perisi için birkaç kelam edememenin pişmanlığıyla, lâl olmuş dilime öfkemi kusarken göz yaşı döktüm. O gün bugündür huzurum yok. Dahası, su perisinin nihayet mutlu olduğunu tahayyül edebileceğim masallar da çoktan toprak oldu.

Muhammed Melih ASLANHAN**KAĞAN**

“Hoş geldiniz” dedi boğazlı beyaz kazak üstüne yeşil şişme yelek giymiş olan psikiyatrist. Samimi olduğunu gülüşünden anladım.

“Hoş buldum” dedim.

Elini uzattı ve “Bana Analist diyebilirsin. Olayları ve düşünceleri çok iyi analiz edip sorunu bulduğum ve bu sorunu çözdüğüm için bana Analist derler”

Elini sıktım. “Kağan”

Analist beni salona aldı. Malikâne dağın tepesindeydi. Camdan yapılmış duvardan dışarı bakınca tüm şehir görülüyordu. Cam duvarın önündeki karşılıklı teklilere oturduk.

“Anlat” dedi. Samimi olduğunu gerçekten hissettiriyordu.

“Ben insan değilim” deyip biraz bekledim. Analistin tepkisini merak ediyordum çünkü. Ağzının sol köşesi hafif yukarı çıktı. İçinden gülüyor muydu yoksa devamını mı merak ediyordu?

“Samanyolu galaksisine çok uzak bir galaksideki bir gezegenin halkıydım. Hatta hanedanıydım. Benim halkım sizin

halkınıza göre çok gelişmiş bir halk. Dün gün yaşadığım bir olay yüzünden geldim, olayı anlatayım.”

Eliyle anlat anlamında işaret yaptı.

Bir Gün Önce

Okulda çıktım eve gidecektim. Eskilerden iki kişi yolun ortasında durmuş bana bakıyordu. Ben de onların karşısına, yolun ortasına geçtim.

“‘Ta’ ırkının meşru kralı, tahtın seni bekliyor. Halkın seni istiyor.”

“O, kanlı tahti istemiyorum.”

“Kişisel olarak algılama sana saldırmamız gerekiyor. Halk seni tahta istiyorsa bizim de bunu gerçekleştirmemiz gerekiyor.”

Sağ elimi yumruk yapıp sıktım ve hızlıca aşağıya doğru çektim. Üstümdeki takım elbisem gitti yerine kraliyet hanedan zırhı geldi. Sağ elime uçları asimetrik olan üç başlı mızrak geldi.

Ellerini bana doğru tutarak enerji ışını yolladılar. Mızrağımla ışınları onlara yönlendirdim. Işını yok ettiler. Onlara doğru koştum. Mızrağımlı onlara savurdum. Çevik hareketlerle kurtuldular. Mızrağımlı dikey bir şekilde hızla yere vurdum. Enerji patlaması oldu. Mızrağı yerden çekmediğim için bana etki etmedi. Eskiler savruldukları yerden kalktılar.

“Ne kadar güçlü olduğuna baksana. Halkına kulak ver ve tahtına geç.”

“Gidin buradan. Sizi öldürmek istemiyorum.”

Günümüz

“Sana birkaç soru soracağım? Eskiler dediğin kişiler kim ve neden daha çok saldırmadılar, hemen gittiler?”

“Büyük büyük dedem gezegenimizi fethederken yanında ona yardım etmiş olan bir komutanın soyu. Bu komutan aynı zamanda dedemin en yakın arkadaşı hatta dostu. Bütün gezegen fethedildikten sonra dedem tahta geçmiş o komutan ise halkın yanında olup onların isteklerini gerçekleştirmeye yemin etmiş. O zamandan beri ‘Eskiler’ soyu halkın istediklerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Neden daha çok saldırmadılar? Çünkü halk beni güçlü olduğum için istiyor. Bana daha çok saldırırsalar hem gücüm sorgulanacak hem de yara alma ihtimalim var. Yaralı bir kral güçlü değildir.”

“Anladım. Peki, neden şimdi bana geldin? Büyük ihtimalle bunun gibi olayları daha önce de defalarca yaşadın. Sorduğum şey neden şimdi?”

“Böyle olaylar yaşandığı zaman bütün kamera kayıtlarını siler sonra da olayı gören bütün insanların hafızasından olayı silerdim. Yine aynıısını yaptım. Bu seferde bir çocuk olayı unutmamış.”

“Sana anladığım kadarıyla cevap vereyim. Unutmayan çocuğun ismini biliyor musun?” diye sorunca “Hayır” diye yanıtladım. “O zaman ona Buğrahan diyelim. Buğrahan için iki durum var. Ya Buğrahan gerçek bir çocuk ya da senin kafanda canlandırdığın birisi... Gerçek ise iki durum var. Ya sana gerçekten olayı söylüyor ya da sen kafanda sana söylediğini kuruyorsun. Gerçekten söylüyorsa olay gerçek ya da Buğrahan deli... Buğrahan gerçek bir çocuk değilse ya olay gerçek ve bu olaylar seni etkilemeye başladı ya da olay yok.”

“Olay gerçek” diye yanıtladım. “Yaşadığım olayların gerçek olduğunu biliyorum ama sen buna ihtimal bile vermiyorsun.”

“Olayın gerçek olduğunu bana kanıtlayabilir misin? Ya da olayı geç bana gücünün olduğunu kanıtla!”

Arkadaki kitaplığa bir enerji patlaması fırlattım ve kitaplık mahvoldu. Analist hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu. “Görmedin mi?”

“Neyi? Görmedim mi?”

“Kitaplığa enerji fırlattım.” Analist sağ arkasındaki kitaplığa döndü ben de kitaplığa baktım. Kitaplık düzgündü. Nasıl olur? Biraz önce darmadağındı. Analist doğru söylüyor olabilir miydi?

Analist saatine baktı. “Seansımız bitti. Sen bana birkaç kere daha gel. Bu işi halledelim” dedi. Kafamı sallayıp ayağa kalktım. Analistin evinden çıkıp kendi evime gitmek için arabama bindim. Eve gidene kadar konuştuklarımızı ve bugüne kadar olan olayları düşündüm.

Üç Ay Sonra

Üç aydır her hafta Analist’e gittim ve son seansımızın da sonuna geliyorduk.

“Kağan nasıl hissediyorsun? Kafanda kurup gerçek olduğunu zannettiğin şeylerin gerçek olmadığını anlamak nasıl bir his?”

“Yıllardır rüya görüyormuşum da yeni uyanmış gibiyim. Saçım dağınık, ağzım kokmuş, yüzüm dağılmış ve sinüzitim azmış gibi” diyerek yanıtladım. Analist şaşırmış gibiydi “Nasıl yani? Uyanmak senin için iyi olmadı mı?”

“İlk uyandıgın zaman kötüdür ama işlerini yapmak, eğlenmek için önce uyanmak gerekir yani uyandığım için mutluyum biraz daha zaman geçince daha iyi olacağım”

“Hayatın başarı dolu olsun. Unutma her şey Tanrıdan gelir her şey iyi de kötü de... Yolun açık olsun Kağan”

Ayağa kalktım. Elimi uzattım. Analist elimi sıktı. Analistin evinden çıktım. Bir parka gidip yürümeye başladım. Bütün hayatımı düşünmeye başladım. Yaşadığımı zannettiğim olayları, değişik olan şey ise Analist Buğrahan isminin gerçekten de o çocuğa ait olmasını düşündüm. Koşan bir adam bana çarptı, yüz yüze geldik ve yürümeye devam ettim. Bir dakika bu adam eskilerden birisi arkamı döndüm ama adamı göremedim.

Tulgar Batu ALAN

KANGAL İLE KUŞ

Denizli'nin Dedeköy diye bir köyü vardı. Dedeköy; ufak, şirincecik, sakın bir köydü. Bu Dedeköy'ün kangalları meşhurdu. Bu kangallar öyle büyüktü ki bir parsi bile yıldırarak güçteydiler. Kafası kara, gerisi buğday başaklarının yağmurlu günlerde büründüğü kasvetli rengi andıran, sarımtırak bir renkte olan bu kangallar; Dedeköy'e has bir ırka mensuptu.

Her bahar; Dedeköy'ü baştan sona sarmalayan Beşparmak Dağlarını yaylak bellemiş Yörükler yaylağa çıkmadan önce Dedeköy'de misafir edilir, teşrifleri onuruna toy yapılır, davullar dövdürülür, oğlaklar kesilir, kebab edilir, ziyafetler verilir. Ozanlar bir halkın alıp verdiği her nefesi temsil eden içten türkülerini söyler, köy şenlendikçe şenlenirdi. Ve bu kangallar, her gelen Yörük'ü büyülerdi. Her biri, yaylaya çıkmadan mutlaka bir kangal sahiplenirdi. Kangallar, o kadar meşhurdu ki civar köylerden de bir sürü talipleri vardı. Aslan gibi cüsseleriyle gözlere de şenlik getiren bu kangallardan birine sahip olmak için hem Dede köylüleri hem de civar köylüleri birbirleriyle yarıştı. Ve her kim ki o kangallardan birine sahipti, ona hürmetle bakılırdı. Kangallar, güzel olmasına çok güzeldi ama içlerinden bazıları vardı ki özenle bezenmiş, soylu ve sert yapılarıyla diğerlerine taş çıkartıyordu. Bu güzelliği fark eden Yörükler de yaylağa çıkmaları şerefine düzenlenen toyları daha

da şenlendirecek bir fikirle geldiler. Artık her toyda birbirinden güzel kangallar yarıştırlacak, Yörüklerin en yaşlısı tarafından en güzeli seçilecek ve seçilen kangalın sahibine Yörüklerin kendi azığından türlü hediyeler verilecekti. Bu yarışma, yapıla yapıla bir gelenek hâlini aldı. Artık her yaylak zamanı şenlikler daha bir şen oldu. Herkes önceki senenin kazanan kangalının eniklerinden almak için sıraya tutuşurdu.

Bir yıl, bir koca kıtlık vurdu. Dereler akmaz, bulutlar ağlamaz, ağaçlar yeşermez oldu. Bütün köy büyük bir umutla yaylağa çıkmak için yola koyulan Yörükleri bekledi. Çünkü gelişleriyle hem buruşuk iğdeleri andıran, kurumuş toprağa karışan kasvetli hava bir nebze olsun dağılacak hem de en güzel seçilecek kangalın sahibine verilecek türlü hediyeler en azından hediyeleri kazananı rahatlatıyordu.

On yaşındaki Yaşar da Dedeköy'ün köylülerinden İzzet Oğlu Rüstem'in dört çocuğundan biriydi. Rüstem, Yaşar daha beş yaşına girecekti ki sırtında çıkan çiban yüzünden öldü. Eşi Saime de o günden beri geçmek bilmez bir hastalığa yakalandı. Yaşar; üç ablasıyla elinden geldiğince anasına baktığından, hayatla erken tanışmış, cin gibi bir çocuktü. Yaşar'ın merhum babasını çok seven köy muhtarı Fikret Bey de her yıl gelen Yörüklerin en yaşlısı Bilge Demir Koca da Yaşar'ı pek severdi. Onlara kalsa Yaşar hemen zabitlere verilmeli, iyi bir Osmanoğlu subayı olması için yetiştirilmeliydi. Ama Yaşar giderse ana ocağı ersiz kalacaktı. Ablalarını ve anasını bir başına koyup gitmek işten bile değildi.

İşte böyle bir zamanda; Yörük azığından gelecek şifalara, yiyeceklere, giyeceklere belki de en çok Yaşar'ın ihtiyacı vardı. En Güzeli Kangal Yarışmasına katılmak için bir yaş şartı yoktu. Kangal sahibi olmak yeterdi. Bazen kangal yavruları oynasırken kaybolurdu, bir yavru bulan onu sahiplenirdi. Yaşar'ın başına böyle bir şey de gelmemişti. Yaşar'ın sade bir tane çoban köpeği

vardı. Ufak olmasına ufaktı ama kimseye kangal yavrusu diye yutturamazdı. “Ah şu Rıza...” dedi. Rıza, Yaşar’ın arkadaşıydı. Babasının Karabaş adlı kocaman bir kangalı vardı. Karabaş’ın atası, zamanında en güzel seçilmişlerdendi. Herhalde bu yıl da Karabaş kazanırdı. Kapkara suratı, heybetli döşü ve kaslı bacaklarıyla diğer kangallardan sıyrılan bir çekiciliği vardı. Ama Karabaş daha çiftleşmemişti; yavrusu yoktu. Olsa belki Rıza’dan rica etse bir yavru alabilirdi. Gerçi Rıza verir miydi? Hem verse de yarışmaya kadar serpilir miydi kangal? Şunun şurasında Yörüklerin gelişine ne kalmıştı? Hem serpilse de diğer kangalları yener miydi? Zaten olmayacak bir şey üzerine bu kadar kafa yormaya gerek yoktu. Yaşar iyice bir düşündü. Ne yapmalı, dedi. Ah keşke bu sıkıntıyı çekeceğine, anasını böyle göreceğine kuş olup uçsaydı. “Aha, kuş!” diye bağırdı. Aklına çağlar boyu anlatılabilen bir Yörük efsanesi geldi. Vaktizamanında kumral saçlı, boz kalpaklı bir Yörük yiğidi varmış. Öyle yiğitmiş ki cenklerde atından hızla atlayıp düşman atlarının ayaklarını elleriyle kırarmış. Şanını duyan kağan da onu huzuruna çağırılmış. Yiğidi başyaveri yapmış. Her cenkte yiğitle beraber vuruşmuş. Kağanın bir de güzel kızı varmış, adı Bala’yymış. Yiğit, Bala’ya vurulmuş. Bala da yiğide tutulmuş. Yiğit, aşkını kağana söylemiş. Kağansa sinirlenmiş, hatta öfkeden deliye dönmüş. Bu teklif karşısında yıllar yılı beraber cenk ettiği yiğidi otağından kovmuş. Bala bunu duyunca otaktan kaçmış, yiğidin peşine düşmüş. Fakat pek uzaklaşmadan yiğidi bir dere kenarında cansız bulmuş. Elinde ceylan derisine kazılı şu dizeler yazılıymış:

Cenk eyledim her düşmanla can Bala’m

Yılmadı er meydanında dev cüssem

Benim gibi bir yiğit yine çıksa

Uğrunda ölürdü yine can Bala’m

Bala da bunun üzerine şu dizeleri yakmış:

Döndü durdu kalbim boz otağında
 Durmaz gayrı bu kalp güz zamanında
 Hak'tan başka korkum yoktur yiğidim
 Can Bala'n kurbanın olsun yolunda

Bu dizeleri duyan bulutlar da çok üzülmüş, ağlamış, ağladıkça köpürmüş ve yıldırımlar saçmış. Saçılan yıldırımlardan biri Bala'nın üzerine düşmüş, Bala'yı oracıkta ak bir kuşa çevirmiş. Bu kuş, "Bala kuşu" adını almış ve ne zaman gökte şimşekler çaksa, yıldırımlar düşse Bala kuşunun görüldüğü rivayet edilirmiş. Yiğitle Bala'nın bu efsanesi, yıllar yılı türkülerde, anlatılarda yaşamış. Bu efsane, Yörüklerin hafızasında büyük bir yer tutuyordu. Hatta çoğu Yörük için bu bir efsaneden çok, gerçektir. Zamanında çok Yörük, ünlü Bala kuşunu bulmak için uzun arayışlara girmişti. Yaşar; bu efsaneyi tüm detaylarıyla, planladığı bir şeyler için iyice hafızasına kazıdı. Bulmuştu, ne yapacağını biliyordu. "Bala kuşunun yanında Karabaş kim?" dedi.

Beklenen gün gelip çatmıştı. Yörükler, Dedeköy'ün iri kiraz ağaçları ile sarılı boz eteklerinde büyük bir haşmetle belirdi. En az 100-150 aile kadar varlardı. En önde Bilge Demir Koca; kimileri atlı, kimileri yayan hâlde bir sürü Yörük, Dedeköy'e şenlik getiriyordu. Muhtar Fikret Bey, Hüsamettin Dede Meydanı'nın önünde Yörükleri selamladı. Neredeyse 100 yaşında olan Bilge Demir Koca'nın yanında belirdi. Kocanın elini öptü. Koca da Muhtar'ı bağrına bastı. Muhtar:

- Hoş geldiniz can kardeşlerimiz, ey Bilge Koca, diye hem Koca'yı hem de Yörükleri bir daha selamladı.
- Hoş bulduk Fikret Efendi. Dedeköy'ün ince nakışlı, öz toprağında bereketiniz bol, sıhhatiniz çok olsun. Allah sizleri korusun, kollasın.

- Gelmenizle oğlanlarımız daha bir yiğit, kızlarımızın yanakları daha bir al oluverdi. Pek yol teptiniz. Allah kavuşturdu, sağ salim geldiniz. Şerefimize her yerde toy hazırlığı yapıldı. Ozanlar karşılıklı yakışacak, pehlivanlar güreşecek, kızlarımız gülüşecek. Sefa getirdiniz, öz kardeşlerimiz!

Bütün köy, Yörükleri ağırlamak için hareketlendi. Herkesin suratında dinmiş bir hasretin rahatlığı, sevinci vardı. Ama bu sefer köylüler daha bir buruktu, Yörükler de bunu fark etmişti. Yörükler, otaklarını kurdular. Bilge Demir Koca da otağına yerleşti ve Fikret Bey'i orada ağırladı. En güzel kıymızları, meyveleri ikram etti. Ama Fikret Bey'de bir sıkınlık vardı. Bunun üzerine Bilge Koca:

- Hayrola Fikret Kardeş? Yüzün pek bir mahzun. Dedeköy'ün suları nurludur, toprağı boldur. Ne diye kendini sıkarsın, diye sordu.
- Nur da bolluk da bu yıl yüzünü bizden öteye döndü Demir Koca.
- O ne demek öyle? Allah büyüktür. Bereketinden, rızkından ümit kesilmez.
- Kesilir mi hiç Ulu Bilge? Kesilmez tabi. Amma bu yıl bir ayrı. Topraktan başını çıkarın her bir başak, tanesini; her bir ağaç, meyvesini esirgiyor. Allah muhafaza, bu şenlikte size hiçbir ikramda bulunamayacağız, bir ziyafet çektiremeyeceğiz diye günler günü uyku tutmadı.
- Destur, destur Fikret Bey! Aç değiliz, açıkta değiliz. Siz bizim öz kardeşimizsiniz. Yıllar yılı yedirdiniz, içirdiniz. Yaylağımızı toy eylediniz. Öteden beri bu kadar hayrınız dokunmuş, varsın kazanınız kaynamasın. Yüreğinizin sıcaklığıyla biz yaylada bile pişeriz.

- Sağ ol Bilge Koca, sağ ol. Allah sizden razı olsun. Şu dar zamanda fukara köylüye şenlik vesilesi oldunuz. Allah'a şükür, bu sene de kazanlarımız kaynadı. Hatta tez kurulalım, hanımlarımız pek ter döktüler. Gari her şey hazırdır. Toy başladı başlayacak.

Derken bir çığlık sesi duyuldu. Bilge Koca'yla Muhtar hızla otaktan çıktı. Avaz avaz bağırın, Yaşar'dı. Hayretle kendilerine koşan bu zıpır çocuğu izleyenler, önce Yaşar'ın anasına bir şey oldu sandı. Yaşar, koşarak Bilge Koca'nın yanına geldi. Önce biraz soluklandı, sonra Koca'nın elini öptü. Koca da Yaşar'ı kucakladı:

- Ne oldu Yaşar Oğlan? Ne bu hâl? Anan nasıl? Ablanlar nasıl?
- Ablamlar iyi, anam da inşallah iyileşecek. Demir Dede, kuş!
- Tövbe estağfurullah! Yaşar, iyi misin? Ne kuşu?
- Kuş, Dede, kuş! Bala kuşu! Gördüm. Gözlerimlen gördüm.

Yaşar, Bilge Koca'nın damarına basmıştı. Bilge Koca, bu efsaneden çok etkilenmiş, Bala'yla yiğit uğruna çok türkü, ağıt yakmıştı:

- Gördün mü? Nerede? Bala kuşu mu? Güvercin olmasın? Hay Allah! Yaşar, emin misin yavrum?
- Eminim tabi. Gözlerimlen gördüm. Dün gece bulutlar boşandı, yer uğuldadı. Benim bir kangal vardı, pek de güzeldi. Karabaş'tan daha bilem güzeldi. Pek iriydi. Ben büyüttüm, besledim. Heh, işte dün yer uğuldadı, şimşekler uludu. Bir yıldırım, benim zavallı kangalın tam kafasına düştü. Kangaldan geriye bu ufak enik kaldı, yıldırımsa kangalı ufaltığıylan yetinmedi. Bala kuşu pırr etti, uçuverdi.

Yaşar olanları anlatırken bütün köy, bütün Yörük ahalisi; Bilge'nin otağının etrafında toplanmıştı. Yaşar'ın küçük köpeği de Yaşar'ın peşinden gelmişti. Yaşar, anasının yanından pek ayrılmadığından kimse köpeğini görmemişti. Yalnız Rıza, kalabalığın arasından:

- Yahu Yaşar, senin ne ara kangalın oldu bre, diye sordu.
- Oldu, olalı çok oldu. Sen bilmezsin, soy kangaldı o. Pek güzeldi. Büyüttüm, besledim. O kuşu bulup da hayırlısıylan bir dua edip onu tekrar kangal etmeden bu yarışma yapılamaz!

Bilge Koca:

- İster kangal olsun ister Bala kalsın! Böyle hayırlı bir keramete vesile oldun ya Yaşar! Kuşu bir bulalım; beylik otağım, neyim var neyim yok sana vereceğim! Yaşar'ı duydunuz. Yiğitler toparlanın, Bala kuşunu arayacağız, diye gürlledi.

Bütün ahali bir anda afalladı. Büyük bir iştahla ziyafeti bekleyen Yörükler de azıktan gelecek hediyeleri bekleyen köylüler de bu ani karar karşısında şaşırılmışlardı. Fakat Bilge Koca'nın hiç de zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle atına atladı. Beylik otağından çıkan diğer yiğitler ve köyün erkekleri de atlarına bindiler. Bir tek Muhtar Fikret, yola çıkmaya hazırlanan atlıların önünde durdu:

- Aman beyler, etmeyin, eylemeyin! Zaman, toy zamanıdır. Kuş, kerametli kuştur. Ama en nihayetinde kuştur, uçup gitmiştir. Toyu bekleyekoyamak hoş düşmez. Önce toy edilsin. Ha Bilge Koca?
- Duymamış olayım Muhtar! Bala kuşu, soy kuştur. Kendi kanından biz Yörüklerin nerede olduğunu bilen has kuştur.

Bala Kız, yiğidi ararken pek cefalar çekti. O kuşu görmek gerekir. Toy beklesin, o kuşu bulmak daha büyük toydur.

Ve Muhtar'ın cevap vermesine fırsat kalmadan atlılar büyük bir hızla yola koyuldu. Sonra meraklı ahali, Muhtar'ın demesiyle dağıldı. Muhtar, Ah Yaşar, diye söylendi. Sahi, Yaşar neredeydi? Atlılar hareketlenmeden biraz önce koşarak kavaklığa gittiğini kimse görmemişti. Koşarken, tez varsam bari, diye düşündü. Planı basitti, cin gibi bir çocuktü. Yoktan kangal var etmek mümkün değildi elbet ama kavaklıkta biraz heybetli, güzel bir kuş bulmak kolaydı. Birazdan sapanıyla birini vuracaktı. Ak renk olmasına da gerek yoktu. Boza çalan bir kuş bile vursa zaten hemen Koca'ya teslim etmeyecekti. Bir iki gün bekletecek, kuş kurtlanıp bozununca köye götürüp civardaki avcılar vurmuş amma ben gördüm, bu o kuştur diyecekti. Hem ölüsü de olsa kerametli. Bala kuşunu -en azından herkese öyle diyecekti- getiren Yaşar mı daha önemliydi yoksa Karabaş'ın sahibi mi? Hem Koca kendi dememiş miydi, beylik otağını bile sana bırakırım diye? Ölü kuşu bir götürsün; Karabaş filan hikâye kalacak, her türlü Yörük azığını Yaşar'a vereceklerdi. Karabaş ne ki? Aklında tüm bunlar, sapanını kavradı. Bir tane boz tüylü güzel kuş bulmak, bu sarp kavaklar arasında pek zor olmasa gerekti. Dallarını budaksız kavaklar arasında biraz dolandı. Pek beklemeden boz bir şahin gördü. Aha, dedi. Şahini ürkütmemek için hareketlerini usullaştırdı. Şahin, pek güzeldi. "Pek yazık, müstakbel Bala kuşum nasıl da güzel." dedi. Sapan ipini gerdi. Tam isabet. Şahin, konuk olduğu daldan pek hafifçe düştü. Yaşar, şahini kavradı, rahat kurtlanabileceği çalılık bir yerin üzerinde çürümeye koydu.

Bilge Koca ve diğer atlılar, toy moy dinlemeksizin iki gün boyunca her yerde Bala kuşunu aradılar. Dedeköy'ün her bir karış toprağını taradılar. Ama bir sonuç yoktu. Kuş, pır edip gitmişti. Bilge Koca, "Bize sırtını döndün, ne diye can Bala'm?"

diye söylenirken elinde çürümüş bir kuşla otağının yanına gelen Yaşar'ı gördü:

- O ne öyle Yaşar?
- Bala kuşu. Çok yazık, pek güzeldi. Civar avcılar sapanla vurmuş olmalı. Bakma şimdi kurtlu olduğuna. Bu o kuştur, ben bilirim. Getirdim işte, bak, getirdim. Nerede Yörük azığı? Nerede şenlik?
- Toy edildi. Ben ilk gün pek fevriydim. Toyu moyu dinlemedim. Amma, haklılar. Hata ettim. Muhtar, toyu kurdurmuş. Biz ararken diğerleriyle toy edilmesini ben emrettiydim zaten. Azık da Karabaş'ın sahibine verildi. Gene ben istedim. Sen versene gari şu kuşu.
- Ne demek toy ediliverdi? Ben nirdeydim? Söylesene Bilge Dede? Ne diye beni çağırmayagördünüz?
- Sen bizimle kuşu arıyordun ya.
- Buldum işte! Amma ölü amma canlı. Bala kuşu, Bala kuşu bu! Karabaş he! Karabaş! Azık, azık benimdi. Benim olacaktı! Benim, benim!

Yaşar'ın gözleri dolmuştu. Bilge Koca bir şey diyemeden otaktan koşarak kaçtı. Koşarken gözlerinden iri taneli yaşlar boşalıp Dedeköy'ün temiz bir ney gibi üfüren ağır rüzgârına karışıyordu. "Ah, Karabaş!" diye bağıyordu. Sana verdiler ha! Azığı ha! Koştukça koştu. En son sahte Bala kuşunu çürüttüğü, kavaklığın sarp köşelerinde durdu. Arkasından onu takip eden Rıza'yı görmemişti. Rıza da yorgundu:

- Amma koşuverdin he!

- Sana ne? Git! Zati kangalın azığımı aldı! Çaldı! Evet çaldı!
- Nedir bu azık derdin bre? Karabaş has kangaldır. Kurt gibidir, kurt. Ne olacaktı ya? Karabaş kazandı tabi. Sen ne diye tutturuverdin azık da azık, azık da azık diye?
- Kendim için mi be? Kendim için mi? Anam, canım anam artık elden ayaktan düşmeyegöreysi... Yoksa bana ne azıktan?
- Eh, sen de Bala kuşunu görüverdin ya? Babam dedi, o kuş kerametli kuştur.
- Gerçek değildi ki o!
- Değil miydi?
- Değildi tabi. Kangalım da yoktu. Hep bir tane çoban eniğim vardı. Kuşu ben vurdum. Bala da değildi. Şahindi. Vurdum ki, vurdum ki Koca Dede azığı bana versin.

Yaşar, gözyaşlarını tutamadı. Rıza'nın da gözleri dolmuştu. Yaşar'ı böyle görmeye dayanamadı, pek durmadan gitti. Yaşar, içi boşanana kadar ağladı. Gün, Dedeköy'ü morlara boyayarak batıyordu. Yaşar da toparlandı. Evinin yolunu tuttu. Evin önünde Karabaş'ı gördü. "Allah Allah, bu kangal sahibinden ayrılmaz, burada ne işi var?" diye düşündü. Karabaş da Yaşar'ın nereden seslendiğini anlamadığı sahibinin işaretleriyle oradan uzaklaştı. Yaşar, eve girince hemen anasının döşeğinin başına koştu. Onu bir güzel öptü. Sonra kapının kenarındaki sandıkları fark etti. Ablasına:

- Abla, bunlar ne, diye sordu.
- Rıza'nın babası getirdi. Karabaş'ın hediyeleriymiş. Bu yıl sırtları pek, karınları tokmuş. Anama getirdi. Bunu yaptığını da kimseye söylemeyelim istedi.

Yaşar, hiçbir şey söylemedi. Anasının döşegi başındaki pencere olduğu gibi Beşparmak dağlarına bakıyordu. Dağlarda otaklar kuruluydu. Yörükler, uzun süre inmeyecekleri yaylaklarına çıkmıştı. Yaşar, “Şu Karabaş ne soy bir kangal, kurdu bile yıldırır.” diye iç geçirdi. Ortanca ablası yemekle uğraşırken küçük ablası çamaşırları asıyordu. Bir yandan da yanık bir türkü söylüyordu:

Döndü durdu kalbim boz otağında
Durmaz gayrı bu kalp güz zamanında
Hak’tan başka korkum yoktur yiğidim
Can Bala’n kurbanın olsun yolunda
Pencereye ak bir kuş kondu.

Zeynep Naz KESKİN**MASKE**

O aydınlık odada kararmış kalpler, maskeyle örtülmüş yüzler, sahte gülüşler midemi bulandırıyor. İlk fırsatta birbirlerinin kuyularını kazacakları insanlarla aynı masada zaman öldürüyorlar. Tiksindirici sahte kahkahaları sadece ben duyuyor olamam. Yanımda beni buraya zorla getiren ve aynı maskeden takan anneme baktım. İhtişam, şan, şöhret ile boyanmış maskesinin ardındaki o yüzü unutmuştum. Halinden hiç de rahatsızlık duymadığını sahte tebessümünde hissettiriyordu. Karşıma geçip yapmacık samimiyetteki kadınların iltifatlarını dinlemekle zarardaydım. Vaktimi geleceğim için harcamak yerine zorla getirildiğim muhteşem salonda maskeleri izlemek...Selamlaşmalar bitince gözüm kimsenin beni rahatsız edemeyeceği bir yer aradı. Ve buldu da. Anneme haber vermek için döndüğümde beni unutup masalardan birine oturmuş koyu bir sohbetin içindeydi. Bulduğum köşeye doğru ilerledim. Etrafımda yanan onca ışık ve mumlara baktım. Hepsi özenle seçilmiş mobilyaların rengindendi. Perdeler ise felaketti. Her yerde bulunan varaklı aynalar en korkunçlarıydı. Köşeme geçtim. Cebimden çıkarttığım defterime bir şeyler karaladım. Salonda yankılanan klasik müzik düşüncelerimi bir uçurtma gibi aldı götürdü...

“O benim oyuncağım.”

“Hayır benim.”

“Benim dedim sana. Hemen ver onu bana.”

“Çocuklar durun artık.”

Arkadaşlarımı çok severdim ama oyuncaklarımı da paylaşmak istemezdim. Tartışmamızı bitiren o ses ablamın sesiydi. Her zaman olduğu gibi bizi yanına çekti. Hiç sevmezdi gürültülü ortamı. Kıyamazdı bize kızmaya da. Dakikalarca paylaşmadığımız oyuncağı almıştı eline. Kızmayacağını bilirdik ama yine de mahcup bakışlarımızı kaldıramazdık yerden.

“Şu plastik parçası mı sizin aranızı bozan? Şöyle yapalım bir saat biriniz, bir saat diğeriniz.”

“İlk kimin oynayacağına nasıl karar vereceğiz peki?”

“Yazı turaya ne dersiniz?”

İçimizdeki heyecanla hem alkışladık hem zıpladık. Ablam sadece bana değil etrafındaki herkese bir şeyler katarıdı. Gittiği her yerde güler yüzüyle ve etrafa verdiği o güzel enerjisiyle çok sevilirdi.

Ablamı hatıralarımdaki kesik anılarda hatırlıyorum. Böyle sıkıcı davetlerde aklıma hep ablamla olan anılar gelir. Annem sadece beni değil ablamı da değiştirmek istedi. Benliğimizi alacak o maskeyi takmamızı istedi. Ablam direndi hem de en ufak bir saygısızlık etmeden, annemi üzmeden. Dayanamadı direnmeye. Annemin bitmeyen baskıları, davetleri, dersleri... Şimdi çok uzakta. Her gün görüşmemize rağmen özlüyorum. Ablam hayallerini yaşayacağı hedeflerini gerçekleştireceği yerde istemediği bir hayatı yaşıyor. Ben de ondan farklı değilim. Salon köşelerinde elimde tuttuğum küçük defterim ve kalemimle resmediyorum maskeli yüzleri. Bu boğucu havaya dayanamıyorum. Her bir anı içinde boğulduğum okyanusa

dönüşüyor. Kaçmak belki de kurtulmak istiyorum.

Defterimi ve kalemimi çantama koydum. Ayağa kalkmamla birlikte hafif bir baş dönmesi olsa da durmak istemedim. Kapıya koşar adım gittim. Çıkmadan önce anneme baktım. Gösteriş meraklısı arkadaşlarıyla soluksuz bir sohbetin içindeydiler. Dışarı çıktığımda temiz hava yüzüme çarptı. Kaskatı gerildiğimi dışarı çıkınca fark ettim. Tüm havayı ciğerlerime doldurdum. İçeri döndüğümde bulamayabilirdim. Temiz hava iyi gelmişti. Kaç dakika dışarda kaldım bilmem. İçerdeki ışıklardan daha gerçekti yıldızlar. İçerdeki yüzlerden daha gerçekti ay. Yüzüme çarpan soğuk rüzgâr ürpermeme sebep oldu. Tam o anda siyah bir araç kapının önünde durdu. Camları filmle kaplı olduğundan kim olduklarını ya da kim olduğunu göremedim. Gelen kimse bayağı bir geç kalmışlardı. Kaçtırdıkları bir şey yoktu bana göre. Şoför koşarak adım kapıya yöneldi. Arabadan inen parıltılı elbisenin ucu gözükmüştü. Karanlık arabadan inen aydınlık yüzü görünce şaşırdım. Pullu paletli siyah elbisenin içinde ciddi yüz ifadesini takınan ablama hayranlıkla baktım. Ablam beni görünce ciddi ifadesi yok oldu. Nazik adımlarla yaklaşan ablama koşarak gittim. Sıkıca sarıldım. Kokusu hatıralarımdaki gibi değdi. Belki parfümünü değiştirdi. Sırtımda birleştirdiği kollarını genişletti. Biraz uzaklaştı. Yüzündeki ciddi ifade geri gelmişti. Sıcacık bakan o gözleri buz tutmuştu sanki. Yol yorgunluğudur diye düşündüm.

“Abla nasıl geldin? Annem ne der?”

“Annem çağırırdı zaten.”

“Seni çok özledim.”

“Ben de”

Sesindeki o soğukluk üşümeme sebep oldu. Kapıya doğru yürüdü. Adımları nazik aynı zamanda sertti. Ben de yanına gittim. Kapıdan girdiğimizde annem bu anı beklediğini belli

eden gülümsemesiyle karşıladı bizi. Annem ablamın koluna girdi ve salonun ortasına doğru ilerlemeye başladılar. Ablam kumandası annemin elindeki robot olmuştu. Soğuk bakışları yanına gelen insanlar için sahte ısı verse de bu durum birkaç saniyeden fazla sürmüyordu.

İlerleyen saatlerde köşeme geçmiş defterime yine bir şeyler karalıyordum. Ablamın davranışlarını anlamlandırmaya çalışıyor, davranışlarına türlü kılıflar uydurup içimi rahatlatmaya çalışıyordum. Her zaman çalan ve duygusal sağırlık sebebi müzik bir anda kesildi. Kafamı defterimden kaldırdım. Salonun en göz alıcı yerine yani sahneye baktım. Ablamı orada görmeyi beklemiyordum. Yüzüne yansıyan ışıklar onun da maskeyi taktığını kanıtlıyordu. Mesafeli ve soğuk bakışları, neşeli ve mutlu o insanı yutmuşlardı. Ablam o maskeyi takmıştı. O sahnede geri döndüğünü ve bundan sonra annemin yanında derneklere yardım edeceğini söyledi. Direndiği, inandığı ne varsa hepsini geride bırakmıştı. Hayallerini anlattığında gözündeki o ışık, tebessümündeki o heyecan sönmüştü. Taktığı maske sadece derisini değil duygularını, hayallerini, düşüncelerini de örtmüştü.

Bu gece anladım hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ne ablam ne annem. En kötüsü de o maskeyi takan sıradaki kişi ben olacak olmam. Birinin robotu olacak olamam. Hayallerimi bırakacak olmam...

Zişan Gül ODABAŞI

ALBÜM, ANI VE SEYYAH

Zihni karışmış olanların ortak özellikleri vardır. Fotoğraf albümü, odası ve kalbi de karışıktır. Masum sanılan bilinç, eli silahlı bir katile dönüşüverir. Bazı düşünceler gıcirtılı kapılarını aralık bırakır. Hüzünle beste yazan aralık kapıdan loş bir ışık düşer yanımıza. Bazen güneş ışığı bazen ay... ama hep ışık vardır. Benim gibi olanlar bu ışıklara ulaşır ardında saklanan aydın dünyayı görmek istemezler. Çünkü karanlığa alışmış gözlerinin acımasından korkarlar.

Bu fotoğraf... pembe giyinmem gereken bir gündeyim. Ama parlak ve canlı değil de pastel ve soluk bir pembe. Pembe ve gri... uyumsuz bir kombin. Dudaklarımda isyanımın izleri çatlaklar bırakmış. Sanki gündüz vakti dışarı çıkmış yarasa gibiyim, sersem ve yalnız. Binadan çıkmak için asansöre bakıyorum. Asansör kabininin tıkirtılı seslerini dinliyorum. Yazık, ne kadar da ağrısı var. Belki de tükenmiş ve yüklerini bırakmak istiyor. Bazı yükler ağır geldiği gibi sürekli aynı yerde gidip gelmek de canını sıkmış olmalı. Onu kendi halinde istirahat etmeye bırakarak merdivenden iniyorum. Ayaklarım kararsız, kalbim yorgun. Peki ya gitmezsem ne olacak? zaten nereye gidiyorum? sadece bir yazarlık buluşması. Neden uyumayıp bu kalabalığa dalıyorum? en fazla ne olabilir? belki de parmaklarım titrer, ayağım kayar ve rezil olurum. Ama işler rengini, toprağın

soğuk tabakasından beyaz taç yaprağına kadar çekecek ve henüz farkında değilim. Amaçsız ve sahte insanların yanında otobüse biniyorum. Yanlılıkla göz göze geldiklerim yalandan bir tebessüm sunuyor. Saatler otobüsün havasız ortamında çeşitli insanlara çarparak geçiyor. En sonunda varmam gereken yerdeyim. O zamanlar konferans salonuna girdiğimi sansam da her sözcüğü saygı değer seyyahların içine dalıyorum. Seyyah dedim çünkü her zihnin, her kalbin içinde en az iki kere tur atmış bu insanlar yazar değil meraklı seyyahlar olmalı. Bu açılış konuşması devamında bir projeyi değil hayatın aydınlık çağını getiriyor bana. Sanki bedenim ölüyor ve kabre defnediliyor. Bedenim ölüyor ki ruhumla yazabileyim. Ruhum bu dünyada değerli bir seyyah olsun.

İsmine aşikâr olduğum birkaç yazar konuşuyor. Öyle içten, öyle naif çıkan sözcükler gözlerimin rengini fark ettiriyor bana. Gözlerim varmış ... Rengi kahverengiymiş ve tüm varlığı okumam için bana bahşedilmiş. Dakikalar birbirlerini boğarak geleceğe süzülürken kulaklarım olduğunu anlıyorum. Kulaklarım varmış... ikisi de hakikati duyayım diye yaratılmış. İkramlar dağıtılıyor ama hala salondayım. Kendi kimliğim olduğuna inanmaya başladım. Yazarlar kendi geçmişlerinden bahsettikçe ağzım olduğunu anlıyorum... İki dudağım çatlamış dahi olsa ben anlatayım diye var olmuşlar. Program bitiyor ve hayranlık içinde çıkıyorum salondan. Anı ölümsüz kılmak için fotoğraf çekmeye başlıyorlar. Telefon flaşları ve bazı yerlerde kameralar. İlk kez bu kalabalıkta yalnız hissetmiyorum. Kolumdan çekilerek kadraja sokuluyorum. Mutsuz ve hazırlıksızım o zamanda.

Şimdi ise bu fotoğrafa bakıyorum. Bir sayfa boyunca anlattığım güne. Elimde tutarak sakladığım anılarım bugün yaşanmadı, ama bugünün annesi oldu. Yalnız ve masum bebeğini emzirip şefkatle kucakladı ve bugüne dek büyüttü. Bu fotoğraf

hepsinden farklı. Bu kuru bir fotoğraf değil öykülerimin mürekkebi. Bu kuru bir fotoğraf değil görmem için verilen yuvarlak gözlük. Bu fotoğraf benim doğum belgem.

Artık sadece resimdeki o kıza bakıyorum. Öylece titreyen elleri ve kurumuş dudaklarıyla yalnız kalmış o kıza... pembenin hiç yakışamayacağı kadar büyümüş, solgun bir yüzü taşıyamayacak kadar küçük olan kıza. Ağlarken sesi çıkmadığı için susup bekleyecek kadar güçsüz kalmış o kıza bakıyorum.

Şimdi o kıza söylüyorum; öylece titreyen ellerin sağlamca halat tutarak daha yükseğe tırmanacak. Kurumuş ve çatlamış dudakların kalbini onarıp savunacak. Pembenin her yaşında yakıştığı kadar özgün, solmuş yüzünle parlayacak kadar güzel bir kız olacaksın. Ağlarken bağırmayacaksın ama ağladıkça yazarak sesini yankılandıracaksın. Bedeninle değil ruhunla konuşup hakikati anlatacaksın. Hapsoldüğün karanlıktan çıkma cesaretin olacak ve aydınlık odanın kapısını açacaksın. Bir dayanak ararsan, yazdığın için buradasın. “Sadece bir yazarlık buluşması” sayesinde yazdığın için...

Zihni karışık olanların ortak bir özelliği daha vardır: bu insanlardan çoğu yazmaya sevdalanır.

Elif Su SÖKMEN**EFTELYA**

O gün hava olduğundan daha kapalıydı. Ahırdaki atlar huysuzdu ve sürekli ses çıkarıyorlardı. “Bu akşam baloya geliyor musun?” dedi adam, sesi heyecanlı ve toydu, genç kadın gözlerini camdan çevirip eşine baktı. Gözleri kuşku uyandırıyordu yine de onu onayladı kadın, bu akşam bu şehir dünyanın en büyük maskeli balosuna şahitlik edecekti. Adam kadının yanına gitti, elini beline attı ve kulağına fısıldadı “bu akşam her şey çok güzel olacak Eftelya”. Kadın gülümsemekle yetindi ve hazırlanmak için odasına çıktı. Kahyası banyoyu çoktan hazırlamıştı, soyundu, sarı saçlarını topladı ve küvete uzandı, gözlerini kapattı göğsünde bir ağrı vardı parmak uçlarına kadar titretiyordu. Eline çayını aldı, bir süre sonra banyodan çıkmış giyeceği kıyafete bakıyordu, siyah bir elbiseydi tarlatanı sayesinde gelinliği andırıyordu göğüs dekolteli kolları olmayan bir elbiseydi -özel diktirilmişti- elbiseyi giydi, saçlarının beline dökülmesine izin verdi. Son olarak siyah topuklularını giydi, artık baloya gitmeye hazırdı. Aynaya baktı işte şimdi adının anlamını taşıyordu.

Kapıdan çıktı ve onu bekleyen eşinin koluna girdi. Kapıdaki arabasına bindiler, kamçı sesi yankılanırken atlar hareket etmeye başladı. Yaklaşık çeyrek zaman sonra balonun yapılacağı yere

gelmişlerdi. Kadın deniz gözleriyle etrafı izliyor, gülümsüyordu, insanlar onu selamla karşılıyor önünde saygıyla eğiliyordu.

Siyah ve altın renklerin hâkim olduğu salona giriş yaptılar. Etraf kalabalıktı topuklu ayakkabı sesleri, konuşma ve kahkahalar dolduruyordu salonu. Tam orta noktada büyükçe bir saat etrafındaysa melek heykelleri vardı, heykeller ellerinde birer küre tutuyordu, tavanda kristal şeklinde avize vardı, soylular için kurulmuş koltuklar ve alt kesim insanlar için sadece masalar vardı. Etraf oldukça gürültülüydü. Eftelya ve eşi kendilerine ayrılan koltuğa oturdular. Bazı bakışlar onlara dönmüş gözleri hüznle dalgalanmış, yaz ayında olmalarına rağmen hepsine bir ürperti gelmişti, gözlerini kaçırdılar. Bilmiyormuş gibi yapmak daha kolaydı onlar için, kadın yüzünde güzel bir gülümsemeyle etrafı izliyordu. Saçlarını geriye atıp ayağa kalktı, arkadaşlarının yanına gitti “merhaba” dedi naif sesiyle, arkadaşları ona bakarken zorla gülümsediler ve karşılık verdiler. Akşamın ilerleyen saatlerinde eşyle birlikte dansa kalktı. Adam elini kadının beline sarmıştı, kadınınsa elleri adamın omuzundaydı birlikte gülerек dans ediyorlardı. Eftelya maskesini düzeltip eşinin göğsüne kafasını koydu. “Her şeye rağmen seni sevmeye devam edeceğim” dedi adam fısıltıyla, Eftelya duymamıştı.

Saat gece yarısına yaklaştığında birlikte sahil kenarına gittiler. Küçük gösterişli bir tekneyle denize açıldılar. Adam teknenin kaptanına bakmış ve yavaşça kafasını sallamıştı, kaptan adamın yanına gelmiş, elindeki adama vermişti, adam elindeki şeyi kadının tam kalbine saplamıştı. Eftelyanın nefesi kesilirken arkasını dönmeye çalışmış ama beline sarılı kollar buna izi vermemişti “seni çok seviyorum” diye fısıldadı adam, kadının bedeni yere yığıldı. Kaptan elindeki çuvalı açtı ve kadını içine koydu. Yüzünde hüznle kadını acımasızca denize attı “şimdi oldu” dedi. “Deniz kızı denizle buluştu.”

Ertesi sabah Eftelya'nın hazin sonu gazetelerde yayınlandı. Ama herkes bunu zaten biliyordu. Eftelya'nın kahyası denize bakarken konuştu. "ah zavallı kır çiçeğim."

Gülsüm DEMİRER

KİBRİTİ KÜÇÜMSEMEK

Gökyüzü o kadar kalın ki gün ışığının hiçbir parıltısını sızdırmıyor. Kapkaranlık bıraktığı bu eski sokağı daha fazla tozlanmaktan koruyor adeta. Yıkılmaya yüz tutmuş binalar acı çığlıklarla eğiliyor. İnsan yüzü görmemiş dükkanlar onların ağıtlarına eşlik ediyor. Kaldırım aralarına dolmuş böcekler bir lokma ekmek getirmesi için rüzgâra yalvarıyor. Sokağın sonundaki bina, bu atmosfere epey aykırı. En çok da paramparça kıyafetlerime zıt düşüyor. Bulduğu her yırtıktan içime işleyen soğuk bedenimi öyle ele geçiriyor ki... Geceleri uyuduğumda öldüğümü sanacaklarından ve toprağın altında uyanacağımdan korkuyorum. Nihayet yatacak yerim olur diye de geçmiyor değil içimden. Çıplak başımı yaslayabileceğim en sağlam yer bu binanın önü olduğundan aylardır burada yatıyorum. Sanıyorum zengin, burnu havada memurların bakışlarına katlanmama degecek kadar güzel bir kaldırım.

Özellikle de onun bakışları, eğer onlara şu zamana dek dayanabildiysem, hepsi bu kaldırım uğruna. Şimdi düşününce, dağınık sakallarım ve yırtık gömleğimin açık bıraktığı göğsüm onu rahatsız ediyor olabilir. Sonuçta resmi bir devlet daireisi burası! Bu durum elbette ki hoş karşılanmaz, büyük nezaketsizlik! Bir dahaki sefere dikkat etsem iyi olur. İşte geliyor!

Kıyafetten bahsedince, eksik kol düğmesini fark ediyorum, henüz düşmüş olmalı. Böyle büyük ve affedilemez bir kusuru fark etmemek imkânsız.

Adımları rüzgârı sertleştirerek yaklaşıyor. Yeni boyanmış ayakkabılarını yere her vuruşunda, parmaklarım gömleğimin bir düğmesini daha ilikliyor. Gerçekten varmışçasına aceleyle ve özenle. Şu an eskisinden çok daha düzgün görüldüğüme eminim. Gazete parçalarına sarılmış çürük bir patates ne kadar güzel görünebilirse o kadar. Belki bu görüntüm karşısında olmayan kol düğmesinden utanır ve yüzüme bakamaz bile.

Nihayet önümden geçiyor ve yine o bakışını gözlerimin içine bırakıyor. Bakışları, zavallı, pis bir sokak köpeğine değiyor sanki iğrenmeyle dolu. Duruşu da karşısındaki şeye insan demeye dilinin varmayışını gösteriyor. İnsana yakın olan tüm kelimeler yüreğine sıkışmış, çıkarmak içinse o yüreği bir kez olsun kullanması gerekiyor ama kullanmıyor. Bakışlarıyla, ölüden farksız bedenimi mezara atıyor, kemiklerim kalbime batarak yaşamıma son veriyor. Yatacak yerim var diye sevinemiyorum, olmuyor. Gözlerinde tuttuğu kürekle toprak atıyor üzerime. Ağzıma, yüzüme doluyor, ısınacağı derken yok oluyorum. Gömleğimin yırtıklarını da kimse göremez artık. Çürümüş kabuklarımdan daha güzel gübre mi olur?

“Defol git buradan! Her gün yüzünü görmek midemi bulandırıyor.”

Havadan çok daha soğuk olan sesi kulaklarıma değıdiği anda titremem artıyor. Cevap vermek üzere başımı kaldırıyorum. Gitmiş. Çirkin, zavallı böceklerden başka hiçbir şey kalmamış sokakta. Söylediğine kendim bile şahitlik edemediğim kelimeler tüylerimi diken diken ediyor.

Bu sokakta kalmak istemiyorum. Burada olduğum her saniye, çatlaklarda toplanmış böceklerle denk kılıyor beni. Aramızda bir fark olduğuna inanmak istiyorum. Korkarım sokakta biz böceklerden başka bir şey yok ki inanmama yardımcı olsun, hayır desin, böcek değilsin, insansın sen! O yüzden bu sokağı terk etmeliyim, kaldırımdan da vazgeçsem iyi olur. Her bucağı karanlık olan dünyada güneşin uğradığı bir yer bulabilme umuduyla doğruluyorum. Yırtık paçalarımın kalan tozlar kaldırımlarla vedalaşılıyor.

Kim olduğumdan, nereye gideceğimden bihaber yürümeye başlıyorum. Önemli biri olduğumu da pek sanmıyorum. Tek hatırladığım annemin söyledikleri: “İyi bir çocuk olursan hem insanlar seni çok sever hem de Tanrı seni cennetiyle ödüllendirir. Böylece hep mutlu olursun.” Nerede yanlış yaptım ben? Herkese iyi davrandım, kimseye bir zararım dokunmadı. Üstelik kıyafetlerimi de hep temiz tutuyorum. Baksana, hava ne kadar soğuk olursa olsun şikâyet etmiyorum, önümü hep ilikliyorum. Öyleyse neden mutsuzum anne? Tanrı neden beni sıcak bir yere götürmüyor? Sahi... Tanrı! Madem hiç kimse beni istemiyor, mosmor kesilen ellerim girecek bir cep bile bulamıyor, o zaman belki Tanrı’ya sığınabilirim. O beni kovmaz, öyle demiştin sen. Bana sahip çıkabilmek için yanına gitmemi bekliyor, değil mi?

Evini bulmuş kayıp bir çocuk gibi koşmaya başlıyorum. Çıplak ayaklarıma batan taşlar beni yavaşlatıyor ama nasıl yürüdüğümün önemi yok, sonuçta bir hedefe sahibim. İnsan nereye varacağını bilince adımları yere daha sağlam, daha güçlü basıyor.

Büyük, görkemli binayı görünce vardığımı düşünerek duruyorum. Gökte ay süzülüyor, göremiyorum, acaba güneşin uğradığı yerlerden birisi mi burası? Ama kilise olduğuna eminim, küçükken annemle en çok gittiğimiz yer burasıydı. Elbette aynısı değil, ancak bilincimi henüz bunun bir kilise olduğunu

anlayamayacak kadar yitirmedim. İçeri girmek gibi bir planım olmamasına rağmen ellerim bunu yapmam gerekiyormuş gibi uzanıyor oymalı kapı koluna. Açamıyorum. Gecenin bir yarısı olduğunu unutmuş olmalıyım, elbette açılmaz! Yine de burada beni utandıracak kimse olmadığından içeri girmesem de olur. Usulca kapının kenarına kıvrılıp gömleğime iyice sarılıyorum. Bedenim bu dünya için fazla ağır. Ayaklarımsa bu görevi yapmaktan bitap düşmüş haldeler.

Altın sarısı ışık huzmelerinin yüzümü aydınlattığını düşünerek açıyorum gözlerimi. Oysa ortada güneş falan yok. Varsa da sırtını bana dönmüş, çünkü burası eski yerimden de soğuk! Üstelik şu yerdeki mermer... Sanki her şey benim burada kalmama karşı çıkıyor. Damarlarımdaki donmuş kan akabilsin diye kollarımı ovuşturarak kalkıyorum yattığım yerden. Kalkar kalkmaz da bir çift siyah ayakkabıyla göz göze geliyorum. Basamaklarda uzun giysili bir adam duruyor. Gülümseyerek selamlıyor beni.

“Günaydın. Bir ihtiyacınız mı var aziz dostum?”

“Sıcak.”

Nereden geldi bu ses? Kim bu konuşan? Etrafıma bakıyorum, ancak ikimizden başka kimseyi göremiyorum. Yalnızca eskiden beri tanıdığım böcekler eşlik ediyor bu tuhaf sahneye.

“Efendim? Sıcak derken neyi kastettiniz?”

Az önceki cevabın benden çıkmış olma ihtimalinin bu kadar kuvvetli oluşu, sırtımdaki yüklere bir yenisini daha ekliyor. Kendi sesime bu denli yabancılaşmış olamam. Kendi sesim benden bu denli ayrı olamaz.

“Sıcak. İçeri girmek istiyorum.”

Rahibin yüzü bir anlığına gergin bir hal alıyor.

“Ah, tamam, anlıyorum. Elbette girebilirsiniz, ancak yalnızca ibadet için. Burada kalmanıza izin veremem. Üstelik bu kıyafetlerle... Anlarsınız ya, burası bir kilise, dolayısıyla temiz tutmamız gerekiyor.”

Basit bir “hayır” yeterliydi istenmediğimi anlamam için. Kıyafetlerime söyledikleri gerçekten de canımı yaktı. İbadet bahanesiyle girip biraz oturabilirim ancak şüphesiz anlar etmediğimi. Nasıl edildiğini bile hatırlayamıyorum. Teşekkür edip oturmaya devam ediyorum. İçeri girmeyeceğimi anlayınca, yüzüne tekrar onu ilk gördüğüm zamanki gülümsemesini yerleştiriyor ve elindeki kitabı yanındaki sütunun üzerine bırakıyor. Cebinden bir kibrit kutusu çıkarıyor. Kibriti kutuya sürterek yakıyor ve elime tutuşturuyor.

“Dışarıda kalıp üşümek, cehennemde sığağıyla yanmaktan iyidir aziz dostum.”

Kibrit kutusunu bacağıma üzerine bırakıyor.

“Bunlar bir süreliğine idare eder. Tanrı sizi korusun.”

Elimdeki sönmüş kibriti yere fırlatıp kutunun içerisine bakıyorum. İki kibrit daha var. Benimle dalga geçiyor herhalde. Sırtındaki gömlek demeye bin şahit isteyen şeyle bu iki kibrit parçası mı ısıtacak beni? Sıcak... Cehennem... Cehennemde yanmak dedi, değil mi? Isınmayı da bir kenara koyarak yanmaktan bahsetti. Neden daha önce düşünmedim bunu? Hatırladığıma göre, alevler vardı orada, öyle anlatmıştı annem. Kimse beni kovmaz, kimse girmemi engellemeye çalışmaz ve orada istediğim kadar ısınabilirim. Böylece bu işkenceden de kurtulmuş olurum. Tam kapıyı kapatacakken arkasından sesleniyorum:

“Kimler girebilir peki oraya?”

“Bilmiyor musunuz? Günahkârlar yanacak orada. Mesela kendini ya da başkasını öldürenler.”

İçeri giriyor ve arkasından kapı acı bir çığlıkla kapanıyor. Koşarak ayrılıyorum kiliseden. Bu defa gerçekten koşuyorum da. Taşlar ayaklarımı kanlar içinde bırakana dek koşuyorum ve tam oraya, her şeyin başladığı yere dönüyorum. Bir insan bir kaldırımı nasıl özleyebilir? Özlemişim işte. Buz gibi mermerden çok daha rahat olan kaldırımına yerleşip merdivenleri izlemeye başlıyorum. Adımlarının sesini duyana dek bekliyorum. Bu defa gömleğimin düğmelerini ilikliyormuş gibi yapmıyorum. Nihayet önümden geçiyor, ancak gözlerime bıraktığı bakış iğrenmenin yanında biraz da şaşkınlık dolu. Son yaptığından sonra buraya tekrar geleceğimi ummuyordu elbette. Dişlerini sıkıyor, tükürürcesine:

“Git artık.” diye fısıldıyor.

“Gideceğim.”

“Mümkünse cehennemin dibine git.”

“Benim planım da bu. Ama önden gidip bana yol göstermen gerekecek.”

* * *

Sıcaklığın parmak uçlarımdan bileklerime kadar ilerleyişini hissediyorum. Usulca kollarıma dokunuşunu... Gırtlığıma kadar gelip beni içine çekişini, nefesim kesilene dek boğazlayışını... İstedğim sıcaklık bu değildi, asla değil. Annem... Nefret ederdi kırmızıdan. Beni bu halde görse ne derdi acaba? Onu öfkeden deliye döndürecek şey gerçekten bu koyu, kopkoyu kırmızı mı olurdu, yoksa yaptığım şey mi? Ben ne yaptım? Yanmanın bedeli bu mu olmalıydı? Birazcık ısınmak istemem suç muydu? Bilemiyorum. Tek yapabildiğim düşünmekti önceden. Artık onu da yapamıyorum.

Resimlerimde annemi çizeceğim zaman hiç kırmızı kullanmazdım. Bu renkten nefret ederdi, nedenini ise hiçbir zaman öğrenemedim. Ben yine de severdim. O yüzden

resimlerimde annem yoksa, kalemimin ucunu iyice açar, istediğim her şeyi kırmızıya boyardım.

Bu defa kalemimin ucunu çok sivriltilmiş olmalıyım. Kâğıda kocaman bir delik açtım.

Kırmızı boyayı yerdeki gazete kağıdına silerek çıkartıyorum ellerimden. Başka bir insan bulana dek sokak boyunca yürüyorum. Daha önce ya düzgün bir kaldırım aramak için dolaşmışımdır sokağı ya da yiyecek bir şey bulmak için. En son sefer de kiliseyi kovalamıştım. Ama daha önce hiç insan aramamıştım. Zor olmuyor bulmak, terk edilmiş sandığım tozlu dükkânlardan birinin ışıkları yanıyor, içi insan dolu. Orada epey mutlu görünüyorlar, ne kadar da zıddız birbirimize.

İçeriye adımımı atıyorum, tezgâhta duran adama yaklaşıyorum. Nasıl hatırlayabildiğimi bilmediğim halde bunun dükkân sahibi olduğundan şüphe duymuyorum.

“Üşüyorum,” diyorum, neredeyse çıkmıyor sesim. “Donuyorum. Lütfen ısıtın beni.”

Adam beklenmedik bir panikle şöminenin yanındaki masaya oturtuyor beni. Artık hiçbir şeyi göremez haldeyim. Ama ısınıyorum. Şüphesiz ki sıcaklık böyle bir şey. Onu hissetmeyeli o kadar uzun süre oldu ki bunca zaman peşinde koştuğumun nasıl bir şey olduğunu unutacak hale gelmişim. Basit bir şöminenin de ısınmama yetebiliyor oluşu doğrusu beni korkutuyor. Buna rağmen yanmak istedim ben. Biraz ısınmak fazlasıyla yetecekken, kibriti küçümseyip yanmayı seçtim. Ne kadar da zavallıyım.

Başımı masaya dayıyorum, gözlerim yavaşça kapanıyor. İnsanların karanlık siluetlerini görüyorum pencereleri örtmeden önce. Daha yeni ısınan bedenim, bir daha ısınmamak üzere son kez üşüyor.

İkbal Sevgi DENKLİ

ZENCEFİLİ KÂĞIDA DÖKEBİLMEK

“Afiyet olsun ihtiyarlar! Yiyin, çekinmeyin. Bu ziyafet sizlerindir. Siz doymak bilmiyorsunuz diye geliyor bunlar başımıza. Sömürün, isterseniz şu şamdanı götürün eve. Bu bardak altığı da sizin olsun, ne dersiniz?”

Kız bağıyordu. Üstündeki baskıyı kaldıramadı, dışarı, trafiğe koştu. Tüm sürücüler haykırıyordu.

- Ne dikiliyorsun?

Aklı yerine geldi. Uzun sapsarı saçlarını iki kalemle tutturmuştu. Evden kaçmıştı. Evindeki ihtiyar bağırmaktan başka bir şey yapmıyorsa neden gitmesin? Bir de üstüne yitirmiş kadın aklını, “Harp Lisesi’nden arkadaşım” dediği, kimlikleri meçhul yedi erkeği eve davet etti. Tüm gün ağladılar ve kavga ettiler. Daracık evde çığlıklar atan yedi adam... Kız felaketlerle dolu dünyanın merkezinde yaşamak zorundaydı. Senelerce ailesinin yasını tuttu... Yanındaki tek insan olan anneannesini ise sevmiyordu. O kadın kardeşini iki çuval ıhlamur karşılığında birisine satmıştı.

Düşünmeyi bir saniyeliğine bıraktı. Alnındaki akıntıyı hissettiğinde acı çekmiyordu. Sadece yaşanmışlıkların verdiği hüznün vardı yorgun ruhunda... Bir çuval zerdeçalı ya da

zencefili olsaydı sesi biraz daha kuvvetlenirdi. Bu sayede özgür olabilirdi. Özgürlük, başarı, güç, sevgi... hepsi baharatlarda saklıydı. Alnındaki sıvı yavaşça çenesine kaydı. Önündeki insanları anımsayamadı. Akan sıvının ter olmasını umdu.

Omuzunu kavrayan güçlü elleri umursamadı. Hepimiz mutluluk istiyoruz ancak harekete geçecek kadar temiz kalpli değiliz. İntikam ve güç arzusu bütün vücudunu zehir gibi sarmıştı kızın. Bu durumda birisinden iyilik beklemek mantıklı mıdır? Nasıl gökyüzünün bulutu, yerin toprağı, insanın aşkı işe yaramadıysa; ilahi olmayan hiçbir güç dünyanın vahşetini ve kindarlığını dindirmeye yetmeyecektir. Asıl karanlık ışıktır, asıl korku cesarettir, asıl aşk nefrettir. Bağır bağırabildiğin kadar, sesi kısılan kaybeder. Hepimiz kazanmak için eğitildik. Bunun farkında olan zeki insanlar kaybetmeye oynadı. Ruha dokunabilen çoğunluk değil azınlıktır. Önemli olan gidişatı ne kadar değiştirebildiğindir. Dolayısıyla yeni görüş getirildiğinde sorgusuz kabul görmüştü. Kız asla böyle birisi olamadı, olmak istemedi. Bu yüzden yeni görüşten tüm kalbiyle nefret etti. On iki yaşında bir çocuk herkesin inkâr ettiği görüşün doğru olduğunu söyledi. Bütün oklar tersine döndü. Çocuk kürsüye çıktığında ruhundan daha fazla parlamıştı küçük gözlüğünün camları:

- Sesimizle varız, konuştukça haklı olmalıyız. Hayvani iç güdülerimizi kesip atmamız, en ufak duruma sinirlenmek akıl işi midir? Bu yüzden yumruğumuzla değil sesimizle savaşalım!

Yaşına göre fazla olgun konuşuyordu, bunu fark etmek istemediler. İnsanlar aldıkları mesajların gizli taraflarını görmekte berbattır. Artık insanların üstünlüğü seslerinin kuvvetine bağlıydı. Başkanlık seçimi gibi basit olaylarda bile çocuklar birbirine bağırırlardı. Yeni sistem buydu. Kız

mutsuzluğunu içine attı. Hafif kilolu küçük bir kız çocuğunun söylediği söz yetişkinleri ölesiye etkilemişti. Yepyeni fikir insanları kendi çarkında öğütüyordu. Fikir yayılmaya devam ettikçe insanlar ses güçlendiren maddelere yöneldi. Zencefil, zerdeçal, bal gibi birçok yiyeceğin satışı arttı. İnsanların güce olan aşkı gülünçtü. Kim biraz itibar için parasını baharatlara harcar? Yarı baygın kız gülmek istedi, sadece derin bir nefes alabilirdi. Görüşünü kaybetmek üzere...

Yerde yattığını fark etmedi, etraf sessizdi. Issızlık ona on altıncı doğum gününü anımsatmıştı. Ailesi, komşuları, herkes baharatlar için savaşıyordu. Kendisi ona göre tek güvenli yerde, bodrumda ağlıyordu. Dünyanın bu denli sessiz olması korkutmuştu onu. Anın mükemmelliğini fark edememişti. Farelerden çaldığı ekmek parçasına kibrit dikip üflediğini, kardeşinin iki çuval ıhlamur karşılığı satıldığını hatırladı. Düşünceler zihnini sardı, gözünden yaşlar süzüldü. Bir dilek dilemişti, bir kere daha sessizliği duymak, artık mümkündü! Hareket edemediğinden bağırarak istedi, sesi çıkmadı.

Yanağına sert bir tokat yedi. Bulanık figürün nasırlı elleri omuzlarında geziyordu. Onu sarsıyor ve ismini haykırıyordu:

- Uyan Nergis! Kalk artık, yalvarırım.

Cevap veremedi, inledi. Diğer yanağına da tokat yedi. Alnından akmaya devam eden sinir bozucu sıvının üstüne ağır kokulu başka bir sıvı döktüler. Alnı acıdan eriyor gibiydi, canından can gitti. Bilinçsizce gözlerini, kendisini sarsan kişiye dikti. Önündeki kişi siyah pardösüsü, yarı kesilmiş sakalları ile en değer verdiği insandı. Babasıydı. Çocukluk yıllarını anımsadı, çok erken yaştan itibaren derslere başlamıştı. Saatlerce yazı yazmaktan ellerini nasır tutardı kızın. Hasta babasını mutlu edebilmenin tek yolu vardı, doktor olabilirse belki babasını

kurtarabilirdi. Tüm acılarını hafif gülümsemesinin ardına sakladı ve tıbbı kazandı. Oysa ne çok isterdi gazeteci olmayı... Dersten kaytarabildiği vakitlerde harçlıklarıyla gazete alırdı. Günün birisinde en gizemli olayları yazabilmeyi hayal eder, kıkırdardı. Dedektiflerle röportajlar yapacak ve insanların saygınlığını mürekkebiyle kazanacaktı, iki kaşık zencefil tozuyla değil. Dillendirilemez bazı hakikatler, yaşamak gerekir. Yarı açık gözlerini kısıtı görüntünün netleşmesini sağlamak için. Toz pembe bir hayat sürmediğini biliyordu. Çocukluğu felaketti. Boş sokakların dehşetini yüreğinin en karanlık kesimlerinde hissederdi, gözyaşlarını hep tutardı. Savaş patlak verdiğinde oturup ağlayamamıştı bile. Siyah pelerinliler bunu isterdi işte... Hiçbir insan duygularını sonsuza kadar içine atamaz, mutlaka patlar. Bağırınlar, sesleri kısılın ister onlar. İstiraplar bir gün bitecek ancak gerçekleşmemiş hayaller silinmemek üzere ruha kazınacak.

Belki insanlar haklıydı, herkes gururu için yaşamalıydı. O gün gazeteciliğe başlamalıydı! Babası zaten ölecekti, neden tıbbı seçmişti ki? Hatta neden küçük erkek kardeşini umursamıştı? Sonuçta herkes bir gün ölecek. Kendisi de ölecekse hayatını en iyi şekilde yaşamalıydı...

Nergis'in göremeyeceği mesafeden siyah pelerinli bir adam sırtıttı. Plan onlar için tam işliyordu. Ne kadar müttefik, o kadar refah! Kişinin yaşam duvarını yıkmanın farklı yolları vardır, siyah pelerinliler bunu sağlamakla görevlilerdi. Umudun kırıntısına mahrumdu kız. Böyle birisini umuttan vurmaya çalışmak yalnızca canilerin yapabileceği bir kötülüktü. Yaşam duvarı yıkılın ki birisi daha gürültünün kölesi olabilsin!

Her sinirlendiğinde bağırarak ağlardı çünkü dünyadan bunu görmüştü. Güce "aşk" derlerdi ama kıza göre öyle değildi. Aşk, insanlık sesiyle yükselirken yaparken sustuğun şey ya da yanında

sessiz kaldığın kişi değil midir? Üşüyen adamın içtiği kahve, sevgiline gösterdiğin ilgi ya da ılık eylül akşamı aşk değilse nedir? Ancak kısa sürmeyecek mi? Bir gün bitmeyecek mi o kahve, ilgi tükenmeyecek mi, eylül akşamı yerini tatlı bir aydınlığa bırakmayacak mı? Yok olmak için ağlayanlar siyah pelerinlilerin hedefi olacak. Bu şekilde pazarlıyorlar çuvallar dolusu baharatı. Bunları düşünmeyi bırakmak istedi. Siyah pelerinliler bir şehir efsanesiydi, değil mi?

Kız kabuslarından kurtulmak niyetiyle çarpınırken izlendiğini fark etmiyordu. Adamın giydiği siyah kapüşon suratını örtüyordu. Siması belirsizdi. Siyah eldivenleriyle gizlediği yumruklarını sıkıyordu. Kol saatine bakıyor, tek ayağını yere vurup duruyordu. Adam o kadar sessiz mırıldandı ki neredeyse kendi sesini duymadı:

- Neden bu kadar gecikti?

Pelerinini savurdu, sırtını dikleştirdi. Önemli biri edasıyla kıza yaklaştı. Kızı sarsan, adını haykıran kişinin omuzundan tuttu, birden çekti. Babasına benzeyen genç irkildi, korkuyla geri atıldı. Ani verdiği tepki sebebiyle siması tamamen değişmişti. Artık on sekizlerinde bir genci andırıyordu. Kız olayı izlerken çenesi kasılmıştı, kimdi bu adam? Pelerinli adam genci döndürdü ve karanlık kapüşonun ardından gözlerinin içine baktı.

- Başarısız oldun.

Korkudan ve biraz da şaşkınlıktan çenesi kasıldı Nergis'in. Bu nasıl mümkün olabilir? Kızın uyanık olduğunu fark eden siyah pelerinlinin gözbebekleri küçüldü. Uzun kirpiklerinin arkasında, yemyeşil gözlerinde bir ışık parladı. Gözleri kıza kenetlenmiş... Ardından yavaşça kıza eğildi, derin iç çekti. Planları mahvolmuş sayılırdı. O sırada genç avuçlarını göğsünün

üstünde birleştirdi, titreyen sesiyle konuşmaya başladı:

- Lütfen affedin, Efendim! Ona bunu yapmak istemedim. Kimsenin hayatına ve vicdanına dokunmak istemiyorum. Bizler, birisi sinirlendiğinde ettiği hakaretler değil miyiz, Efendim? Birisi başka birisine bağırır, biz böyle doğarız. Yalnızca otuz desibel sesten ibaretiz! Sesin gücü kılık değiştirmek değil midir? O zaman neden insanların hayatlarını mahvetmek için uğraşıyoruz? Sadece kılık değiştirip uzaklaşabilirdik. Gerçek dünyada “bağırarak güçtür” görüşü sunan bir kız yoktu. Asla olmadı! O sizdiniz, bizdik. İnsanların seslerini çalmak istemedik mi? Ben istemedim! Bana otuz desibel yetiyor. Sizler ise çalarak var olmak istediniz. Herkes bağırırsa onların seslerinden beslenecektiniz. Haksız mıyım? Bunları siz bana söylemeden anlayacak kadar zekiyim, başarısız olmadım, Efendim!
- Sessiz olsana!

Genç titremeye başladı, Nergis’e baktı. Siyah pelerinli genç görevinde gerçekten başarısız olmuştu. İnsan topraktan yaratılmıştır ve toprağa dönecektir. Sesten yaratılmış bir varlık nereye giderdi? Bir gün başka bir ses mutlaka onları bastıracaktı. Genç ağlamaya devam ediyor ve bağışlanma diliyordu. Hayat gerçekten acımasızdı hiçbir şeyi olmayanlar için. Adam derinden gelen sesiyle, ağır ağır güldü. Ardından gülüşü gittikçe hızlandı ve korkunç bir hal aldı. Kız durumu filmi sahnelerine benzetmişti. İnanılmayacak gibi, kâbus... hangi film bu kadar korkunçtur? Adam elini uzattı, dokunduğunda gencin yakışıklı yüzü bulanıklaştı. Kafasındaki güzel sapsarı saçları döküldü. Kız etrafa bakmak için gözünü bir saniyeliğine kaçırdı. Tekrar baktığında genç ortalıkta yoktu. Yerde giydiği siyah kadife pardösüsü ve sarı saçları, havadaysa tatlı bir melodi kalmıştı. Siyah pelerinlilerin asıl niyetini öğrenmişti kız. Adamın yüzünü

görmeye çalıştı, nafile. İnatla susmaya devam etti. Adam yavaşça döndü. Kudretli kahkahasına perde çekilmiş, fısıldadı:

- Küçük Hanım... Sesinizle varsınız unuttunuz mu? Lütfen o güzel sesinizle şenlendirin beni.

Kız gözlerini kocaman açmıştı, yanıtlamadı. Eskisi gibi bağırarak istemiyordu. Genç gittiğinde aklında bazı şeyler değişmeye başlamıştı. Neden herkes ruhu bile olmayan, sestem ibaret varlıkların söylediklerine uyuyordu? Adam ona bakmaya devam ettikçe içinde büyüyen duygular karmaşıklaştı. Düşündükçe bağırarak, etraftaki her şeyi yıkmak istiyordu. Çılgınlık havaya karışsın, ona sarılan tek şey sesi olsun... Neden insanlar bu kadar korkunç olmaya inat eder? İki kaşık zencefil mi bizi kurtaracak? Mesele o zencefili yemek değil. Sesini yükseltmeden, yalnızca yazarak birisini ikna edebilmektir. İki kaşık zencefil tozunu kâğıda dökebilmektir asıl olay. Gerçek bir gazeteci böyle yapardı! Pelerinli adam sesinin tonunu değiştirmeden, aynı tatlılıkla mırıldandı:

- Hanımefendi, fısıldayın. Eminim sesiniz de en az sizin kadar tatlıdır.

Cevap yok. Gittikçe hiddetlenen adam yere sertçe oturdu. Kapüşonu sıyrıldı, omuzlarına düştü. Yüzünün yarısı genç bir kıza, diğer yarısı yaşlı bir adamı andırıyordu. Ellerini yumruk yaptı, kıza vurmamak için sıktı. En sonunda kendisini tutamadı:

- Neden susuyorsun ki? Kim itibar yerine sessizliği tercih eder? Sana torbalarca zencefil vaat ediyorum, ölünceye kadar seninle olacak kudreti neden reddedesin? Haykır! Bağırsana!

Pelerinli adam kız sustukça daha da küçülüyordu. En sonunda önünde duran tek şeyin siyah pelerin olduğunu fark etti Nergis.

Babası yoktu, ölmüştü. Bağırsın diye oynanmış bir tiyatroydu hepsi. Uzun zaman sonra ilk defa derin derin nefes aldı. Dikkat kesildi çevresine, onlarca insanın tartıştığı sokak ortasında yerde uzanıyordu. Karizmatik bir adam kaldırımında aklını yitirmişçesine bağıırıyordu: “Benim harika çillerim var! Kim bunu tartışmak ister?” Ardından bir kadın karşı kaldırımdan bağıırdı: “İnsanların zencefil almaması topluma hakarettir! Aksini iddia edenlerle tartışmak isterim!”

Herkesin deli olduğunu düşündü kızcağız. Bağıırbilmek için mantıksız şeyler üretiyorlardı... İşin vahim tarafı kendisinin onlardan farksız olmasıydı. Alnından akan sıvıyı hatırladı. Dokundu, hiçbir şey yoktu. O da hayaldı, muhtemelen... ya da tiyatroya biraz gerçeklik katılmıştı. Dizlerinin üstüne oturdu, kafasını kaşdı. Yaşama isteğı sardı bedenini. İnsanlar inatla susan genç kıza tepki gösterdi. Kimisi dudak büktü, “kalmış mıydı böyle geri kafalılar”?

Baharatlara yüklenmeyecekti Nergis, ihtiyacı yoktu. Zencefili yerse yesin, dinleyen olmazsa olmasın, kalemi olduğu sürece sözler birilerine ulaşmayacak mıydı? Önemli olan mürekkebiydi. Yazdıkça vardı, haklı olmak için bağıırmasına gerek yoktu. İnsanı delirten eksikliğini hissettiğı şeylerdir. Siyah pelerinlilerin hedefi o eksiklikleri yakalayabilmektir. Aile özlemini kalbine, başarısını kağıdına gömdü. Anneannesinin aklını kaçırdığını en sonunda tamamen kabul etti, ona maddi ve manevi destekte bulunacaktı. Kin tutmak satılan erkek kardeşini geri getirmeyecekti. Üniversiteye gönderdiği ilişığı kesme dilekçesine olumlu yanıt geldi. Aydınlık odasında sandalyesine oturdu, eline kalemini aldı. Diğer elinde kahvesi... Patronunun ona verdiği suç mahalli inceleme raporunun gazete taslağını yazmaya başladı. Neşeli bir melodi tutturdu dudaklarında, kalemini kağıdına salladı. Suratına derin, içten bir gülümseme yayıldı...

Melike Saniye BEKTAŞ

YENİDEN BAŞLAMAK MÜMKÜN

Saçları gecenin son meltemiyle uçuşuyordu. Güneş daha doğmadan soğuk sancıları başlamıştı. Saçlarına ve zayıf vücuduna uğrasa da umursamıyordu. Siyah demir kapıyı tek eliyle ittirdi. Mermer taşların, çam ağaçlarının ve cansız bedenlerin arasında yürümeye başladı, soğuk sancılara kafa tutarak. Kısa yürüyüşten sonra bir mezarın başında durdu. Mermere oturdu. Bir cesedin soğukluğunu tattığı için mi yoksa gecenin ölüp güneşin doğacak olmasından dolayı mı bu kadar soğuktan oturduğu yer? Düşündü, cevabını umursamadı. Zaten cevabın ne önemi vardı.

Mezar taşında gezindi gözleri. Her okuyuşunda o kadar yabancı ve soğuk geliyordu ki... Teninde hissettiği buz gibi soğukla yaşayabilirdi de bunun soğukluğu ile yaşayamazdı, yaşamak istemezdi.

“Merhaba... Yine ben.”

Derin bir nefes aldı. Gözleri kaynar yaşlarla doldu. “Ağlama!” dedi içinden kendine. “O ağlamandan nefret eder. Sakın ağlama!” Kurumuş dudakları titredi.

“Mezarında boş yer var mı, içimdeki acıyı ve zehirli geçmişimi gömeyim.”

Taze toprağında gezindi gözleri usulca. Konuşmak için içinin en derin köşesinden güç dilendi.

“Geçen hafta kitaplıkta babamın eski günlüklerini buldum. Senin hamile olduğunu öğrendiği günden doğurduğun güne kadar tuttuğu günlüğü okudum baştan sona. Defalarca düşürmek istemişsin, daha doğmadan nefret etmişsin babamın yazdıklarına göre. Neden bir insan karnına yeni tutunan bir candan nefret eder ki? Üstelik o karnındaki canı oluşturan kendi parçaları olmasına rağmen. Her düşürmeye çalıştığında babamın ödü koparmış. Babam o kadar çok istiyormuş ki senin nefret ettiğin parçanın hayat bulmasını... Sen hamile olduğun güne lanet ederken babam o günü miladı ilan etmiş; Hazan’dan öncesi ve Hazan’dan sonrası diye... Gecenin on ikisinde sancıların tutmuş. Babam apar topar hastaneye götürmüş seni. Doğum bir saat on sekiz dakika sürmüş. On beş aralık bir kırk beşte nefret ettiğin kız hayata gözlerini açmış. Etraf karlı, hava soğukmuş. Doktorlar kucağına verecekken istemiyorum bana vermeyin diye bağırılmışın tüm hastanede. Yüzüne o gün bir kere bile bakmamışsın. Hep babam ilgilenmiş.”

Git gide dolan gözleri ve titreyen sesiyle daha fazla devam edemedi. Derin nefesler aldı. Onu bir kezzap gibi yakan geçmişinden bir nefeslik müsaade istedi. Konuşmasına devam etmeye başladı fakat sesinin git gide titremesine engel olamadı.

“Neden sevemediğini çok düşündüm. Seni anlamaya çalıştım. O küçük kız sevgini kazanmak için çok çabalamıştı. Turuncu saçlarını sevmezdin. Sürekli dibin geldikçe farklı renklere boyatırdın saçlarını. Bir keresinde babam saçlarımı iki yandan at kuyruğu yapmıştı. Kırmızı kurdeleli tokalarımı takmıştı. Dalgalı saçlarımla çok güzel olduğumu hissediyordum aynanın karşısında. Sonra eve yine saçlarını siyaha boyatmış bir şekilde geldin. Sana ilk kez o gün bu soruyu sormuştum. Anne...”

Bir hıçkırık ko-ptu dudaklarından. Nefes alamadı bir anlığına. Gözlerindeki yaşların sur sesiydi sanki hıçkırığı. Yaşlar dolu bir kıyamet ko-ptu. Bu kelimeyi kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Ağzına her aldığında bile kalbinin kayışından bir şeyler kopardı. Fakat bugün o kayışlar paramparça olmuş, meteor misali yüreğine düşmüştü. Yaktıkça yaktı annesine karşı bir buzul olan kalbini.

Ağlayarak konuşmasına devam etti. “Anne neden sürekli saçını boyatıyorsun?” Diye sormuştum merakla. Sende siyah gözlerini gözlerime dikmiş, soğuk yüzünle; “Turuncu lanetlidir Hazan. Turuncu beladır.” Deyip odana çıkmıştın. Sen öyle deyince uzun uzun aynada saçlarıma bakmıştım. Ve ben o gün çok sevdiğim turuncu saçlarımdan nefret etmişim.

Yürek yangını kainatın en üstün varlığı olan insanı, bir mermerin karşısında aciz bırakabilirdi. Gözyaşları hem cansız taşı hem annesinin toprağını öyle bir suluyordu ki nerdeyse mezar o acı dolu yaşlarla cana gelip acıyacaktı kıza. Yanı başındaki çam ağacı bile kızın haline içi acıdığından olsa gerek dallarını sağa sola savurmayı durdurmuş, kızın acısını dinliyordu.

“Bizi terk ettiğin günü hatırlıyorum. Babamla bahçeye kırmızı güller dikiyorduk. Sen bir aydır eve gelmemiştin. Odanızdaki pencerenin kenarında, eskimiş yoğurt kabında duran kırmızı güllerini benden daha çok severdin. Ben de babama kırmızı güller alıp bahçeye dikelim diye ısrar etmişim. Sandım ki eğer bahçeye kırmızı güller dikersek sen eve geri dönersin.”

Buz gibi avuçlarıyla kaynar yaşlarını sildi. Derin bir nefes daha aldı ve dudaklarından usulca serbest bıraktı. İçindeki yangının hârı yavaş yavaş soğuyordu.

“Çocuk akli işte. Nerdeyse tamamlamış sayılırdık, babamla

bahçeye ektiğimiz gülleri. Sevinçle ellerimi çırpıyordum. “Annem çok sevinecek buna. Sevinir değil mi baba?” Diye neşeli neşeli soruyordum babama. Babam uzun uzun yüzüme bakıyordu. “Sevinmez.” Diyemiyordu ama yalan söylememek için de susuyordu. O zamanlar babamın neden sustuğunu hiç anlamamıştım. Büyüdükçe babamı daha iyi anladım. Sonra babamın yanına gidip boynuna kocaman sarılıp “Baba annem ne zaman gelecek? En sevdiği gülleri de diktik ya çabuk gelir değil mi? Gülleri için gelir.” Demiştik buruk bir gülümsemeyle. Babam o zamanlar anlayamadığım derin bir anlamla baktı yüzüme.” Belki bir gün gülleri için gelir.” Demişti yüzündeki sıcacık gülümsemeyle. Babamın kucağından sevinçle fırlayıp son kalan gülü dikmeye koyuldum. Tam son gülü dikerken bahçe kapısından içeri girmiştin. Sevinçle “Anne!” Diye bağırıp koşarak yanına gelmiştim. Babam şaşkınca bakıyordu sana. Benim sevincimi bile umursamamıştın kapıdan girdiğin an. Diktiğimiz güllerin üzerine basa basa yürüdün. “Anne dur güller!” Diye bağırılmıştım arkandan. Yine umursamamıştın. Tek tek ezdiğin gülleri topladım. Dikenleri avucuma batmış, kanatmıştı. Tek amacım bir daha bizi bırakma, mutlu ol diye sana gül vermektir. Babamla evin içine girmiştiniz. Kısa süre sonra karşılıklı bağışmalarınızın sesi geldi evden. İçimdeki huzursuzluğa rağmen masumca sana gül vermeyi bekliyordum, kan ve gül dolu minicik ellerimle. Kapıyı hırsla açtın. Sana gülleri uzatırken bir kere bile bana bakmadan, beni ittirerek çıkıp gittin. Elimde duran güllere bakmıştım uzunca. Babam evden çıkıp yanıma gelmişti. Kanayan avuçlarımı görmüştü. Telaşla avuçlarımla ilgilenmeye başladı. Cımbızla tek tek çıkardı tüm dikenleri. Keşke kalbimde açtığın yaraları da bir cımbızla çekip çıkarabilseydik o an. Babam güllere üzüldüğümü sanıyordu. “Üzülme. Daha güzel güller alırsın. Daha güzellerini dikeriz bahçeye.” Diye teselli etmeye çalışıyordu. Senin bizi terk edişine üzüldüğümün farkında değildi o an. Belki de farkındaydı, tek tesellimin güller olacağını düşündü.”

Saatine kaydı gözleri. Burada geçirmesi gereken vakit giderek daralıyordu.

“Buraya sana çok iyi bildiğin geçmişi anlatıp da senden hesap sormaya gelmedim. Ölü bir bedenden, ölü hatıraların hesabını sormak ahmaklık olur. Yalnızlıktan kudurmuş bir çocuğun arabalarının kaportasını çizizi gibi yüreğimdeki acının sözcüklere dökülüşü de hep sinsiceydi. O kadar sinsiceydi ki acıdan mezar taşınla uyuşunca fark ettim. Her şeye rağmen teşekkür ederim anne. Sen minicik bir ruhu kimsesizlik cehennemlerinde umutsuz büyümesini sağladın. Dünyanın kötülüğü hayatımın başlangıcında öğrettin. Küçücük yüreğim o zamanlar çaresizliği kendine mesken edinmeseydi şu anki yaşadığım felaketten güçlü kalkamazdı. Biliyorum anne, bir insanın içinde umut barındırabilmesi için umutsuzluğun dibini görmesi gerek. Sadece yeterince çaresizlikle bıçaklanmayan yürekler yarınlara umutla bakamaz. Çünkü umut zifiri karanlık tünellerin sonundaki o küçücük ışıktır. Aydınlığa ulaşmak için gönüllü olarak ömrünü ortaya koymaktır. Karanlıkta, baskı altında oluşan pırlanta gibidir. Ve ben bunu fark ettiğimde çocuk kalbim her şeye küstü. Babamla bile konuşmuyordum. İç dünyama kendimi kilitlemiş, kimsenin oraya girmesine izin vermiyordum. Sabahtan gecelere kadar odamda ben, kalemim ve defterim içimdeki enkazla uğraşıyorduk. Bir gün babam odama geldi. “Nasılsın canımın içi?” Diye sormuştu. “Deprem gibiyim.” Demiştim. Babam tebessüm ederek. “Evet deprem gibisin. Ama deprem yıkarken yapar da. Göller yapar, denizler yapar, kıtalar yapar... Dünyayı dünya yapar. Bence artık bu defterdeki minik dünyayı öğretmenlerine göstermenin vakti geldi.” Demişti. O gün ben babam sayesinde önce umudun kırıntılarını gördüm. Bir insanın ne kadar yıkılırsa yıkılsın yeniden başlayabileceğini o zaman fark ettim. Öğretmenlerim beni yarışmalara yönlendirdi. Sonra birkaç dergide yazılarım yayınlandı. Yazdığım yazılar derecelere girdi, ödüller aldı.

İnsanlar yazdıklarımı beğenmeye, satırlarıma sığınmaya başladı. Bazen yazdığım bir cümle bir insanın evi oluyordu bazen de yaralanan yüreklerine ilaç. Bunu gördüğüm an daha çok sarıldım kalemime. Daha çok yazdım. Yazdıklarım önce beni iyileştirdi sonra beni anlayanları. Sesimi buldum, sesimi duydum. Beni arayan, yıllardır ulaşmamı bekleyen o kalabalığı buldum. Ve senin sayende oldu bunlar. Sen beni çıkmaz sokaklarda bıraktın. Bende o çıkmaz sokaktan kaza kaza kendime yeni bir yol yapıp yürüdüm. Umut, insanı kandıran en büyük yalandır diye hiç inanmazken şimdi her taşın bir gün çatlayıp yeşereceğine inanacak kadar umutluyum. O her gece yorganın altında ağlayan kız şimdi yazar ve yönetmen. Ama insan umutlu olunca hayat çiçek gibi olmuyor. Seni terk edip giden annenle yıllar sonra bir trafik kazasında karşılaşıyorsun. Annen toprak oluyor, senin bacağı kopuyor. Çoğu insan tek bacakla yaşamayacağını düşünüyor. Birkaç saate uçağım kalkacak ve yurt dışında bir seminer vereceğim, yeniden başlamanın mümkün olduğuna dair. Tek bacağımla tutunacağım beni koparmak istediğin hayata. Yıllar önce tüm dünyayı başıma yıktığında anlamıştım yeniden başlamanın mümkün olduğuna. Gerekirse bin kez yıkılsın dünyam, her seferinde en baştan başlarım.”

Doğan gün ışınlarını yüzünü yalamaya başladı. Yeniden doğan güneşin ışınlarına gülümsedi. Saatine baktı. Uçağın kalkmasına iki saat kalmıştı. Kol değneklerine tutunarak ayağa kalktı ve gitti; yeniden başlamak için. Zaten yaşam denilen şey her gün yeniden başlamak değil miydi?

Nehir EKŞİ

SÖNÜK GÜNEŞİN PARÇALARI

“Her mektup bir zamanla başlar ve bir mekanla biter, sevgili dostlarım. Mektuplar, tarihin kelimelerini kayda geçiren en nadir duygulardır. Her satırın arasında ayrı bir unutulmuşluk yer alır ve bununla karşı karşıya kaldığımızda, sıradan bir mektubun altında yatan duyguları anlamak; bir kumaşın ilmek ilmek dokumak kadar zordur. Acılarını, tek bir harfin kıvrılışında size sunanından tutun hafif bir titreyişte mutluluğunu gizleyenine kadar çekingeni var.”

Mahra, ağzından çıkan her kelimedede seneler sonra sırlarını açıklayan bir sihirbaz gibi hissediyordu. Zihnindeki bilgileri, insanlarla paylaşmak için zamanın durmasını diliyor; mektupların gizlerini olabildiğince onlara açmak istiyordu. Yüzüne vuran loş ışıkların altında yıllardır verdiği emeğin karşılığı yatıyordu. Gözlerini karşısındaki insanlara çevirdiğinde bu çabadan izlere şahit olmak, tahmin ettiğinden çok daha gurur vericiydi. Burada binlerce hikaye vardı ve bunları herkesin görmesini istiyor, zihnindeki en can alıcı kelimeleri feda etmekten geri kalmıyordu.

Arkasındaki insanlara rağmen her parçası için özenle uğraşmış dekorların ve duvara asılmış çeviri eskizlerinin arasından geçti. Günümüze ulaşabilmiş hikayelerin gölgelerinde ilerlerken,

kendinden oldukça emindi. Dik bir duruşu, nereye gittiğini bilen adımları vardı. Ayakları yere oldukça sert basıyor ve bu ilgileri üzerinde toplamaya yetiyordu. Havadaki küf kokusu etrafa saçılan kelimelerin en büyük kanıtı gibiydi. Üstelik üzeri camlarla korunmuş mektupların, insanları kendine çeken fısıltılı sesleri de küçük bir ayrıntı olarak kendini belli etmekten geri kalmıyordu. Buradaki her şey var olabilmek için çabalıyordu ve Mahra onlara kulak vererek basit bir ayrıntının devasa bir gerçekliğe dönüşmesine sebep olabiliirdi. Hatta ilerlemesini durdurup yanında yer aldığı sarı, yırtılmış ve bir parça da yıpranmış parşömen için belki de bunu çoktan başarabilmişti.

Mektubun üzerindeki kat izleri oldukça yorgun ve zamanın altında ezilmiş gibi sessizdi ama nefes sesleri hala duyuluyor, duyulmasa bile parşömenin yüzündeki kırışıklar bazı şeylerin devam etmekte olduğunu gösteriyordu. Fısıltı yüklü çığlıkları, sıranın en önünden müzenin çıkışına kadar herkes tarafından iştiliyor fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Mahra da bunu bilerek anlatmaya başladı. Önce hikayesini, sonra da ateşin kendisini.

“Şu an gördüğünüz mektup, müzemizde bulunan en eski eserlerden biridir ve bir mektup olmanın yanı sıra günlük özelliği de taşımaktadır. Üstündeki yazılar uzun uğraşlar sonucu dilimize çevrilmiş ve çeşitli araştırmalar doğrultusunda eserin yaklaşık beş yüz yıl öncesine ait olduğu belirlenmiştir. Parşömende ve araştırmalarda geçen deniz, savaş, gemi ve kaptan gibi kelimelerden yazının bir denizciye ait olduğunu anlıyoruz fakat yakın zamanda yazının çevrilen yeni bölümleri sayesinde daha net bir sonuca ulaştık ve bir korsan olduğu kararına vardık. Yazı bilimsel bir nitelikten öte bir korsanın iç çatışmasını bize sunarken yaşadığı hayattan ipuçları da vermektedir.”

Parşömenin gölgesindeki küçük alazları anlatan Mahra, herkes kendisini dinlediği için memnundu. Bütün gün beklediği

an ayağına kadar gelmişti ve saatlerdir kendisine uğramayan heyecan da yanı başındaydı. Hem elini ayağını dolaştırabilecek kadar cesur hem de tahmin edemeyeceği kadar tehditkardı. Fakat Mahra'nın, kağıt parçasında yazarların bu heyecandan daha güçlü olduğunu anlaması sadece birkaç saniye sürdü. Hiç düşünmeden harlanmakta olan ateşe birkaç odun daha atarak konuşmaya başladı.

“Mavinin Nefretine Batırılmış Günler; Birinci Nefret,

Kelimesizliğin zulmüne uğradığım saniyelerde oradan oraya savrulmakla meşgulüm yine. Zihnim, düşüncelerim, yerinde yeller esen kalbim bile boşluğun içindeki hissizlikte kayboluyor ve ben kendimi yine yıllardır süren savaşımdaya buluyorum. Hiçliğin içindeki silik geçmişimle elimde tahtadan bir kılıç tutarak güçsüz, hayır belki de oldukça güçlü bir şekilde savaşıyorum. Binlerce kez galip geldiğim bir savaşta yeniden mahvoluyorum.

Şimdi yol görüldüğünden daha uzun, düşman sanıldığından daha kurnaz. Tek yüreğin iki ayrı kısımları olan biz uzun seneler sonra ilk defa gerçekten biriz, beraberiz. Hepimizi birleştirebilecek kadar büyük bir güçle karşı karşıyayız ve her şey bir avuç cesarete bir tutam da güvene bağlı. İçimizdeki denizler eskisinden daha öfkeli, daha acımasız... Bu hırçınlığın arasında kendi denizimizin fedakarlığını unutmak, birbirimize yapabileceğimiz en büyük kötülük olur. Başlatacağımız kıyamette düşmanın değil bizim üstümüze kara bulutlar gibi çöker. Ölen de biz oluruz, öldüren de.

Her şey pamuk ipliğine bağlı ve ihtimaller eskisinden can yakıcı. Bu yolda hepimiz birer piyon, hepimiz birer askeriz. Okyanusun karşısında küçükük bir dalga kadarız fakat hepimiz okyanusun parçalarıyız, biz olmadan okyanus da olmaz ve

bunun kimsenin umurunda olmadığıнын farkındayım. Savaş karşındaki cahilse daha zor değil midir zaten? Bunu biliyor ve sonuna kadar destekliyorum. En nihayetinde bu dünyayı ya cehalet yıkar ya da vicdansızlık fakat ben cehaletten yanayım. Cahil birine istediğimi öğretebilirim ama vicdansız olana, kalbimizdeki şefkatte gömülü olanı anlatamam. Bu cihanda, vicdanın olmadığı yerde yaşam da yok. Maalesef vicdansızdan çoğu da yok.”

Seslendirmekte olduğu kağıdın kelimelerini bir bir tüketen Mahra, defalarca üstünden geçilmiş bu satırlarda gönüllere uzanan her patıkayı avucunun içi gibi biliyordu. Kimler için hangi yolu seçtiğini, kelimelerin kendi iradeleri ile hareket ettiğini ve mantık dinlemediklerini öğreneli uzun zaman olmuştu. Fakat karşısındaki insanların ne bu patikalardan haberi vardı ne de kelimelerin söz dinlemediğinden. Bir merak vardı ki hepsinin içinde bilmeyişlerine yanamadı. Bunun yerine hepsinin gözlerinde gördüğü öğrenme arzusuna ve işittiği soruya sevinmeyi seçti.

- Peki, korsana ya da halkına ne olduğu öğrenildi mi?

Yüreklere üflenen bu geçmiş kırıntıları zihinlere kazınmış bir hikayenin soluk başlangıcıydı. Bir filizin yeşermesi kadar olağandı fakat pandoranın süslü kutusu açılmak için daha kaç asır bekleyecekti bilinmez. Bu sefer her zamankinden daha kibirli, daha cimriydi. Emek istiyordu, ilgi istiyordu, hepsinden önemlisi zaman istiyordu. Bu da olumsuz cevapları yanında getiriyordu.

- Maalesef hikayenin kalanı tam olarak çözülemedi ama günlüğün devamı hala inceleme altında. Her geçen gün biraz daha ilerleme kaydediyoruz fakat güncel bilgilere göre yazının kendi içinde ikiye bölünmüş bir halka ait olduğunu

düşünüyoruz. Uzun süre birbirleri ile çatışma halinde olan milletin ortak bir tehdit karşısında mecburen bir araya geldiği ve var olma savaşı verdiği, yazılarda oldukça net bir şekilde anlatılıyor. Savaşı kimin kazandığı ve halkın birbirleri ile barışıp barışmadığı konusunda ise yeterli bilgiye sahip değiliz. Dediğim gibi günlüğü çevirdikçe bir sonuca varacağımızı umuyoruz. Kim bilir, belki de savaşın getirdiği sorumluluklar birbirlerine duydukları nefreti törpülemiş, yok olma korkuları onlara anlayışı bahşetmiştir.

Mahra'nın bakışları, uzun soluklu cevabının ardından tek tek umutla ağırlaşmış, hüznüyle boyanmış ve ilgiyle sarılmış gözlerde gezindi. Onların üzerinde yarım kalan geçmiş gördü. Hepsinin sonunu kendi yazdığı hikayeleri birer birer okudu. Bazen feryatlarla dolu sahnelere şahit oldu, bazen huzura kavuşan bir milletin sevincine, bazen de sadece hissiz bir belirsizliğe. Bir korsanın acıyla harmanlanmış kaleminde o ya da bu şekilde kendini bulan insanlara rastladı. Yüzlerindeki çizgileri her saniye değiştiren bir hikayenin sesiydi bunlar ve çoğu sestem kısıp olmalarına rağmen taşıdığı anlamlar oldukça güçlüydü.

Duygular, ilk hikayenin hazırlıksızlığından dolayı, olması gerektiğinden daha uzun sürede sindirildi. Bu hikayelerin hepsi, geçmişten gelen sönük bir güneşin parçasıydı ve bir tanesi Mahra'nın hemen sağında yeniden duyulmak için can atıyordu. Birkaç adım ilerleyip yanında durduğu bu mektup bir öncekine kıyasla daha sağlam daha yeniydi fakat kesinlikle daha az etkileyici değildi.

Ellerini eski kağıt parçasına uzatırken bu sefer daha farklı duyguların tesiri altındaydı. Birkaç dakika önce hissettiği heyecan şimdi kendi köşesine çekilmiş yerini tatlı bir sakinliğe bırakmıştı. Tecrübe bir kalkan gibi önüne siper olmuş, kelimeler ağzından oldukça acelesiz dökülmüştü.

“Sıradaki eserimiz biraz öncekinin aksine daha yakın bir tarihe ait ve daha anlaşılır bir mektuptur. 1872 yılının Nisan ayında yazıldığı bilinen mektup, aşık bir kızın ayrılmak zorunda kaldığı sevgilisine yazdıklarını içermektedir. Günümüz Türkçesine uyarlanan bu eserde düşünülenin aksine ayrılımlarının sebebi aile baskısı veya ihanet değildir. İki sevgili de birbirini çok sever ve önlerinde bir engel yoktur. Kız gurbetten gelmiş, içine kapanık ve düşüncelerinde boğulmakta olan çekingen biridir. İnsanlarla ilişkileri iyi değildir ve gerçekten yalnız bir bireydir. İsminin Yafes olduğu bilinen mektubun sahibi de bunun aksine varlıklı bir aileye mensuptur. Kırmızı bir zakkum çiçeği sayesinde tanışan bu ikili, kendilerini beklenmedik bir aşkın içinde bulur. Kız, Yafes sayesinde bazen kitaplarla, bazen müziklerle bazen de basit semt gezmeleriyle kendini bir dönüşümün içinde bulur. Yaşamın güzelliklerini yeni yeni fark etmekte ve gün geçtikçe hayata dönmektedir. İkisi de gayet mutlu ve halinden memnundur fakat günlerden birinde ilginç bir şekilde Yafes yanına gelmeyi bırakır. Ardından sadece ufak bir not bırakan Yafes’in son sözü “Geleceğim”den başka bir şey olmaz. O gün bugündür Yafes’ten bir daha haber alınamaz ve kız çareyi gördüğünüz satırları yazmakta arar. Yapılan araştırmalar sonucunda ortaya çıkan bu bilgiler, kızın kendi hayatını yazdığı bir defter ile keşfedilir. Mektup da bu defterin arasından bulunur.”

Uzun bir açıklamanın ardından insanları daha fazla bekletmek istemeyen Mahra, mektubu okumaya başladığında kafasında soru işareti olanlar bile sorularını sonraya saklamıştı. Herkes susmuş hatta bırakın susmayı Mahra’yı tam olarak duymak için neredeyse nefes almayı bile bırakmıştı. Bir hikaye bitmiş sıra başka bir hikayeye geçmişti. Sabırsızlık herkesin yüreğine tohumunu ekmiş, Mahra da bu tohumun can suyunu vermişti.

“14/04/1872

Sevgili Yafes'im, Nefesim;

Binlerce arkadaş edindim senin yokluğunda. Hepsinin içinde ayrı ayrı binlerce hikaye vardı. Birçok şarkı keşfettim kelimelerinde kaybolduğum, belki de biraz savrulduğum. Soluksuz maceralar okudum yüreğime inandıramadığım ama en nihayetinde kendimi yine sana kapılırken buldum. Seni son görüşümün bende bıraktığı iz bir gölgeden ibaret. Kokunsa hâlâ dün gibi aklımda. Sen gideli aylar oldu, mevsimler geçti. Kaç kere seni düşünerek bıraktım kendimi uykunun kollarına, bir noktadan sonra sayamadım. Seni rüyalarımda görme umudumu hiç yitirmedim... yitiremedim.

Bana hayatı sunan o kırmızı zakkum var ya, yaprakları senden sonra teker teker döküldü. Geriye de kalbime serpiştirdiği zehirden başka bir şey kalmadı. O zehir yokluğunla büyüdü içimde. Her gün özenle verdim suyunu, verdim ki en azından o kalsın sana dair. Kalmadı.

Yokluğun hâlâ acıyla kavursa da beni, sana teşekkür ederim. Çünkü ben seninle bir kez daha büyüdüm. Acı ilmek ilmek işlerken kalbime umut her seferinde yaramın üzerindeki sargı oldu ve senin sayende bir şey daha öğrenmiş oldum sevgili Yafes'im. Umudun kökleri büyümenin bir yolunu daima buluyor.

Vedalar acıyı getirse de beraberinde bizimki öyle olmasın. Birbirimizi her hatırladığımızda nefretle, acıyla değil; özlemle dolsun kalplerimiz, en mutlu anılarımızla. Sen gözümden sakındığım, izlemeye doyamadığım; yolun sonunda

kahramanım oldun. Ne kadar beni sensiz ama seninle dolu bu şehre hapsetsen de ruhumun esaretinden kurtaran da sensin ve maalesef gözlerinde kaybolduğum, bu dünyada bedelsiz kurtuluş yok. Benim kurtuluşumun bedeli de sensizlikmiş meğer. Bize bir veda gerek Yafes'im. Belki o da tek kelimelik olur ama bize bir veda gerek...

Umudun kökleri yeşerdiğinde görüşmek üzere...”

Arkasında dolu gözler bırakan mektubun, seyircilerine vedası görkemli olurken bu aynı zamanda bir başarının resmiydi. Otuza yakın insan şu an burada duruyor ve bir kağıt parçasının buğulu acısını beraber yaşıyorsa evet, bu gerçekten bir başarı sayılabilirdi.

‘Küçük zaferler’ diye düşünmeden edemedi, Mahra. Küçük zaferler her zaman hatırlanmaya değerdi. Öyle ya da böyle hatırdaki kalan en kıymetli şeyler çevirmeye devam ettiğimiz beyaz sayfalardı ve bugün herkesin gönlünde geçmişle harmanlanmış birer sayfa açılmıştı. Acı veya değil o sayfa çevrilmişti ve Mahra kimseyi, açtığı sayfaya değerli birkaç kelime bırakmadan göndermek istemiyordu. Bu kelimeleri onlar kendi mi yazardı yoksa mektuplar aracı mı olurdu bilinmez ama günün sonunda gelecek kadar aydınlık bu sayfaların, buradan eli boş çıkmayacağına emindi.

Nesibe Feyza ŞEREFİOĞLU

RUH U REVAN

Serin bir sonbahar sabahıydı. Gemi İtalyan'ın en işlek limanlarından biri olan Cenova Limanında durmuştu. Genç adam yeni güne gözlerini burada açmıştı. Dostlarıyla birlikte dünyanın farklı yerlerine gidip yük taşıyorlardı, bundan dolayı bu, onlar için sıradan bir şeydi. “Ali! Uyandın mı? Bugün pazara gitme sırası sende!” Genç adam yataktan doğrularak cevapladı. “Uyandım, geliyorum!” Kalkıp hazırlandı ve odasından dışarı çıktı. Bütün arkadaşları yemeklerini yiyip işlerinin başına dönmüştü bile. Ali de iki parça ekmek ve biraz peynir yiyip yanına boş bir çuval aldı. Uzun süreli yolculuklar yaptıkları için bol bol erzaka ihtiyaçları oluyordu. Geminin çıkışına yönelerek gemidekilere seslendi. “Ben pazara gidiyorum!” Merdivenlerden inerken başının döndüğünü hissetti fakat “biraz sonra geçer” diye düşünerek çok da umursamadı. Hızlı adımlarla kalabalığın arasına karıştı. Pazar alanına geldiğinde etkilenmemesi imkansızdı. Yerler gri taşlarla döşenmiş, satıcı tezgahları ise rengarenk ürünlerle donatılmıştı. Taşların gri olması ürünleri iyice ön plana çıkarıyordu. Pazarın tam ortasında da küçük bir çeşme vardı. Genç adam dikkatini toplayarak ihtiyaçlarının satıldığı tezgahlara yöneldi. İş neredeyse bitmişti ki başı dönmeye başladı. Tutunacak bir yer aramak için elini uzattı fakat elini uzattığı yerde kocaman bir boşluk haricinde hiçbir şey yoktu. Genç adam dengesini kaybetti ve yere yığıldı.

Etraftaki insanlar panikle denizcinin etrafını sarmaya başlamıştı. İçlerinden biri doktor olduğunu iddia ederek genç adamın yakınılardaki bir hastaneye taşınmasını rica etti. Kalabalıktan iki kişi gönüllü olarak adamı hastaneye kadar taşıdılar. Yaklaşık yarım saat sonra denizci gözlerini bembeyaz bir odada açmıştı. “Nasıl hissediyorsunuz?” Kafasını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Beyaz önlüklü, genç bir adam endişeyle suratına bakıyordu. “Ah kafanız karışmış olmalı. Şu an bir hastanedesiniz. Pazar yerinde bayıldınız ve buraya taşındınız. Ben de sizi muayene ettim.” Gemici şaşkınlıkla doktorun yüzüne baktı. Bayıldığını duyduğu için şaşırmıştı. Doktor birkaç tane test yaptırmasını tavsiye etti.

Birkaç gün sonra...

Adam yapılan testlerin sonucunu öğrenmişti. Düşünceleri yüzünden zihni bir su kadar durgun, dalgalar kadar boğucuydu. Kanserd. Ve bunun şokunu üstünden atamıyordu. Kocaman bir boşlukta idi sanki. Evet, doktor söylemeden önce bazı şüpheleri vardı. Fakat kanser olabileceğini düşünmemişti. Doktor, kanserin dördüncü evrede olduğunu ve tedaviye başlamak için çok geç olduğunu söylemişti. Genç adam istese de tedavi olamazdı, çocukları ve eşi için para kazanması gerekiyordu. Vakit kaybedemezdi. Gemici olmayı seviyordu. Ömrünün yarısı denizlerde geçmişti, bundan pişman değildi fakat ailesiyle daha fazla zaman geçiremediği için pişmanlık duyuyordu. Eşinin ve çocuklarının yanında olamamıştı. Şimdiyse karşılına çıkıp hasta olduğunu ve fazla zamanı kalmadığını açıklaması gerekiyordu. Bunu istemiyordu. “Benim yüzümden yeterince üzüldüler. Onları daha fazla incitmek istemiyorum.” Diye düşündü. Kimseye hasta olduğunu söylemeyecekti. Gemideki dostlarından da saklayacaktı. Böylesinin daha iyi olacağına inandırmıştı kendini. Kalbinin derinliklerinde bunu yapmasının yanlış olduğunu biliyordu ama böyle bir durumu açıklamak çok zor geliyordu. Genç adam bir karar aldı. O günden itibaren bir

günlük tutacaktı. Uyumadan önce yaşadığı ve hissettiği her şeyi yazacaktı. Bu düşüncelerinden sıyrılıp işinin başına dönmesi uzun sürmemişti. Adam, geminin bakımı ve raspa yapmanın yanı sıra yük taşıma ve aktarmayla da ilgileniyordu. Bütün işlerini bitirene kadar hava kararmaya başlamıştı bile. Herkes odalarına çekilmişti. Denizci odasına gidip kendiyile baş başa kalmaya hazır hissetmiyordu. Güverteye çıktı. Semada göz kamaştırıcı bir asillikle duran dolunay ve onun hemen yanına muntazam bir şekilde sıralanmış yıldızları izlemeye başladı. İster istemez aklına düşüyordu hasta olduğu ve pişmanlıkları... Tüm hayatı kayan bir yıldız gibi gözlerinin önünden geçip gidiyordu sanki. Gözünden bir damla yaş düştü adamın. Günlük yazıp içini dökmenin ona iyi geleceğini düşünerek koşar adımlarla odasına gitti. Masasının üstünde duran deri ciltli defteri aldı. Yaptığı ilk şey defterin ilk sayfasına “RÛZNÂME” yazmak oldu.

3 Ekim1952

Merhaba. İlk defa bir günlük tutacağım için biraz heyecanlıyım. Aslında pek de anlatmaya değer bir hayatım yok. Fakat ölürsem, bu günlüğün eşime verilmesini istiyorum. Bugün kanser olduğumu öğrendim. Ne olursa olsun güçlü durmam gerektiğinin farkındayım. Bir şeyim yokmuş gibi davranmak daha şimdiden beni yormaya başladı fakat dayanabileceğimi düşünüyorum. Gemideki dostlarıma doktora gittiğimi, birkaç gün dinlendikten sonra iyileşeceğimi söyledim. Hasta olduğum anlaşılırsa beni işten çıkarırlar. Eşim ve çocuklarıma bakamam. Eğer olur da ölürsem zorluk çekmelerini istemiyorum.

Sayfanın geri kalanını eşime ayırmak istiyorum. Çiğdem'im... Size tüm bunları söylemediğim için özür dilerim. Sizin iyiliğinizi düşündüğüm için size bunları söylemeyi şu an için düşünmüyorum. Gelecekte ne olacağını bilemiyorum fakat yanınızda olamazsam tüm zorlukların üstesinden gelmelisin Çiğdem.

Bir Ay sonra...

3 Kasım 1952

Bugün hastalığı öğrenmemin üzerinden tam bir ay geçti. Zaman ne kadar da çabuk geçiyor değil mi? Bir kelebeğin kanat çırpışları kadar kısa sanki. Şu aralar işler biraz yoğun o yüzden günlük yazmaya fazla vakit ayıramıyorum. Ne kadar fazla iş yaparsam benim için o kadar iyi. İş yaparken bir şeyler düşünmeye fırsat bulamıyorum, zihnim su gibi durgun oluyor. Bugün ilk defa burnum kanadı. Bir türlü durmak bilmedi. Baş ağrılarım ve baş dönmelerim gün geçtikçe artıyor. Katlanılmaz bir acı olsa da sabredeceğim.

Çiğdem... Umarım hepinizin sağlığı yerindedir. Sizi çok özledim. Hastalığın belirtileri yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyor. Gemideki arkadaşlarım bir şeylerden şüphelenmeye başladı. Çok hızlı bir şekilde kilo vermeye başladım. Sağlıcakla kalın...

Denizcinin gözlerinden yaşlar akıyordu defterin sayfalarına. Daha fazla tutamamıştı kendini. Olabildiğince olumlu düşünmeye çalışıyordu fakat kendini en kötüsüne hazırlaması gerektiğini de biliyordu.

Üç Ay sonra...

Denizci hastalığını öğreneli neredeyse üç ay olmuştu. Çok uzun görünen fakat göz açıp kapatıncaya kadar akıp giden bir süreydi. Genç adamın durumu çok kötüydü. İki gündür yatağa bağımlı durumdaydı, elini kaldıracak gücü yoktu. Buna rağmen günlük tutmaya devam etmişti. Gemideki dostlarının hastalığını öğrenmeleri çok da uzun sürmemişti. Onu eve gitmesi için ikna etmeye çalışmışlardı fakat nafile... Dostları bu iki gün boyunca ellerinden geldiğince yanında olmuşlardı

ama en sonunda işlerine dönmeleri gerekmişti. İçlerinden biri vardı ki genç adamın yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Adı Kamer'di. Denizciden on yaş küçüktü ve ona çok bağlıydı. “Kamer...” Delikanlının ismi bir ninni gibi dökülmüştü dudaklarından. “Efendim abi.” Delikanlı adamın ne dediğini daha net duyabilmek için hafifçe eğildi. “Şurada günlüğüm ve kalemim olacaktı. Onları getirebilir misin?” Kamer hızlıca defter ve kalemi alıp denizciye uzattı.

12 Ocak 1953

Son iki gündür yataktan kalkamıyorum, fazla zamanım kalmadı. Özür dilerim Çiğdem. Çok özür dilerim. Sizi hep yalnız bıraktım. Çocuklarımıza çok iyi bak... Ölüsem üzülmeğin, bana özlem duydukça bu sayfaları okuyun. Ruhumdan bir parça hep bu sayfalarda yaşayacak. Güçlü kalın.

Genç adam defterin son sayfasından küçük bir parça kopardı ve eşiyile çocuklarının yaşadığı evin adresini yazdı. Adresin altına ise “Çiğdem Akel” yazdı ve defterin arasına koydu. Elindeki kalem düştü. Denizcinin defteri kapanmıştı. Sonsuz bir uykuya daldı o gün. Bu defter yok olmadıkça adam bu dünyada var olmaya devam edecek, unutulmayacaktı. Artık o, “Ruh-u Revan'a” ermişti...

Nesibe ŞAHİNOĞLU

SAHİPSİZ

Gece yarısı ıssız bir sahilde mehtabı izliyordu. Tek başınaydı, her zaman olduğu gibi sadece daha huzurlu. Bu Talya için iyiydi. İnsanları sevmiyordu. “Hepsi bir yılan misali inine çekilmiş” diye düşündü. Ama sahil gündüzün kalabalığından kalan acı ve günah kokuyordu. İnsanlar gitse bile pisliklerini ardında bırakıyordu. Hava soğuk, betonlar boylu boyunca serili ölü duygularla dolu. Talya’nın ağzında buruk, yabancı bir tat hakim. Gözleri kapanmamak için direniyordu. Dudakları hafif aralıktı, sanki haykırmak istediklerini izinsizce kaçırıyordu yüreğinden. Talya ise sadece düşünüyordu. Esen rüzgarla montuna daha sıkı sarıldı. Hafif hafif öksürmeye başladığında kolundaki saate baktı. Vaktinin azaldığını anladı. Ellerin arasındaki kahve bardağını yanına bıraktı, siyah çiçek işlemeli bez çantasından defterini ve kalemını çıkardı. Dostu için en güzel cümleleri seçiyor, özenle yazıyordu son mektubunu. Okuduğunda onu anlayacağına emin olmasına rağmen sözcükler kaleminden farklı bir sitemle dökülüyordu. Yıllardır görümediği dostunu sadece bir kağıt karşılıyor, yüzü yüzüne bakmıyor derdini sözcükler anlatıyordu. Küçük vedasını donuk yüzüyle tek dostuna sundu. Mektup bittiğinde kelimeler, cümleler. Hepsi çığlık çığlığaydı, Talya ise sadece susuyordu.

Sayfayı koparıp katladı ve çantasına yerleştirdi. Oturduğu bankın kenarına bir sokak köpeği uzandı, köpeğin başını okşadı. Sokak lambasının loş ışığından kirliliğe sahip sarı bir renge sahip olduğu anlaşılıyordu. Yüzüne nefes kesici bir rüzgar çarptı. Banktan kalkıp eve doğru yol aldı. İzlediğini hissediyordu, huzursuzdu. Gerçi ne zaman gerçekten huzurlu hissedebilmişti ki? Ne zaman kaçmadan kendine sınırsız sarılabilmmişti? Bu gece rutubet kokulu bodrum katında unuttuğu ruhunu aydınlığa çıkarıyordu. Bir manolya gibi narindi. İzbe ve dar sokaklardan geçerek evine ulaştı. Odasına gitti ve çantasındakileri çıkarttı. Mektubu zarfa koyup, adres ve isim yazacaktı. Mektubu bulamadı, tekrar çantasını aradı. Hiçbir iz yoktu. Artık mektup sahipti. İstanbul'un soğuk sessizliği Talya'nın ruhuyla beraber mektubunu da esintilerinin arasına katmıştı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Telaşlanması gerekirken o oldukça sakin bir şekilde çözüm yolu arıyordu. Yeniden yazmayı düşündü fakat mektubu yazacak cesareti yoktu. İçine akan göz yaşlarının kalbini ağrıtmamasına izin vermedi. "O mektubu biri bulacak" diye düşündü. Belki bir çöp kutusunda belki de bir çift soğuk elin arasında yerini alacak, bilinmeyen gözlerle okunacaktı.

Siyah saçlarını saldığında tutamları omuzlarına döküldü, tokasını komodinin üzerine bıraktı. Dolabını açtı, elini elbiselerin arkasına doğru uzattı. Titreyen elleriyle küçük ahşap sandığı aldı ve masaya bıraktı. Sandığın üzerini yakma sanatı ile yapılmış serçe ve çiçekler süslüyordu. Mutfağa ilerledi, kahve yaptı ve güzel bir şarkı açtı. Halsiz vücudundaki ağırlar baş gösterdiğinde sandığı alıp yatağa oturdu. O gece içindeki gizli huzuru kendisine sundu. Nemrut suratıyla bilinirdi. Ömrü boyunca atmadığı kahkahaları attı, hiç dinlemediği şarkılar çalındı kulağına. Sandığa tekrar göz attı. Bir yığın mektup, kurumuş çiçekler ve iki tane satranç taşı duruyordu sandıkta. Kuru lavanta ve papatyaların kokusu geliyordu. İki satranç taşı;

piyon ve vezir. Belki de insanlığın özeti. Belki de dost ve Talya. Talya her daim vezirdi. Daha sonra dostuyla tanıştı, bir piyonla. Acısına, derdine veda edecekti. Sabaha kadar iki yıldır dostuna yazdığı mektupları müzik eşliğinde okudu, birçok şeyi silmek istedi. Ama hiçbir silginin anıları ve acıları silemeyeceğinin farkındaydı.

Sonuncuyu da okuyup mektupları küçük sandığın dibine, çiçekleri de onların üstüne özenle yerleştirdi. Satranç taşlarını koymadı. Sandığı masanın köşesine bıraktı, artık saklaması gerekmiyordu. Dostunun sandığı verdiği gün dün gibi aklındaydı. Sandık ona doğum gününde hediye edilmişti. O günden bir hafta sonra ise dostu ortadan kaybolmuş ve bir daha ondan haber alınamamıştı. Talya bunun nedenini hayatı altüst olduğunda anlamıştı. İşten atıldı, yaşadığı mahalledeki insanların baskısına dayanamayıp taşınma kararı almıştı. Bu süreçte vücuduna iyi bakmamış, halsiz düşmüştü. Bunlara dayanamayıp kendi köşesine çekilmişti. Öksürükleri arttığında hızla kalkıp çekmecedeki ilaçlarını çıkarttı, komodinin üzerindeki su ile yuttu. Tüm evi temizledi, çiçek esanslı oda kokularını sıktı ve bir duş aldı. Uykusuzluktan olsa gerek başı ağrımaya başlamıştı. Geçmişin yorgunluğunu ondan uyku alabilirdi. Kalan ilaçlarını da içti ve yatağına uzandı. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Akşam üstü saat yedi civarlarında kadın hukuk bürosundan çıktı. Cumartesi günü bürodaki toplantı nedeniyle oradakilere yemek yapmaya gitmiş ve evine erken dönmüştü. Bugün ek iş için fazladan para almıştı ve çocuğuyla vakit geçirmek istiyordu. Binanın merdivenlerini çıkarken çocuğun sevincini hayal edip mutlu oldu. Maaşı çok yüksek değildi ancak ona ve kızına yetiyordu. İş yüzünden çocukla fazla ilgilenemiyor, yemeğini ve harçlığını verip okula gönderiyordu. İşten erken çıktığında kızıyla daha çok vakit geçirebiliyordu.

Dünyanın yorgunluğunu sırtından atamadığından biraz kambur bir duruşu vardı. Ancak yeşil gözleri hala neşeyle parlıyordu. Beline dökülen sarı saçları onu hayat dolu gösteriyordu. Eve girdi, montunu astıktan sonra salona ilerledi ve koltukta uyuyakalmış olan çocuğu gördü. Başını okşadı ve üzerini örttü. Ne zamandır kendiyile vakit geçirmediğini fark etti ve evden çıktı. Sahile indi, biraz yürüyüş yaptı. Dinlenmek için bir banka doğru ilerledi. Bankın başında bir köpek duruyordu. Oturdu ve köpeğe baktı, patisiyle bir şeyi tutuyordu. Yere eğilip baktığında bunun bir kağıt olduğunu anladı ve kağıdı almak için elini uzattı. Köpek garip bir ses çıkararak kadını engelledi. Kadın onun başını okşadı ve gülümsedi. Tekrar kağıdı almaya yeltendi, köpek patisini kağıdın üzerinden kaldırdı ve almasına izin verdi. Kadın katlanmış kağıdı yavaşça açtı. Uzun bir yazı vardı. Dikkatle okumaya başladı.

“Sevgili dostum,

Bu mektubu sana veda etmek için yazıyorum. Telefonların ve cihazların insanları esir ettiği bir çağda neden mektup yazdığımı sorguluyor olabilirsin. Hala beni hatırlıyorsan bilirsin ki eski şeyler daha değerli gelir bana. Bir gramofondan veya bir radyodan çalan müzik daha nağmeli gelir kulağıma. Eskiden kitap okumayı sevmezdim tahmin ediyorum ki hala sevmiyorsun. Sıkılmaman için kısa bir veda notu ulaştırıyorum sana. Ben iyiyim umarım sen de iyisindir. Lisede seninle hep satranç oynardık. Genelde ben kazandığım için üzülürdün. Bu defa sen kazandın, hem de benim tüm zaferlerimi ezip geçecek bir zaferle. Bir piyon, bir veziri yendi. Sen beni yendin. Arkadaşlık ve dostluk başkadır demiştim ve öyleydi de. İnsanlardan uzaklaşıp köşeme çekildiğim zamanda geldin ve ben -hani şu nemrut suratlı, kalpsiz ben- duygularımı yeniden yaşamaya başlamıştım. En büyük hatamı yapıyordum ve sen bunun farkındaydın. Mutlu oluyordun, çünkü ben seni kendimden

de değerli görüyordum. Bana diğer insanlardan farklı olduğunu söylemiştin. Yalan değildi, onlardan daha kötü bir insandın. Her sorununda uykusuz geceler geçirdim. Sana olan bağlılığımı biliyordun, bunu kullandın ve ben buna göz yumdum. Söylesene ben insanlarla konuşmayı bile kaldıramazken nasıl bu kadar taviz verebildim kendimden? Hata benimdi, sen sadece bana eski ben olmam gerektiğini hatırlattın. Teşekkür ediyorum eski dostum. Ben artık gidiyorum. Bu şehirden uzaklaşıyorum ama kitaplar ve şarkılarda yaşamaya devam edeceğim. Bilirsin ben hep yaşarım. Mavinin kandırdığı bu şehirde bir yerim yok, ben karanlığa aitim. İnsanların yargılayıcı bakışlarını kaldıramıyorum, hepsi yüzüme nefret püskürtüyor. Benim öyle olmadığımı bilmene rağmen yalan söyledin. Gerçi sen hep yalan söyledin, ben ise yanlışlarını sineye çekerdim. Ama sadece ben suçlu değilim, insanlar da suçlu. Beni kendilerinden uzaklaştıranlar onlardı, burada tek suçlu insanlar. Onların kinine aldırımıyorum, ruhumu kötülüğümden arındırmak için bunları son kez yazıyor ve sonsuza dek söküp atıyorum ruhumdaki kiri. Güneş doğuyor, bunu gitmem için bir işaret olarak görüyorum. Ben bu şehrin insanı değilim. Kısa bir veda yazmak isterken yine kendimi tutamadım. Hatırlıyor musun? Eskiden yaz tatillerinde ailemle teyzemlerin yanına giderdim. Sen ise üzülürdün. ‘Ben gitsem bile ruhum burada seninle’ derdim. Bundan sonra ne ben ne de ruhum bu şehirde. Şimdi yeni bir güne tertemiz bir güneşle uyanıyorum. Çünkü her karanlıkta bir aydınlığın gizli olduğunu biliyorum. Aydınlığıma sığınmak üzere gidiyorum.

Sevgilerimle

Eski dostun Talya”

Kadın mektubun sonuna geldiğinde Talya’nın haline üzülmüş, ancak yeni bir başlangıç yapacağı için de sevinmişti. Mektubu kapattı, ancak yazılanların etkisini bir süre atlatamadı. Mektubu

katladı ve ayağa kalktı. Sahilde yürümeye devam ediyordu. Hava soğumuş ve rüzgar artmıştı. O sırada telefonu çaldı. Çantasını açıp telefonunu çıkarmaya çalışırken kağıt ellerinden uçtu ve denize düştü. Kadın çalan telefonu umursamadan suyun üzerindeki kağıda hüznle baktı. Mektup bir çift soğuk elde, yabancı gözlerle okunmuştu. Ve sahibine ulaşmadan o da bu şehri terk etmeye karar vermişti. Deniz Talya'nın acı dolu satırlarını yuttu, dalgalandı. Gökyüzü buna dayanamadı, bulutlar karardı hepsi Talya için ağladı. Talya gökyüzüne, acıları ise denize aitti. Yeni bir başlangıç yapılmıştı. Acısıyla, tatlısıyla, aydınlığıyla, karanlığıyla yeni bir başlangıç.

Bu hikâyede tek bir yabancı vardı; mektup. Mektup ne denizindi ne de gökyüzünün. Mektup karanlığında hapis kalmıştı. Artık sonsuza dek sahipsizdi.

Neslihan ÖZVATAN

ÇELİKUŞ'UN ALBÜMÜ

Soğuk bir kış sabahı üşüdüğü için parlaklığını kaybeden güneş; mavi yatağında, buluttan yorganına sarılarak uyuyordu. Onun ısısını ve ışığını hissedemeyen dünya ise hüznünü gri bulutlara ev sahipliği yaparak belli ediyordu.

Bakıldığında pamuklarla kaplı görünen sokaklar; insanların kahkahalarıyla ısınıyor, kardan adamların atkılarıyla renkleniyordu. Çocuklar ve yüreği çocuk kalanlar uzun zaman sonra yağın karı, çeşitli oyunlarla kutluyordu. Yaşlılar ve içindeki çocuk büyümüş olanlar ise basılmamış yerlere basıp huzurla tebessüm ediyordu. Sıcığı sevenler onların aksine evinde cam kenarına oturmuş, bu manzarayı seyrederek çaylarını yudumluyordu. Nevin Çelikuş da onlardan yalnızca biriydi.

Kendisi bir kitap karakteri olsa muhtemelen Çalikuş'un Feride'si olurdu. Küçükken onun gibi yaramazlık peşinde koşar, hazırcevap oluşuyla insanları kendine hayran bırakırdı. Dik başlı, kendi bildiğini okuyan, çoğu şeyi beğenmeyip her şeyin en iyisini isteyen kişiliğinden ötürü arkadaş seçimlerine dikkat ederdi. Nazlı çocuklarla oynamayı reddeder, yaşıtı olan kızlar yerine kendinden büyük olanlarla oynamayı tercih ederdi. Erkek oyunlarına merak sardığı için vaktinin çoğunu sabahtan akşama kadar sokaklarda geçirirdi.

Artık büyümüştü. Ellili yaşlara merdiven dayamış, sakinliği arar olmuştu. Belki de bu yüzden kışı bir bardak çay, cızırtılı bir radyo ve birkaç sayfalık fotoğraf albümüyle geçirmek istiyordu. Tazelediği çayına iki çay kaşığı şeker attı ve albümün ilk sayfasını açtı.

Gördüğü fotoğrafta kendisi ve kardeşi Ahmet vardı. Ellerindeki dondurmanın mutluluğu ikisinin de gözlerine yansımıştı. Aradan yıllar geçmesine rağmen o günler unutulmamış, gizlice yedikleri dondurmanın soğukluğunu yeniden hissetmişti.

Köylerinde yapılan bir düğüne davet edilmişlerdi. İki kardeş arkadaşlarıyla oyuna dalmışlardı. O sırada Nevin duyduğu sese kulak kesildi.

“Pamuk şeker, dondurma, pamuk şeker!”

Sesi duyar duymaz kardeşinin kolundan tuttu ve bir kenara çekti. Kimsenin görmediğinden emin olmak için oyuna devam eden arkadaşlarına baktı. Annesi ve babası dışarıda bir şey yemesine kızar, ayıp olduğunu söylerdi. Bu yasaklar onlara cazip geldiği için çiğnemek isterlerdi. Şimdi tam fırsatını bulmuştu. Ahmet’in kulağına eğilip fısıldadı.

“İkimize yetecek kadar param var. Dondurma alalım mı?”

“Ama abla ya annem bize kızarsa?”

“Görmezse kızacağı bir şey de olmaz. Korkma.”

Gülümsedi ve kardeşinin elinden tuttu. Satıcıdan iki tane vanilyalı dondurma aldı.

Fakat kardeşinin korkusu dinmemişti. Yiyip yememek arasında kararsız kalmıştı. Bir dondurmaya bir de ablasına bakıyordu.

Durumu fark eden Nevin “Ne oldu?” diye sordu.

“Ya babama yakalanırsak? Ya bize kızarsa?”

“Bak, babam da annem de bu tarafa bakmıyor. Korkma artık”

Ahmet, etrafına bakındı. Gerçekten de iki yetişkin düğün eğlencesiyle meşgul olduğu için onların gizli işler peşinde olduğunu fark edemezdi. Bu yüzden ablasıyla birlikte dondurmanın tadını çıkardı.

Onlar için bu sıcak haziran gününü güzelleştirebilen tek şey ağzlarında eriyen vanilyalı dondurmanın o serinletici etkisiydi. Ahmet korkuyla ablasına döndü “Abla, abla! Bak, babam geliyor. Atalım dondurmaları”

“Hayır! Attırmam! Ben onlara o kadar para verdim.”

Kendisininkini ve kardeşininki alıp ağzına attı. Donuyordu ama önemli değildi. Sonuçta o dondurmayı yemiş, babasına yakalanmamıştı. Tabii bunun sonucu olarak boğazında dinmek bilmeyen bir ağrı baş göstermişti.

Sayfayı değiştirdiğinde yine kardeşiyle olan bir fotoğrafını gördü. Bu sefer mutfaktalardı. İçeri girmeleri zor olmuştu çünkü ablası ve abisi kapıyı kilitlemiş, bir şey saklamışlardı. Nevin ve Ahmet’in ısrarları üzerine kapı açıldı. İkilinin dudaklarındaki tebessüm Nevin’in hiç hoşuna gitmedi. Aklındaki soruyu dile getirdi:

“Bizden gizli ne yaptınız?”

Nevriye ve Şahin birbirlerine baktı. Bu bakış bile birçok şeyi belli ediyordu. İki kardeşin büyük bir sırrı vardı ve Nevin bu sırrı çözmezse içi rahat etmezdi. “Hiç, isterseniz bakabilirsiniz”

dedi Nevriye. Sonra yanından geçip gitti. Şahin ise babasının seslenmesi üzerine tek kelime etmeden ablasını takip etti.

Nevin ve Ahmet mutfağa girdi. Bir dedektif edasıyla hareket ettiler ve sanki kendi elleriyle koymuş gibi dolabın üstündeki yaş pastayı bulmaları çok uzun sürmedi. Tabii ki pastayı yemeden çıkmak onların kitabında yoktu. İki kardeş kırıntı bile bırakmadan buldukları tabağı silip süpürdü.

Tek yaramazlıkları bu değildi. Yeniden sayfayı çevirdi. Bu seferki fotoğraf ise daha eski, daha samimiydi. Birbirleriyle el ele tutuşmuş birkaç arkadaş ve tüm haylazlıklarına tanıklık etmiş olan o kocaman sokak...

Vaktinin çoğunu dışarıda geçirirdi. Sabahtan akşama kadar arkadaşlarıyla birlikte gazoz kapağı, cıncık ve yakan top oynardı. Çok yorulduğu bir gün uykusunda sayıkladı:

“Gazoz öyle oynanmaz akıllım, böyle oynanır.”

Sabah uyandığında kahvaltısını yapıp dışarı çıkmak için hazırlanırken çıtıtlı çantasını aradı. Çirkinlerini atıp güzellerini biriktirdiği beş kiloluk kapakları yerinde yoktu. Hepsi gitmişti. Her zaman koyduğu yere baktığı, teker teker tüm odaları gezdiği, hatta bahçeyi talan ettiği hâlde hiçbirini bulamadı. Annesine sorduğunda aldığı cevap yıkılmasına yetmişti.

“Oy, güzel kızım. Baban onları halana verdi. Sızdıran çatısını tamir edecekmiş”

Nevin o günü gözyaşlarıyla geçirmişti. Şimdiyse gözlerinin önüne gelen anılar yalnızca gülümsemesine neden oluyordu.

Sayfayı çevirdi. Annesi kucağındaki bebekle gülümsüyor, babası yumuşak mizacının altında sakladığı kuralcı kişiliğinden ödün

vermiyor, abisi somurtkan ifadesiyle sıkıldığını belli ediyor, ablası ise bir hanımefendi zarafetiyle tebessüm ediyordu. Bu fotoğrafta göze çarpan tek şey Nevin'in olmamasıydı.

Sabahın erken saatlerinde aile fotoğrafı çekileceğini duyan küçük kız mutlulukla “Ben de olacak mıyım? Gerçekten çekilecek miyiz? Ne giyersem güzel çıkarım? Saçlarımı nasıl yapmalıyım?” sorularıyla ailesini bıktırmıştı. Sabrı kalmayan annesi bu duruma sinirlendi. “Hayır, sen olmayacaksın. Çünkü sen benim kızım değilsin” diye patladı. Bunu duyan küçük kız üzüldüğü hâlde karşısındaki kadına “Asıl annem nerede?” diye sordu. Bu sırada onunla uğraşmak isteyen ablası aşağı mahallede olduğunu söyledi.

Sonunda beklenen an geldi. Verilecek poz için bütün aile bireyleri yerini aldı. Böyle özel anları asla kaçırmayan Nevin ise ortalarda görünmüyordu. Her zaman bir yerden çıkar, o karede bulunmak için elinden geleni yapardı. Beklediler, beklediler, beklediler... Mahallede oyuna daldığını düşünen abisi arkadaşlarının yanına gitti. Fakat Nevin’i kimse görmemişti ve bu durum abisinin endişelenmesine neden oldu. Bu haberi annesine ve babasına uçurdu. Bir yerden çıkacağını düşünen yetişkinler artık endişelenmeye başlamışlardı.

O esnada Nevin, artık yorulmuştu. Dizlerinde derman kalmamış, guruldayan karnını bahçelerden topladığı meyvelerle bastırmaya çalışmıştı. Yoldan geçen ve pazara gittiğini tahmin ettiği Ayşe Teyze’yi durdurdu. “Ayşe Teyzee! Bir şey sorabilir miyim? Ben annemi arıyorum. Onu tanıyor musun? Nerede bulabilirim? Nasıl biri? Beni ona götürür müsün? Lütfen lütfen lütfen!”

Yaşlı kadının, yılların izlerini taşıyan yüzünde meraklı bir ifade oluştu. Yetmiş yıllık hayatında birçok tecrübe kazanmıştı ve

ne yapılması gerektiğini bilen biriydi. Kocaman avucuyla minik elleri sardı “Hmm, ben senin annenin nerede olduğunu biliyorum. Gel bakalım. Birlikte gidelim.”

Yürürken Nevin, annesiyle alakalı merak ettiği her şeyi soruyor Ayşe Teyze ise ısrarla yanıtlamayı reddediyordu. Sonunda eve geldiklerinde bomboş bir bahçeye karşılaştılar. Teyze, kapıyı tıklattı ve açılmasını bekledi. Korktuğu için oldukça sakın görünen yol arkadaşı ise alışıktık olduğu evin görüntüsüne şaşkınlıkla bakıyordu. Kapıyı gözü yaşlı annesi açtı. Bir hışımla küçük bedeni kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. Seni bir daha asla bırakmayacağım der gibi bir hâli vardı. Bir tanesinin evlat kokusunu içine çekerken hüngür hüngür ağladı. Kimse bir şey demiyor, kapı eşiğinde sadece kadının hıçkırıkları duyuluyordu. İçeride annesinin haykırıışlarını duyan Ahmet annesinin yanına geldi. Nevin’i görür görmez “Ablam gelmiş, ablam gelmiş!” diye bağırılmaya başladı. Nevin’in annesi Cevriye, artık sakinleştiğinde kızından biraz uzaklaştı ama ellerini sımsıkı tutup bırakmadı. Ayşe Teyze ise “Küçücük çocuğa böyle şakalar yaparken aklın neredeydi?” diyerek onu azarladı. Çektiği uzun nutuğa bile gücenmeyen Cevriye, ona teşekkür etti. O akşam evde bir bayram havası vardı.

Nevin bu fotoğraftan sonra çayından büyük bir yudum aldı. Annesinin yaptığı tek şaka bu değildi. Bir keresinde eve geldiklerinde babaları yaptıkları yaramazlıklar yüzünden kardeşi ile ona çok kızmıştı. Başka bir günse tebrik etmiş, uslu durdukları için onları ödüllendirmişti. Yaptıkları her şeyin haberinin babasına nasıl ulaştığını merak ediyordu. Bu yüzden annesine sormaya karar verdi. Aldığı cevap ise şöyleydi:

“Gökyüzündeki haberci kuşlar yaptığınız her şeyi babanıza söylüyor. Onların sayesinde her şeyden haberi oluyor.”

O günden sonra dışarıda oynarken gördüğü tüm kuşlardan saklanmaya başladı. Çocuk kalbi bu yalana inanmış, temkinli olmasına sebep olmuştu. Gerçeği ise büyüyünce öğrendi. Tek bir haberci kuş vardı o da annesiydi.

Gülerek sayfayı çevirdi. Bu seferki fotoğrafta ıslık çalmaya çalışan kuzeni vardı. Nusrettin, akıllı ve zeki bir çocuktuktu. Saygılı, efendi ve sakin yapısıyla herkesi kendine hayran bırakıyordu. Arkadaşlarının aksine çoğu oyunda yeteneksizdi. Islık çalmak da bunlardan biriydi.

Nevin ise tüm ıslık türlerini bilirdi. Bu yüzden ondan yardım istedi. Bir kızdan ıslık çalmayı öğrendiğini kimsenin bilmesini istemiyordu. Nevin ne zaman kuzenine bir şey yaptıracak olsa “Nusrettin.” der ıslık çalardı. Altındaki imâyı anlayan çocuk, kızın istediklerini hemen yapardı.

Ne yazık ki bir yaz gününde annesi izin vermediği hâlde arkadaşlarıyla ırmağa yüzmek için gitti. İlk kez annesini dinlememişti. Bu tüm sevenlerinin üzülmesine neden oldu.

Bu anı kuzenini tekrar hatırlattığı için uzun süre sayfaya bakamadı ve hüzünle sonrakine geçti.

Bu sefer gördüğü fotoğrafta çocukluğunun en güzel zamanlarına eşlik eden kızağıyla beraber çekilmiş fotoğrafı vardı. Kırmızı atkısının ucu yere deşiyor, soğuktan kızaran burnu kendini belli ediyordu. O poz verirken abisinin arkadaşlarından biri kocaman kartopuyla ona doğru ilerliyordu. Tam elindekini ona fırlattığı sırada Nevin kaymaya başladı. Kollarını iki yana açıp heyecanla bağırırken arkasında öfke ve nefretle dolmuş birini bıraktığını bilmiyordu.

Kızağını alıp kaydığı yokuşa tekrar tırmandı. Ayhan arkasında sakladığı kartopuyla ona doğru yaklaştı. “Seni abine söyleyeceğim.” dedi.

“Neden? Ne yaptım ki?”

“Kızlar kızak kaymazlar. Erkek oyunları oynamazlar. Seni abine şikayet edeceğim.”

“Git söyle. Bana ne. Abim biliyor ki benim kızakla kaydığımı.”

Ayhan, beklediği cevabı aldığı anda arkasında sakladığı kartopunu yüzüne attı. Akşama kadar sürecek olan kartopu savaşı da böyle başlamış oldu.

Ertesi gün yine kızakla kayarken Sevim teyze ona seslendi:

“Nevin, bana iki ekmek alıp gelsene kuzum.”

“Oyunum bitsin alacağım teyze.”

“Hayır kızım, bekleyemem. Şimdi al gel.”

“Alamam teyze. Oyun oynuyorum.”

“Kız başına kızakla kayılır mı? Ablan Nevriye gibi hanım hanımcık ev işlerine yardım etsene”

Ablasıyla kıyaslanan Nevin bir şey demedi. Kadına istediği ekmeği almadı ve oyununa devam etti. Akşam eve gittiğinde yer sofrasında otururken babası “Kızım dersle aran nasıl? Çalışıyor musun?” diye sordu. Oyun oynamaktan vakit bulamadığı için uzun süredir kitabın yüzüne bile bakmıyordu. Bu yüzden cevap vermedi. Babası başka bir soru daha sorduğunda ise olduğu yerde kaskatı kesildi.

“Peki kızakla aran nasıl?”

“Ne? Ne kızığı baba? Kim diyor onu?”

“Komşular görmüş. Ben sana demedim mi derslerine çalış, oyunlar seni kurtarmayacak diye. Sınavda oynadığın oyunları mı soracaklar sana?”

“Haklısın baba.”

Dışından her ne kadar babasının haklı olduğunu söylese de içinden Sevim teyzeye kızıyordu. Günün yorgunluğunu atmak için erkenden uyumaya karar verdi.

Sabah uyandığında babası işe gitmişti, kendisi de kahvaltı yapıp dışarı çıktı. Dünkü oyununa devam etmeye giderken yine Sevim teyze ona seslendi:

“Nevin! Kızım bana iki ekmek alsana.”

“Almam teyze. Hem beni babama şikayet ediyorsun hem de ekmek istiyorsun. Hiç yakıştıramadım.”

Bir şey demesini beklemeden koşarak arkadaşlarının yanına gitti. Ekmekle ilgili tek anısı bu değildi.

Sayfayı değiştirdi. Yeni fotoğrafı görür görmez dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Bu sefer anılarında soğuk günler değil insanın içini yumuşatan günler vardı. Kış çoktan bitmiş yerini çiçeklerin mevsimine bırakmıştı.

Sıcaklığıyla insanın içini ısıtan bir pazar sabahı ablası ona seslendi.

“Nevin bakkaldan dört ekmek alsana.”

“Ama abla oyun oynuyorum. Oyunum bitince alsam olmaz mı?”

“Senin oyunun akşama kadar sürer. İki dakika al gel. Sonra yine oynarsın”

“Peki.”

Koşarak mahallenin bakkalına gitmişti. Bakkal Amca ufak bir işi çıktığı için yerine Ayhan’ı bırakmıştı. “Çabuk bana dört ekme ver.” diye bağırdı Nevin. Ayhan ise sırf ona inat ekmekleri poşete koyarken yavaş olmaya dikkat ediyordu. Son ekmeği koyduğu anda genç kız elindeki poşeti bir hışımla aldı ve koşarak eve gitti. Aceleyle poşeti ablasına verip yeniden sokağa çıktı. Tam masketleriyle oynamaya devam edecekken ablası tekrardan seslendi.

“Nevin! Bu ekmeklerin hepsi bayat. Bakmadan mı aldın? Götür değiştir hepsini.”

Bardağı taşıran son damla buydu. Eve gitti, ablasının elindeki poşeti kaptı ve doğruca bakkalın yolunu tuttu. Sonunda hedefine ulaştığında ona bu ekmekleri veren kişi çoktan kaçmıştı.

“Nerede o? Ayhan nerede? Bana bayat ekme vermiş! Karşıma çıkmaya cesareti yok değil mi? Korkak!”

“Sakin ol biraz. Belli ki şaka yapmak istemiş. Neden bu kadar bağıırıyorsun? Neyse, daha sonra kızarsın ona. Şimdi ver elindeki, tazelerinden koyayım.”

Sakinleşmediği hâlde sustu. Elindeki poşeti Ayhan’ın abisine verip taze ekmeklerle değiştirdiğine emin oldu. O sırada tüm konuşmalara saklandığı yerden şahit olan Ayhan kendi kendine söz vermişti.

“Görürsün kız seninle evleneceğim.”

Bu sözü Nevin yıllar sonra öğrenmişti. Anılar girdabından çıkmasını sağlayan ise omzundan tutan eldi. İrkildi ve arkasına döndü. Biricik eşi Ayhan ona gülümsüyordu. “Yine dalıp gitmişsin.” dedi.

Nevin, düğün fotoğraflarına son kez bakıp albümü kapattı. İçmek için çayını dudaklarına götürdü. Buz gibi olmuştu. Yüzünü buruşturdu. Ayhan gülümsüyordu.

“Haydi, bir çay koy bu kez birlikte bakalım.”

